

III. Reich'in Kanlı Gölgesi

"Ukrayna Gerilimi"nin Güncel Tarihsel Analizi

III. Reich'in Kanlı Gölgesi

"Ukrayna Gerilimi"nin Güncel Tarihsel Analizi

III. Reich'in Kanlı Gölgesi

"Ukrayna Gerilimi"nin Güncel Tarihsel Analizi

**Derleyen
Sinan Kaleli**

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Odessa 2014: III. Reich'in Kanlı Gölgesi	9
Rusya'da Gösteriler Ve Olası Gelişmeler	13
Topyekun Bir Dünya Savaşının Kılıç Şakırtıları	17
Kıyamet Saati Gece Yarısını Çalmak Üzere	20
Emperyalistler Neden Dinci Faşist Sever	23
Türkiye-Ukrayna Bir Dünya Savaşını Kışkırtıyor!	27
Çanlar Dünya Savaşı İçin Çalıyor! -I-	30
Çanlar Dünya Savaşı İçin Çalıyor! -II-	34
Çanlar Dünya Savaşı İçin Çalıyor! -III-	37
Ukrayna-Rusya Savaşı Ve Türkiye	41
"Ukrayna Gerilimi"nin Tarihsel Arka Planı	45
Rusya Blöf Mü Yapıyor?	49
Müflis İkilinin Olası Provokasyonu	53
Amerikan Emperyalizmi Çöküyor!	57
Hala "23 Sentlik Asker"	61
Savaş Rüzgarları	64
Savaşa Doğru Koşar Adım..	68
Erbil — Minsk Hattı	71
Savaş Kışkırtıcıları	74
Ukrayna Donbass'a Saldıracak Mı?	78
Tarihin İronisi	81
Safınızı Seçin!	85
Kaçınılmaz Etkiler	89
Emperyalistlerin Gözde Tosuncukları	92
Maskeler Düşerken	95
Propaganda Bir Yere Kadar	98
Politik Sefalet	102
NATO Mat	106

ÖNSÖZ

Yaşam son derece zengindir. Şablonlara sığmaz. Her tarihsel gelişme, kendi varoluş koşullarında, tüm özgün yanlarıyla hesaba katılmak zorundadır. Düşünce tembelleri ya da darkafalılar tüm bir olaylar dizisini ezberlenmiş kalıplar etrafında anlamlandırmaya çalışırlar. Onlara göre her şey son derece basit şablonlarla izah edilir. Oysa gerçekte bu “izah”ların kendisi başlı başına izaha muhtaçtır!

24 Şubat itibariyle doğrudan sıcak çatışmaya dönen “Ukrayna gerilimi”, sosyalist hareketin büyük bir kesimi tarafından derhal hazır şablonlar üzerinden karşılandı. Ne sorunun tarihsel gelişimi dikkate alındı, ne özgün yanlar araştırıldı. “Emperyalist hegemonya mücadelesi”, bu çok geniş bir çevre için tüm olayları bir çırpıda “açıklayan” sihirli formül halini aldı. Ne Donbass’ın iki halk cumhuriyeti vardı işin içinde, ne Kiev’deki asıl güç sahibi olan neo-Nazi faşistler. Ne de o “pek emperyalist” olan Rus burjuvaların bizzat emperyalist “Batı” ile çıkar ve kader birliği etmiş oldukları gerçeği. Somut sınıflar ilişkisi de, özgün tarihsel durum da yer almıyordu bu “izah” çabasında. Sadece “Emperyalist Savaşa Hayır” demek yetiyor da artıyordu bile! İşin aslı bu “keskin” değerlendirme, özünde, gerçek emperyalistlerle papaz olmamanın, o korkunç cephenin doğrudan karşısına geçmemenin, “akıntıya karşı kürek çekmemenin” ifadesinden başka bir şey değildi.

Bize gelince... Okurun bu derlemede de yeniden göreceği gibi, çok uzun bir süredir gelmekte olan bu savaşın somut tarihsel analizini yapmaktaydık. Savaş patlak verdiğinde, arkamızda, hatırı sayılır bir yekun tutan bu bilimsel tahliller bulunmaktaydı. Bu tahlillere dayanarak, emekçi halklara ve emek cephesinde yer alan tüm güçlere “Safınızı Seçin” diye çağrıda bulunduk . Yalnız kalacağımızın, bütün şimşekleri üstümüze çekeceğimizin bilincinde olarak yükselttik bu çağrımızı; bir başımıza “akıntıya karşı kürek çekecek” olduğumuzun bilincinde olarak yükselttik!.. Geliştirdiğimiz siyasi yaklaşımın te-

melinde politik cesaret ve bilimsel bakıştan ödün vermemek vardı. Yalnız kalmak pahasına doğru devrimci çizgi-den ödün vermemek; proletaryanın sınıf çıkarlarına uygun olduğunu düşündüğü devrimci düşünceleri, ne pahasına olursa olsun, açıklamaktan geri durmamak, Leninistlerin tarihleri boyunca izledikleri çizgi olageldi.

Üçüncü haftasını deviren bu savaş, savaştan çok önce ortaya koymuş olduğumuz görüşlerin ne kadar isabetli olduğunu kanıtıyor. Gelişmeler, teorik öngörülerimizle örtüşüyor.

Bu derlemeyi yaparken, mevcut gerilim ve çatışmaların okurlarımız için daha anlaşılır olmasını ve yüzeydeki olayların altında yatan tarihsel toplumsal gerçeklerin ne olduğunu görebilmelerini sağlamanın yanında, devrimci proletaryanın somut tarihsel görevlerini bilince çıkarmasını sağlamayı amaçladık. Okurlarımız, bu derlemede yer alan makaleler seçkisinden, hem güncel sorunun tarihsel gelişimini öğrenecek, hem de böyle dünya çapındaki olayların nasıl ele alındığını görecektir.

Bilimsel gerçekler ve devrimci politika söz konusu olduğunda burjuva dünyanın kopardığı yaygaraya ve dev propaganda makinalarıyla bizzat yarattıkları sözümona "kamuoyu" denen ortalamaya prim vermemek, Leninist yaklaşımın her daim temel özelliklerinden biri olmuştur. Elinizdeki derleme, pek çok kesimi önüne katıp sürükleyen akıntıya karşı dimdik ve kararlı duruşun kanıtlarından birini oluşturmaktadır.

Bir dönüm noktasındayız. Bir kritik kavşaktayız. Bilimsel doğrularda ısrar, özellikle böylesi kritik dönemlerde bir süre için de olsa "yalnız" kalmayı dayatabilir. Ama biliyoruz ki, bilimsel doğrularda ısrarın "ödülü" her zaman, tarihsel gelişme tarafından verilir.

Bu "ödül" ortaya konan bilimsel devrimci düşünceler milyonların gerçek özlem ve eğilimleriyle örtüşüp maddi bir güce dönüştüğünde gerçek anlamını bulacaktır.

Proletarya, dün ya da günü değil, geleceği kurtaran devrimci bir sınıftır.

Sinan Kaleli

ODESSA 2014: III. REİCH'İN KANLI GÖLGESİ

Alman parlamento binası Reichstag'ın tepesine dikilen orak çekiçli kızıl bayrak Nazi faşizminin yenildiğini simgeler. Tarih 2 Mayıs 1945.¹ 6 yıl boyunca dünyayı kana bulayan, korkunç suçlar işleyen Nazizm yenilmiştir.

2 Mayıs 2014. Nazilerin yenilmesinden 69 yıl sonra... Odessa'da Kulikova Meydanı'nda çadırlar kurmuş bir avuç insan. Olacaklardan habersiz, federasyon yanlısı eylemlerine devam ediyor. Kiev'de Maidan'da (Meydan) protesto gösterileri olarak başlayan süreç, ABD patentli bir faşist darbeye sonuçlanmış, ülke gerilmiş, ülkenin doğu bölgesinin Rus nüfusunun anadili yasaklanmış...

Donbass ayaklanmış ve Kiev yönetimini reddedip silahlara sarılmış durumda. Kırım Kiev'deki faşist darbeyi reddedip Rusya'ya katılmak için referandum yapmış ve yüzde doksan üç gibi bir oranla Rusya ile birleşmeye karar vermiş. Mariupol'de Kiev karşıtı hareket kanla bastırılmış, aynı şekilde Harkov faşist terörle sindirilmiş. Ülkede tam bir faşist terör egemen. Ve Odessa'da bu faşist yönelime karşı çıkan bir grup insan, Kulikova'da kurduğu çadırlarda naif bir eylem yapıyor.

Gün içinde kent merkezinde faşistlerle anti-faşistler arasında çatışma çıkıyor. 2 faşist, 4 anti-faşist hayatını kaybediyor. Gerilim yüksek. Daha sonra futbol maçının holiganları da dahil, zincirlerle, beyzbol sopalarıyla, sallamalarla, molotoflarla, palalarla donanmış 1000 kişilik bir kalabalık Kulikova Meydanı'na yöneliyor. Faşist "Sağ Sektör" grubu ve diğer neo-nazi gruplar başı çekiyor. Gözü dönmüş güruhu engellemeye çalışan herhangi bir polis gücü yok!

Molotoflarla ve ateşli silahlarla saldırmaya başlıyorlar meydana insanlara. Saldırıya uğrayan insanlar hemen yanlarındaki "Sendika Sarayı" diye bilinen 5 katlı binaya sığınıyorlar. Sonrası... Bu topraklarda aşına olduğumuz

görüntüler. Faşizmin evrensel karakteri! Bina ateşe veriliyor. Molotoflarla yakılıyor. Sürekli ateş ediliyor binaya. Elleri geçirdikleri insanları palalarla, baltalarla parçalıyorlar. Yangın nedeniyle pencereleere çıkan insanlara ateş ediyorlar. Aşağı atlayan insanlara çevreden yardım etmeye çalışanlar oluyor. Onlar da saldırıya uğruyor. Yerdeki yaralılar linç ediliyor. Tam 45 dakika boyunca ortalıkta it-faiye görünmüyor. Polis birimleri olaya müdahale etmiyor! Resmi rakamlara göre o gece o binada tam 42 insan vahşice katlediliyor. 240 kişi de yaralanıyor. 1945'te büyük bozguna uğrayan III. Reich'in torunları 69 yıl sonra vahşi intikam ayini yapıyor!

42 kişi o gece o binada, 6 kişi sabah yaşanan çatışmada, toplam 48 kişi hayatını kaybediyor. Hastanede ağır yaralılarından ölenler var, birkaç yıl sonra hayatını kaybedenler var. Toplamda kaç kişinin öldüğü bile bilinmiyor. Analar Konseyi hala olayların aydınlatılması için kapı kapı dolaşüyor.

Ne ilginçtir ki bu korkunç katliamdan sonra sadece bir kişi ceza alıyor, o da saldırıya uğrayan taraftan! Hiç şaşırtıcı gelmedi değil mi bu toprakların insanlarına! Üzerinden geçen beş yıla rağmen faşistler yargılanabilmiş değil. BM, Ukrayna'da insan haklarının durumuna dair sunduğu 3 aylık raporun 24. sayfasında bu olaya ilişkin yargılamayı yapan mahkemeyi basan faşistlerin elinden yargıncı ancak avukatların araya girmesiyle kurtulabildiğini anlatıyor!

İkinci Dünya Savaşının en vahşi katliamlarına tanık olan Ukrayna, 21. yüzyılda bir kere daha faşist katliamlarla sarsılıyordu.² Tarih ironileri sever, ama tesadüflere yüz vermez! Ne Ukrayna'nın bu büyük acılara sahne olması tesadüf, ne de faşistlerin bu denli örgütlü ve kendinden emin olması. Uzun bir tarihsel arka planı var.³ Yakın tarih açısından ise "renkli devrimler" furiasının Ukrayna'da "turuncu devrim" olarak ortaya çıktığı Yuşçenko dönemini (2004 ve sonrası) özellikle vurgulamak gerekir.⁴ Faşist grupların özellikle desteklenmesi, güçlendirilmesi o döneme uzanıyor.

Okay Deprem, bir söyleşisinde haklı olarak şunları söylüyor: "Bandera'nın mirasçıları hala birer piyon olarak

görmeye devam edebiliriz. Donbass'taki savaşta öncül rol üstlendiler. Ama her zaman arkalarında birtakım kontrol mekanizmaları var ve birilerine bağımlı çalışıyorlardı. Ukrayna'yı topyekün destekleyen ABD ve müttefikleri oldu. Bunların kanıtları mevcut. Sağ sektörle başladı paramilitar ya da ufak kontrgerilla güçleri gibi türeyerek devam etti zamanla. Bunlar bir anda ortaya çıkmadılar. Ama 2014'ten önce bu kadar göz önünde değillerdi. Sonradan bunların 2014'ten birkaç sene önce komşu ülkelerde eğitimlere başladıkları ortaya çıktı. Sokakta da öncesinde pek hissedilmiyordu ancak Lviv'de Bandera'nın devasa heykeli dururdu. Yani 2014'ten önceki iktidar da Nazi yapılanmasına üstü örtülü de olsa izin vermiş oldu."

Avrupa Ukrayna'dan başlar diye buyurmuştu Hitler bir zamanlar. "Ukrayna'yı Rus ekseninden koparmak" ve "Batı'ya entegrasyon" ancak sosyalist geçmişi suçlamakla, eskinin Nazi işbirlikçilerini aklamakla mümkündü. Savaş suçlusu caniler "ulusal kahraman" ve "bağımsızlık savaşçısı" ilan edildi. Emperyalistlerin hamlesi kaçınılmaz olarak faşistlerin beslenmesine, Nazi imparatorluğunun, III. Reich'in eylemlerinin aklanmasına götürüyordu. Katliamlar inkar edildi. Düşman "Moskali" (Ruslara dönük nefret ifadesi) idi, Naziler ve onların işbirlikçileri ise kurtarıcı! Bir kez daha emperyalist dünya Hitler'in adımlarını takibe koyuluyordu.

Geçmişte de böyle olmamış mıydı? "Komünizme karşı mücadele"de Nazi iktidarının adamları, Nazi istihbaratçılar, Nazi propaganda yöntemleri ve Nazi gizli örgütlenmeleri temel alınmamış mıydı? Unutulmasın, bu alanda işin baş mimarı, Nazi istihbarat şeflerinden Reinhard Gehlen⁵den başkası değildi.

Faşizm dediğiniz şey sermayenin egemenlik biçimlerinden başka bir şey değil ki! Kapitalist iktisadı, hem de pek bir övgüyle savunulan liberal kapitalist iktisadı alın, onun yasalarını son noktaya kadar takip edin, karşınıza katıksız Nazi ideolojisi çıkacaktır. (Şüphesi olan Lester Thurow'un "Kapitalizmin Geleceği" kitabını okuyabilir!)

Odessa katliamı ve Kiev'deki faşist darbe tekil veya ayrıksın değil. Tarihsel olarak III. Reich'in kanlı gölgesi düşen, öte yandan günümüz faşizmini ele veren bir kat-

liam. Sermaye ile faşizm bağlantısını en net görünür kılan bir vahşet. Bugün geldiği aşamada tüm yerkürede insanlığı tehdit eden dünya kapitalizminin genelleşen eğilimidir. Faşizm ve faşist hareketler gittikçe artan etkinlikle çıkıyor kapitalizmi aşmaya yönelen insanlığın karşısına. Donbasslı yoldaşların güzel bir ifade ile belirttiği gibi “sokak ve devlet terörü bir oluyor” halk hareketlerinin karşısında.

“Faşizmi yenmek için bu kötülüğün köklerini anlamak gerek. Modernitenin meydan okuyuşuna bilimsel ve tutarlı karşılık liberalizm yahut muhafazakarlık tarafından değil, Marksist enternasyonalizm tarafından verilebilir. Faşizm olgusu, bizi insanlıktan çıkaran, çevremizdeki her şeyi acımasızca bir metaya dönüştüren kapitalizmin özünden doğar.”

3 Mayıs 2019

¹ Aslında 30 Nisan akşam saatlerinde dikilir sade kızıl bayrak. Ama hava karanlıktır ve görüntülenememiştir. Bunun üzerine 2 Mayıs günü bu defa orak çekiçli kızıl bayrak dikilir Reichstag binasına. Hem filme alınır, hem fotoğraf çekilir. Berlin düşmüş, Almanya yenilmiştir! 8 Mayıs'ı 9 Mayıs'a bağlayan gece kayıtsız şartsız teslim olur.

² Ukrayna'da Babi Yar'da iki günde 34 bin insan (büyük kısmı Yahudi idi, ayrıca esir Sovyet askerleri ve Romanlar vardı), Ukrayna kurtarılanaya kadar 3 yılda 200 bini aşkın insan katledildi. Ve bu katliamlarda “Ukraynalı milliyetçiler” (Stepan Banderacılar) önemli rol oynadı.

³ Ukrayna'da faşist ve anti-komünist örgütlenmelerin tarihine dair başarılı bir özet için buraya bakılabilir.

⁴ Ukrayna'daki yahudi topluluğu ile yapılan bir söyleşide günlük yaşamda bu durumun yansımaları görülebiliyor.

⁵ Reinhard Gehlen, CIA dahil tüm emperyalist istihbaratın Sovyetler'e karşı taktiklerinin bel kemiğini oluşturan kişidir. Batı Alman istihbaratı BNB'nin kurucusu ve başındaki adamdır bu Nazi. Adını değiştirerek bu işlerin başına getirilmiştir. CIA'nın gizliliği kaldırılan belgelerinden birinde Gehlen'in “Batı medeniyetinin esas düşmanı Sovyetlerdir” görüşünün gücünden övgüyle bahseder ve Washington'ın desteğiyle Sovyetler'e karşı mücadelede G-2 örgütünü kurması anlatılır.

RUSYA'DA GÖSTERİLER VE OLASI GELİŞMELER

Emperyalistlerin ve yeni yetme Rus burjuvazisinin “Navalny Olayı” ile karşı-devrimci bir oyunun ilk perdesini açtığını 13 Eylül tarihli sayımızda göstermiştik. O zaman, Merkel'den NATO Genel Sekreteri'ne, oradan Fransa'nın Macron'una; İngiltere'sinden Polonya'sına kadar bütün emperyalist ve işbirlikçi devletlerin liderleri, “yıldızlar geçidi” yaparcasına sahne aldıktan sonra birinci perdenin son sahnesinin kapandığını yazmıştık. Sonra eklemiştik:

“Navalny zavallısına gelince, ülkesine döner mi, dönmez mi bilemeyiz ama artık iyileşebilir”

“İyileşti”! Yani son sahne kapandı ve çok geçmeden sıra ikinci sahneye gelmişti. Navalny'i “ana şefkati” ile kucaklayıp Almanya'da misafir eden Merkel başta olmak üzere, bütün emperyalist merkezler, onların istihbarat servisleri, satılık adamlar vs ne varsa hepsi şu zavallı Navalny'e “burası yan gelip yatma yeri değildir” demiş olmaları ki, Moskova'ya dönme ve kaldığı yerden devam etme emri verdiler. Döndü.

Zehirle zehirle bir türlü ölmez dokuz canlı Aleksey Navalny, Merkel'in şefkatli kollarından ayrılp -yoksa mayın tarlasına sürülmesi mi demek lazımdı!- Moskova'ya döner dönmez eski bir yolsuzluk davasından bakiye cezasını çekmek üzere üzere zindanı boylayınca gösteriler de başladı. Her şey hazırlanmıştı. Navalny'nin üyesi olduğu vakıf, boş durmamıştı.

Başta, tüm gösteriler Navalny hesabına yazıldı. Görüntü oydu çünkü. ABD-Alman-İngiliz emperyalistlerinin istihbarat servislerinin için içinde boylu boyunca yer aldıkları artık gizlenemez bir hal almıştı. Belki de gizleme ihtiyacı duymaz olmuşlardı. Sonuçta, ABD'nin çiçeği burnunda Dışişleri Bakanı da internet üzerinden olaya dahil oldu ve göstericilere desteğini açıkladı.

Bütün bu tablo ilk bakışta, emperyalistlerin Ukrayna, Gürcistan gibi ülkelerde başardıkları “renkli devrim”lerin yani karşı-devrimlerin bir yenisini bu sefer Rusya’da tekrarlamak üzere işe koyuldukları izlenimini verdi. Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra palazlanan orta sınıf ve parayla rahatça satın alınabilen sayıları bir hayli kabarık başıboş tayfa sahne almıştı. Bu oyunun içindeki sponsorları, hiç kuşkusuz yine Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra, korkunç bir talan ve hırsızlık marifetiyle küplerini dolarla doldurmuş yeni yetme Rus burjuvazisidir. Dış sponsorlar biliniyor; tekrara gerek yok.

Bütün bu tablodan olası gelişmelere ilişkin çıkarılacak ilk sonuç, emperyalistlerin ateşle oynadıkları ya da başka tür ifade etmek gerekirse, kesmeye çalıştıkları dalın tam da üzerinde oturdukları dal olduğudur.

Devirmeye çalıştıkları Putin’in, başarıp başaramayacakları şimdilik konumuz dışı, hırsız mı, kapitalist mi bilemeyiz ama hırsızların ve kapitalistlerin bir kısmıyla arkadaş olduğu kesin. Putin bu tabloda bir semboldür; kastımız mevcut siyasi iktidardır. Örneğin, daha yakın zamana kadar Başbakan koltuğunu işgal eden Medvedev’in sadece liberal yani burjuva muhibbi değil, aynı zamanda koyu bir Stalin düşmanı olduğu da biliniyor. Özetle, emperyalistlerin ve içerde, emperyalist sermaye ile birleşmek ve böylece engelsiz biçimde serpilip gelişmek için can atan yeni yetme burjuvaların Navalny cahilini öne sürerek devirmeye çalıştıkları Putin ve iktidarı aslında böyle bir iktidardır.

Peki neden?

Bunun sayısız nedeni var. Ama öne çıkan en önemli bir kaç nedeni saymak istersek şöyle diyebiliriz: Birincisi, Putin ve mevcut iktidar, kapitalizme karşı olmasalar da, Sovyetler Birliği’nin dağılışı sırasında görülen o sınırsız, doymak bilmez aç gözlü yağma ve talana izin vermiyorlar. Oysa, yeni yetme burjuvaların istediği şey tam da bu yağma ve talanın sınırsız biçimde devam etmesidir. Rusya Komünist Partisi lideri Zyuganov (“pembe komünist” diye dalga geçilir kendisiyle) Putin’le bir görüşmesinde yeni yetme burjuvaların yapmak istediklerini şu sözlerle ifade ediyor:

“Devletin ekonomiden, mali ve sosyal alanlardan bütünüyle çıkartılması, her şeyin bütünüyle özelleştirilmesi, batının küreselleşmeci organlarının dikte ettikleri siyasetin uygulanması.”

Öne çıkan bir başka önemli neden Sovyet halklarında oldukça güçlü olan “anavatan” sevgisi yani yurtseverlik duygusu ve sosyalizmin değerlerine bağlılığın Putin ve başında bulunduğu iktidar üzerinde yarattığı baskı ve onların bu baskının altında kalmalarıdır. Örneğin, “Faşizme Karşı Zafer Günü”ne Putin ve özellikle devletin güvenlik aygıtının verdiği önem, faşizme karşı yaptıkları açıklamalar bu özelliğin oldukça canlı ve emperyalistleri rahatsız edecek derecede güçlü olduğunun kanıtıdır. Bu özellik, emperyalistlerin Rusya'nın içlerine nüfuz etmesinin ve Rusya'yı mideye indirmesinin önündeki en büyük engeldir. Emperyalistler ve yeni yetme burjuvalar tüm bu engellerden kurtulmak istiyorlar.

Dikkat edilmesi gereken bir başka nokta, hükümet ya da iktidarın homojen bir yapıda olmadığıdır. Yine Zyuganov'un sözlerinden anlıyoruz ki, örneğin, 2011'den beri Maliye Bakanı olan Anton Siluanov hükümet içindeki kapitalizm yanlılarının başında geliyor. Sayıştay Başkanı Aleksey Kudrin'in devlet mülkiyetindeki büyük işletmelerin batan gemi fiyatına özelleştirilmesini savunanların başında geliyor. Stalin'den nefret eden Medvedev'i saymaya bile gerek yok, vb.vb.

Ve son gösterilerde en önemli nokta, Navalny denen kaba, ırkçı ve cahil adamın hesabına yazılsa da, -biz aylar öncesinde, Eylül'de bu adamın yeteneksiz, cahil, “en büyük meziyetinin habire düşüp bayılması ve her bayılmasından sonra “beni zehirlediler” diye ortalığı velveleye vermesi” olduğuna işaret etmiştik; hiç yanılmadığımızı görüyoruz- bu gösterilerin birden bire büyük kitle gösterilerine dönmesinin arkasında emekçi sınıfların, yoksulların sokaklara inmesi olduğunu görüyoruz. Gerçek budur.

Vahşi kapitalizm düzeyindeki yağma ve sömürünün yanı sıra Covid-19 pandemisi süreciyle birlikte derin bir yoksullaşma içine giren Rusya halkları, gösterileri en ücra yerlerdeki şehirlere kadar taşıdı. Gösterilerin ağırlığı hırsızların doluştuğu büyük kentlerden emekçi sınıfların, ha-

liyle yoksullaşmanın, işsizliğin yoğun olduğu taşra kentlerine kaymış durumda. Rusya'yı iyi bildiği anlaşılan Hazal Yalın'ın aktardığına göre durum kısaca şöyle:

“Bu defa ise, katılım rakamları verilmemiş olsa da, gözaltı sayılarına bakıldığında ülkenin irili ufaklı birçok şehrinde, en doğudaki Vladivostok'tan kuzeyde Novosibirsk'e, güneyde Novorossiysk'e kadar hemen her yerde gösteriler yapıldığı anlaşılıyor.”

Son gösterilerin en önemli, geleceğe ilişkin devrimci gelişmeler yol açabilecek yanı budur. Çünkü bu, Yeltsin döneminin yağma talan düzenini hafızalarında hala canlı tutan işçi ve diğer emekçi sınıfların buna son verebilir umuduyla destek verdikleri Putin'e ve mevcut iktidara karşı harekete geçtiklerini gösteriyor.

İki arada bir derede kalmanın; hem hırsızlara, burjuvalara yol vererek kapitalizmin inşasına çanak tutmak hem de emperyalistlere karşı “anavatan sevgisi”ni, yurtsever duyguları koruyor görünmenin sonuna geliyoruz. İşlerin bu noktaya gelmesi kaçınılmaz; hızla geliyor.

Sosyalizmin pek çok değerini korumaya devam eden Rusya proletaryasının, köylülerinin, diğer emekçi sınıflarının sokağa inmeleri hırsızların, yeni yetme burjuvaların ve ağız şapırdatan emperyalistlerin hiç şansları olmadığını gösteriyor.

Bu daha başlangıç!

2 Şubat 2021

TOPYEKUN BİR DÜNYA SAVAŞININ KILIÇ ŞAKIRTILARI

Birkaç gün önce, Rusya'nın Washington Büyükelçisi, Rusya-ABD ilişkilerinin seyrine ilişkin ilginç ama bir o kadar da anlamlı bir çağrı yaptı ABD'ye.

Büyükelçiyi çağrı yapmaya iten neden, ABD 6.Filosu'nun Türkiye ile birlikte Karadeniz'de planladığı ortak tatbikattı. Büyükelçi Türkiye'yi es geçerek, ABD'ye kısaca şöyle seslenmişti:

“ABD ordusunu pervasızca kılıç şakırdatmalarına son vermeye ve ülkelerinin karasularında kendi işleriyle ilgilenmeye çağırıyoruz. Karadeniz'de barış ve güvenlik için başkalarının müdahalesine ihtiyaç yok.”

Rusya'yı güney kanattan kuşatmak için Kafkaslar'ın yanı sıra Karadeniz'de askeri varlığını artırmak için her fırsattan yararlanmaya çalışan ABD ve NATO, Romanya'da üsler kurmaya çalışıyor; Yunanistan'ın Dedeğaç bölgesinde askeri helikopterlerinin konuşlanacağı alan yaratıyor, Ukrayna-Kırım meselesini kaşıyor vb.

Peki, ABD ve NATO'nun -aslında belli başlı tüm emperyalist devletlerin demek daha doğru olur- Rusya'yı Karadeniz ve Kafkaslardan kuşatma girişimleri Türkiye'ye rağmen ya da Türkiye'nin dahli olmadan mı oluyor?

Darkafalı düşünce, Biden'ın bir demecine, ABD Dışişleri Bakanı'nun bir açıklamasına ya da bir kaç senatörün mektubuna bakarak Türkiye'yi neredeyse ABD'yle savaş halinde, ABD'ye kafa tutan; RTE ve dinci faşist iktidarı “anti-emperyalist” gösterecek kadar gerçeklerden kopuktur. Kanıtları da, Doğu Akdeniz efelenmeleri, S-400 meselesi, Suriye-YPG anlaşmazlığı gibi konulardır. Böyle düşünenler, kasıtlı değilse, üç ağaçlık ormanda yolunu kaybedecek kadar darkafalılardır.

Örneğin, bugün büyük bir savaşın hazırlığına dönmüş Karadeniz'deki ABD askeri varlığı için bakın RTE yıllar önce ABD'ye nasıl çağrı yapmış:

“Ziyareti sırasında kendisine -NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg’i kastediyor- söyledim; Bakın dedim, Karadeniz’de görünmüyorsunuz. Karadeniz’de görünmeyişi-niz Karadeniz’i adeta Rusya’nın bir gölü haline dönüştürüyor. Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız. Olayın gerek hava gerek deniz gerek kara bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmak zorundayız”

Türkiye’nin, dinci faşist iktidarın NATO ve ABD’ye nasıl bir sadakatle bağlılık gösterdiği ve nasıl bir savaş kışkırtıcılığı içinde olduğu çok açık. 2016 yılında ABD ve NATO’ya yapılan bu çağrı karşılık buluyor ve zamanla yani dört beş yıllık bir süre zarfında iki büyük nükleer güç arasında ciddi bir savaş hazırlığına askeri zemin oluşturuyor.

ABD, şimdi Rusya’nın Washington Büyükelçisi’ni, “Kılıç şakırdatmayı bırakın” demek zorunda kalacağı kadar ciddi bir güç yığılmış durumda. Ama sadece denizde değil. ABD, Türkiye’nin Doğu Akdeniz’de yol açtığı gerilimi kullanarak Akdeniz’e savaş gemilerini gönderdiği gibi, Yunanistan’ın Dedeağaç bölgesine otuza yakın savaş helikopterini de yerleştirmiş bulunuyor. Polonya, Ukrayna, ve Estonya-Letonya-Litvanya’dan gibi üç Baltık ülkesinden oluşan cephelerdeki hazırlıklardan söz etmiyoruz daha.

Topyekun, nükleer silahlara sahip devletler arasında savaş tehlikesi ciddi boyutlara varmış durumda. Bu tehlikeyi büyüten sadece ABD’nin Karadeniz’deki askeri varlığını artırması değil elbette. Biz, daha önce bu tehlikenin varlığına başka kanıt ve hazırlıklarla iki makalemizle işaret etmiştik.

Şüphesiz, ABD böylesi ciddi bir hazırlıkta yalnız değil. Avrupalı emperyalistler, özellikle Rusya’ya karşı, şu sarsak Navalny olayını da kullanarak ciddi bir savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Bu kışkırtıcılığın vardığı boyutlar nedeniyle, sonunda Rusya, Avrupalı emperyalistlerle ilişkileri kesmeye hazır olduğunu açıkladı ve ekledi:

“Barış istiyorsan savaşa hazır olmalısın” (Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov)

Bunlar, insana savaş tamamları hissini veren sözler-

dir. Ayrıca ele alınması gereken ABD-Çin arasında Pasifik'teki gerilim, savaş gemileri, denizaltıları, savaş uçakları ile yapılan gözdağı gösterileri savaş tamtamlarının çaldığı bir başka bölgeye işaret ediyor.

Söylemeye gerek yok ki, her iki bölgedeki yani Karadeniz ve Pasifik Okyanusundaki savaş tehlikesi birbiriyle sıkı sıkıya bağıntılı iki gelişmedir.

NATO, ABD ve Avrupalı emperyalistler bir dünya savaşını kışkırtmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

15 Şubat 2021

KIYAMET SAATİ GECE YARISINI ÇALMAK ÜZERE

İşin şaka kaldırır bir yanı yok. Büyük yıkım savaşı bando mızıka eşliğinde geliyor. Aslında uzun yıllardır, ağır çekim bir sahne izliyoruz. Alenen, herkesin gözleri önünde, adım adım bir büyük savaşa sürükleniyor dünya. “Kırmızı Pazartesi sendromu” esir alıyor yaşlı dünyamızı.

Hikaye uzun. Hiç kuşkusuz dayandığı zemin, emperyalist-kapitalist sistemin ta kendisidir. Ama yakın döneme çekecek olursak, '89 - '91 karşı-devrimleri ile hızlanan bir süreçten bahsetmek mümkün.

Sosyalist blok dağıtıldığı anda, emperyalist ülkeler hızla bu eski sosyalist ülkelerin iktisadi ve siyasi olarak kapitalist sisteme entegrasyonu için harekete geçti. Demokratik Almanya doğrudan ilhak edildi. Çok uluslu devletler iktisadi veya doğrudan askeri yöntemlerle parçalandı.

Avrupa ülkeleri teker teker AB çatısına alınarak yutuldu. Varşova Paketi dağılmasına rağmen NATO varlığını korudu. Üstelik dönemin Rusya yönetimi (“Ayyaş ayı” Yeltsin) ile yapılan anlaşmalara rağmen “doğuya doğru genişleme” adımlarını hızlandırdı. (Söz konusu anlaşma, “eski Doğu Bloku ülkeleri”nin NATO'ya alınmaması üzerinedi.)

Sonuçta Rusya, batıdan kuşatılmış oldu. Rus askeri gücünün en hassas ve en tehlikeli üssü olan Kalinin-grad'dan (ki Rusya ile doğrudan kara bağlantısı yoktur) başlayıp Azak Denizi'ne (Kırım) inen bir yay etrafında karşılıklı konumlanılmış oldu.

Rusya, buna, Yeltsin'in yerine Putin'in başında olduğu ekibi geçirerek yanıt verdi. Dağılan kuvvetlerini hızla topladı. Çin ile yakınlaştı. Şangay İşbirliği Örgütü'nü güçlendirdi. Özellikle Çin'in muazzam bir hızla büyümesi, ŞİÖ'nün küresel ağırlığını artırdı. Öte yandan iktisadi alanda BRİCS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Af-

rika) yeni bir odak olma yolunda gelişti.

ABD-NATO emperyalizminin buna yanıtı, 11 Eylül sonrasında Afganistan'a yerleşmek oldu. İşin dünya uyuşturucu ticareti bağlantısını vb. şimdilik bir yana bırakırsak, askeri anlamda bu, ŞİÖ coğrafyasına sokulan bir kama işlevi görmekteydi. Buna ABD'nin Özbekistan'da açtığı askeri üs, Kırgızistan hava ve kara sahasını kullanma izni vb. eklenmeli.

Sonuçta adına Büyük Ortadoğu dedikleri projenin bir ayağı halkların devrimci ayaklanmalarını bastırmak, devrimleri boğmak ise, diğer ayağını Rusya-Çin (ve onların başını çektiği ŞİÖ) ittifakının kuşatılması, güçten düşürülmesi, parçalanması oluşturuyordu. Adımlar bunun için atıldı. Güney Çin Denizi sorunları kaşındı. Emperyalist kamp, askeri anlamda temel rakiplerini uzun vadeli askeri strateji ile adım adım kuşatma yoluna gitti.

Bu emperyalist stratejiye ilk aleni yanıt, Putin'in o ünlü "Münih konuşması"dır. ABD'nin tartışmasız patronluğuna dayanan "tek kutuplu dünyanın sonu" 2007'de Münih'te ilan edildi.

AB-ABD emperyalistleri Ukrayna'daki faşist Maidan darbesi ile batı cephesinde en ciddi adımlarından birini attılar. Rusya'nın yanıtı Kırım'ı ilhak etmek oldu. Donbass bölgesi Ukrayna'dan fiilen koptu. Bu cephe de belirli bir süre sonra kararlı bir duruma geldi. Aşağı yukarı değişmez (kuşkusuz geçici) bir sınır oluştu.

Bu az çok kararlı denge, özellikle Polonya ve Baltık ülkelerinin kışkırtıcı bir rol üstlendikleri; Türkiye'nin de aktif olarak katıldığı NATO tatbikatları, Nazi yanlısı yasaları vs. ile "Batı ittifakı" lehine bozulmaya çalışıldı. Son olarak da Tihanovskaya parodisi ile Belarus düşürülmeye çalışıldı.

Son yıllarda kesintisiz bir şekilde tırmanıyor askeri gerilim. Baltık bölgesi, Norveç, Arktik bölge, Polonya, Ukrayna... ve Karadeniz, ABD-NATO emperyalizmi ile Rusya'nın sürekli karşı karşıya geldiği alanlar. B1 bombardıman uçakları Norveç'e konuşlandı, ABD 6. Filosu Karadeniz'e yollandı. Yetmedi, şimdi de İspanya ve Yunanistan filolarına bağlı iki savaş gemisi eklendi.

NATO Genel Sekreteri Stoltenberg, "Rusya'nın yasa-

dışı Kırım ilhakına yanıt olarak Karadeniz'deki varlıklarını güçlendirecek"lerini söylemişti, tam da RTE'nin "Bakın dedim, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor. Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız. Olayın gerek hava gerek deniz gerek kara bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmamız zorundayız" çağrısına uygun olarak!..

Bu cephedeki gelişmeler bununla sınırlı değil. ABD'nin Dedeagaç'ta (Aleksandropoli), yine anlaşmalara aykırı olarak deniz üssü kurması, saldırı helikopterleri konuşlandırması, Rusya'nın kuşatılması ile doğrudan ilgili. Türkiye'nin aktif olarak yer aldığı Artsakh (Karabağ) savaşı da bunun bir parçasıydı. Bir NATO ordusu olan TSK'nın (S)İHA'larla geliştirdiği yeni askeri-teknik savaş konseptleri de doğrudan bunun bir parçası. Rus hava savunma sistemlerinin, Rus silahlarının olduğu her bölgede icra edilen bu çatışma ve savaşlar, NATO açısından bir laboratuvar işlevi görüyor. TSK'nın tüm faaliyetleri, bu NATO konseptine uygun olarak gerçekleştiriliyor.

Görünen odur ki artık karşılıklı konumlanmalarda sona gelinmek üzere. Doğuda Güney Çin Denizi-Pasifik hattında da (bu hat Hint Okyanusu'na, Guam Adası ve Okinawa başta olmak üzere, tüm bölgeye yayılan sayısız ABD üssüne uzanıyor) hazırlıklar tamamlanmak üzere. Konvansiyonel silahlar açısından sayısal üstünlükleri ortada NATO kuvvetlerinin. Pentagon'da "bir nükleer savaşın kazanılabileceği" üzerine doktrinler dolaşiyor. "Kıyamet saati" en son gece yarısına 100 saniye kalaya ayarlanmıştı. Görünen o ki, yakın dönemde güncellenmesi gerekecek.

Sahi, faşist Trump'ın gidip Biden'in gelmesiyle "demokrasi ve barış" hayali kuran burnunun ucunu görmekten aciz liberal ahmaklar, tüm dünyayı korkunç bir yıkıcı savaşa sürükleyen bu gelişmeler karşısında ne söyleyecekler acaba? Amerikan "müesses nizamı"nın kişi ve partilerle değişmeyeceğini anlamaları için ille de tepelerine füzelerin mi yağması gerekiyor?

27 Şubat 2021

EMPERYALİSTLER NEDEN DİNCİ FAŞİST SEVER

Başlıktaki soruya yanıt vermeden önce, emperyalistlerden demokrasi beklentisi içindeki liberallere, uzlaşmacılara, sosyal reformistlere emperyalistlerin dinci faşizmin arkasındaki temel güç olduğunu kanıtlamamız gerekiyor.

Çünkü bu kesimler hala, Biden'den yani ABD'den tutalım da Merkel'in Almanyasına, Merkel'in kaptanlığında yol alan Avrupa Birliği'ne kadar nerede emperyalist güç varsa onların dinci faşist iktidara "demokrasi" için baskı yapmaları beklentisi içindeler. Gerçi bazı liberallerin akıllarını başlarına devşirdiklerine dair ufak tefek belirtiler var, ama bu genel tabloyu değiştirmiyor. Genel tablo, bu kesimlerin emperyalistlerin dinci faşist iktidar üzerinde "demokratik adımlar" atması yönünde baskı yapacağı beklentisi içinde olduklarını gösteriyor.

Neyse ki, emperyalistlerin dinci faşist iktidara "demokratikleşme" yönünde adım attırma gibi bir dertlerinin olmadığını kanıtlamak için fazla uğraşmamıza gerek bırakmayan gelişmeler peş peşe ortaya çıkmaya başladı. Bu gelişmelerden biri, Federal Alman Meclisi'nde karşımıza çıktı. Bu Meclis'te Merkel Hükümeti'ne yapılan eleştirilerde Sol Parti milletvekillerinden biri, "Merkel ve Hükümeti, Erdoğan rejiminin suçlarına ortaktır" deyiverdi.

"AKP-MHP iktidarının Suriye ve Karabağ'ın ardından Ukrayna'da savaş çıkartma hazırlığı içinde olduğunu bildiren Dağdelen 'Türkiye'de neler olduğunu değil, Berlin ve Brüksel'de neler döndüğünü konuşalım' diyerek Almanya ve Avrupa'nın aldığı pozisyona dikkat çekti. Ankara ile ilişkilerde 'Pozitif ajandadan' söz edildiğini ve Gümrük Birliği anlaşmasının genişletilmesi gerektiği yönünde çağrılar yapıldığını hatırlatan Sol Partili Dağdelen 'Eğer hala Türkiye ile ilişkilerin derinleştirilmesinden söz ediliyorsa, demek ki Türkiye'de bu yaşananlar Avrupa'da kabul görüyor. Merkel ve hükümeti Erdoğan rejiminin suçlarına ortaktır.'"

Türkçesi, Alman tröstlerinin işlerini yürüten basit bir komiteden ibaret olan Alman hükümeti ile bu tröstlerin bir memuru olarak, hükümetin başındaki Merkel, dinci faşist iktidarın suç ortağıdır. “ThyssenKrupp”, “Siemens” gibi Alman tekellerinin Türkiye’de insan hakları, demokrasi sağlansın diye kendi çıkarlarından vazgeçeceklerini düşünmek ne onulmaz saflık! Nitekim Merkel, sahiplerinin çıkarlarına sadık şekilde, yaptırım değil, yatırım peşinde koşmaları gerektiğini; dahası, Fransa ve Yunanistan’ı peşine takarak söyledi.

Fakat Merkel’in bu tümüyle “duygusal” politikası daha bir şey değil. NATO, emperyalist-kapitalist sistemin bu savaş örgütü, Rusya ve Çin’e karşı, dünya çapında müttefik devlet arayışına çıkmış bulunuyor. Bu “düşman” listesine Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti’ni, Küba’yı, dünya emekçi halklarını eklemekten geçmemek lazım.

NATO tarihinin belki de en saldırgan Genel Sekreteri olan Danimarkalı Jens Stoltenberg, Çin’e karşı Pasifik bölgesinde Avustralya, Yeni Zelanda, Kapitalist Kore, Japonya gibi her emperyalist savaşın kamberi olan ülkeleri NATO’ya katmaya çalıştıklarını açıklarken, Karadeniz’de NATO varlığının en yüksek seviyeye çıkarıldığını itiraf ediyor. Karadeniz’i olduğu gibi, Doğu Akdeniz ve Ege denizini de NATO’nun savaş gemileriyle doldurmuş bulunuyorlar.

“NATO gemilerini orada bulundurarak Türkiye, Yunanistan ve AB’yi fiilen bir araya getirebildiğimizi ve önemli bir anlaşmanın icrasına yardım ettiğimizi düşünüyorum” dedi.

Irak ve Suriye’ye sınır bir ülke olan Türkiye’nin “önemli bir müttefik” olduğunun hesaba katılması gerektiğini kaydeden Stoltenberg “Türkiye uluslararası terörizme karşı savaşta önemli bir rol oynamakla kalmadı, hiçbir müttefik Türkiye’den daha fazla mülteciye ev sahipliği yapmadı”

Gerçek amaçlarını saklamak için her zaman kullandıkları “uluslararası terörizm ve mültecilere ev sahipliği” sakızlarını fire olarak düştüğümüzde geriye gerçekler kalıyor. Tam da bu noktada, RTE’nin bundan altı yıl önce ABD-NATO’yu Karadeniz’e çağırıldığını hatırlamak son de-

rece aydınlatıcı olacak. "Karadeniz Adeta Rusya'nın Gölü Haline Dönüşüyor" başlıklı haberin bir bölümü şöyleydi:

"Balkan ülkelerinin NATO, Avrupa Birliği ve AGİT başta olmak üzere Avrupa Atlantik kurumlarıyla entegrasyon süreçlerine yönelik desteğimizi bir kez daha burada teyit ediyorum. Kapasite geliştirme çabalarınıza katkılarımızı NATO kapsamında da sürdüreceğimizi yine vurgulamak isterim. Karadeniz'i, kıyıdaşlar arasında işbirliğini esas alan güvenlik işbirliği temelinde tekrar bir istikrar havzası kılmalıyız. Kısa bir süre önce Stoltenberg ülkemizdeydi. Ziyareti sırasında kendisine söyledim; 'Bakın dedim, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor. Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız. Olayın gerek hava, gerek deniz, gerek kara, bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmamız zorundayız. Eğer atmazsak tarih bizi affetmez ve mevcut işbirliğimizi bölgesel anlayışına uygun olarak derinleştirmeliyiz. Bu konudaki somut önerilerimizi de önümüzdeki dönemde Karadeniz'e kıyıdaş ülkelerle paylaşacağımızı da bu vesileyle ifade etmek isterim."

Faşizm, bir dünya savaşını kışkırtacak kadar gözü dönmüş bir saldırganlıktır. Dinci faşizm, NATO ve ABD'yi Suriye'ye savaş açmaları için elinden gelen her türlü kışkırtmayı yaptı. Barışsever olduklarından değil ama göze alamadıklarından yanaşmadılar. İşte o kışkırtmalar sırasında RTE, NATO'yu Karadeniz'e böyle çağırması ve Balkan devletlerinin de NATO'ya alınmasını istemişti.

RTE'nin "dostum Putin" dönemine beş kala, 2016 Mayıs'ında ortaya koyduğu dilekleri, bugün fazlasıyla gerçekleşmiş durumda. Örneğin, son haftalardaki askeri gelişmelere ilişkin olarak şunu göstermek yeterli olur: "Halihazırda Karadeniz'de, Romanya başkanlığında NATO'nun 'Sea Shield-21' tatbikatı devam ediyor. Tatbikata Bulgaristan, Yunanistan, İspanya, Hollanda, Polonya, Romanya, ABD ve Türkiye'ye ait gemiler katılıyor." Karadeniz, Rusya'yı hedef aldığı besbelli olan tatbikat bahanesiyle bu ülkelerin savaş gemileriyle kaynıyor. Bu işin başını çekenin Türkiye olduğunu ayrıca belirtmeye

gerek var mı?

Tam da bu nedenle, Stoltenberg adındaki kudurgan savaş kışkırtıcısı, Türkiye'ye bakışını şu sözlerle özetliyor: "Türkiye'nin uzun yıllara dayanan değerli bir müttefik olduğu da sır değil. Türkiye, NATO'ya sıkı sıkıya bağlı tutmamız gerektiğine inandığım bir müttefik."

İşte bu sırada, Mustafa Şentop, TBMM Başkanı, dinci faşist iktidarın bu sıradan olmayan adamı, Karadeniz'e savaş gemilerinin geçiş kapısı olan Boğazlar'ın anahtarı durumundaki Montrö Anlaşmasını gündeme getiriyor ve Türkiye'nin bu anlaşmadan çekilebileceğini söylüyor .

Emperyalistler için bundan iyisi bulunabilir mi? Emperyalistlere "sarsılmaz" bir güven duyanların gözünü açmak umuduyla...

26 Mart 2021

TÜRKİYE-UKRAYNA BİR DÜNYA SAVAŞINI KIŞKIRTİYOR!

Mustafa Şentop, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkışı sözüm ona izah etmek için, Türkiye'nin Montrö Sözleşmesinden de, RTE'nin imzasıyla çıkabileceğini açıkladı. Herkes, bu açıklamayı, Türkiye'nin uluslararası sözleşmelerden “tek adamın” imzasıyla çıkıp çıkamayacağı yönüyle okudu. İşin uluslararası hukuk yönüyle ilgilendi.

Oysa, Meclis Başkanı Mustafa Şentop, İstanbul Sözleşmesini “cambaza bak” numarası için kullanmıştı. Dinci faşist iktidarın bu kıdemli elemanı, Karadeniz'de ABD-NATO önderliğindeki emperyalist blok Rusya'ya karşı savaş hazırlıklarına başlamışken, Rusya'nın nabzını yoklamaya dönük bir adım atmak istemişti. Elbette, dinci faşist iktidar adına.

“Emperyalistler Neden Dinci Faşist Sever” başlıklı Editör yazımızda bu duruma değinip geçmiştik. Türkiye'nin emperyalist-kapitalist devletlere ve NATO'ya bağlılığını, aralarındaki sıkı bağları anlatmaya çalışırken şöyle demiştik:

“İşte bu sırada, Mustafa Şentop, TBMM Başkanı, dinci faşist iktidarın bu sıradan olmayan adamı, Karadeniz'e savaş gemilerinin geçiş kapısı olan Boğazlar'ın anahtarı durumundaki Montrö Anlaşmasını gündeme getiriyor ve Türkiye'nin bu anlaşmadan çekilebileceğini söylüyor.”

Türkiye adına Meclis Başkanı Şentop, Montrö Anlaşmasından çıkılabileceği mesajıyla bir taşla bir kaç kuş vurmayı hedeflemiştir. İlkine işaret ettik; Rusya'nın nabzını yoklamak. İkincisi, ABD, NATO ve genel olarak emperyalist bloka bağlılık mesajını vermek; üçüncüsü ise, Rusya'ya karşı başlatılacak bir dünya savaşında emperyalistlerin safında yer almaya hazır olduğunu bildirmek. Bu açıklama, 2016'da RTE'nin NATO'ya yaptığı “Karadeniz'e gelin” çağrısıyla uyum içinde ve onu tamamlar nitelikte.

NATO ve ABD, tüm emperyalistler adına Rusya'yı Polonya-Ukrayna-Romanya-Bulgaristan üzerinden batı ve güney-batı yönünden kuşatırken, Karadeniz'i de savaş gemileriyle doldurarak güneyden kuşatmayı hedefliyor. Bu durumda Karadeniz, emperyalist savaş stratejisi açısından kritik bir öneme sahip oluyor.

Türkiye, Karadeniz'in emperyalist devletlerin savaş gemileriyle doldurulması için elinden geleni yapacağını, önce RTE'nin 2016'daki çağrısıyla, arkasından Mustafa Şentop'un Montrö açıklamasıyla ortaya koymuş oldu. Buna ek olarak, Rusya'nın Suriye'de elini kolunu bağlamak için, RTE, ABD'ye açık bir çağrıda bulundu.

"İç savaş, Batı'nın bir sonraki vicdani krizine dek 'bayat haber' statüsüne geri döndü. Demokrasi, özgürlük ve insan haklarının yeniden moda olduğu şimdilerde insanlığın Suriye'deki icraatları, samimiyetimizin nihai ölçüsü olacaktır. Bölgede barış ve istikrarın yeniden tesis edilmesinin, Batı'nın Türkiye'yi samimi ve güçlü bir şekilde desteklemesine bağlı olduğuna inanıyorum."

RTE'nin Bloomberg'te yayınlanan makalesinde yaptığı bu çağrının Türkçesi, "ben tek başıma Suriye'yi dinci faşist üretim ve ihracat merkezi haline getiremedim; gelin bu işi birlikte yapalım." Elbette bu savaş çağrısının adı, "demokrasiyi birlikte savunmak"tır.

Türkiye ve Ukrayna'nın nasıl savaş kışkırtıcılığı yapan bir ikili olduklarına gelmeden önce Ukrayna'nın attığı adımlara bakalım. Bir komedyen eskisinin başkanlık yaptığı faşist iktidar altındaki bu devlet öteden beri, NATO'yu Rusya'nın batısına konumlandırmak için elinden gelen kışkırtıcılığı yapıyordu. Kırım'ın bir referandumla Rusya topraklarına katılmasını "ilhak" olarak kabul ederek bu konu üzerinden emperyalistlere saldırı malzemesi hazırlıyor. Son olarak "Kırım'ı İşgalden Kurtarma Stratejisi" belgesini yürürlüğe koyduğunu ilan ederek, bu kışkırtıcılığa ciddi ve somut adım atmış oldu.

"Bu belge, Kırım'ın işgalden kurtarılması ve yeniden entegrasyonu yoluyla uluslararası kabul görmüş sınırlar dahilinde Ukrayna'nın toprak bütünlüğünü ve egemenliğini yeniden tesis etmeye yönelik diplomatik, askeri, ekonomik, enformasyon, beşeri ve diğer nitelikteki bir dizi önlemi tanımlıyor."

Kısacası Ukrayna, Rusya'ya karşı bir savaşa hazırlanıyor. Bu savaşa hazırlanırken başta ABD ve NATO olmak üzere, emperyalistlere yanında olmaları çağrısını yapıyor. NATO üyeliğine alınmak için emperyalist ülkelere baskı yapıyor, Rusya'nın kendisini tehdit ettiğini ileri sürüyor, Donbass savaşını bahane olarak kullanıyor vb vb.

Bu arada, emperyalistleri Rusya'ya saldırtmak amacıyla birleşen Türkiye ve Ukrayna, kendi aralarındaki askeri, diplomatik, askeri teknik, ekonomik işbirliğini geliştiriyorlar. Bu işbirliğinin en öne çıkanı, Türkiye'nin "Bayraktar SİHA'ları"nı Rusya'ya karşı kullanmak üzere Ukrayna'ya satması, askeri personelini Ukrayna ordusuna eğitim vermek üzere danışman olarak göndermesi oldu. Dinci faşist iktidar, alakalı alakasız yerlerde "Kırım'ın ilhaki"ni tanımadığını ilan ederek, Kırım Tatar Türkleri üzerinden kışkırtıcılık yaparak Rusya'yı provoke etmeye çalışıyor.

Bütün bu tablo, son günlerde Ukrayna donanmasının NATO Donanmasıyla Karadeniz'de yaptığı tatbikatla tamamlandı. Tatbikatta Ukrayna-Türkiye donanmalarından gemilerin yanı sıra İspanya ve Romanya gemileri de yer aldı. Bütün bunların Rusya'yı bir savaşa kışkırtma amaçlı olduğunu söylemeye gerek yok. Rusya, hem NATO-ABD ikilisinin hem de Avrupa Birliği emperyalistlerinin artan saldırganlığına Lavrov'un ağzından, "Eğer barış istiyorsanız savaşa hazır olun" sözleriyle yanıt verdi.

29 Mart 2021

ÇANLAR DÜNYA SAVAŞI İÇİN ÇALIYOR! -I-

Bir süredir, bu köşeden işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının dikkatlerini emperyalist devletlerin hazırlığını yaptıkları bir dünya savaşına çekmeye çalışıyoruz.

Bir dünya savaşını hazırlayan devletlerin başında ABD ve Britanya ve tüm emperyalistlerin savaş örgütü olan NATO geliyor. Elbette, Fransa, Almanya, Japonya gibi emperyalistler ve bunların değişik bölgelerdeki finoları rolündeki bağımlı devletler topyekun bir dünya savaşına gibi felaketin hazırlayıcıları arasında yer alıyorlar.

İnsanlığın büyük yıkımıyla, ama esas olarak emperyalist-kapitalist sistemin yeryüzünden silinmesiyle sonuçlanması muhakkak olan bu savaşın tehlikesi gün geçtikçe yaklaşıyor. Ukrayna'nın Donetsk ve Luganks Halk Cumhuriyetlerine saldırı planlarını açıkça ifşa etmesi gelişmelere olağanüstü bir hız kazandırdı.

Leninistler daha bir hafta önce Türkiye ile birlikte Ukrayna'nın bir dünya savaşını kışkırttığını ortaya koymuş; emekçi sınıfların ve Kürt halkının dikkatlerini bu önemli gelişmeye çekmeye çalışmıştı. Gelişmeler, öngörümüzü, bizim de tahmin etmediğimiz bir hızla doğruladı. Ukrayna'nın Donbass Temas Grubu'ndaki Temsilcisi Aleksey Arestoviç, Ukrayna'nın NATO ile birlikte Rusya'ya karşı bir savaş hazırlığı içinde olduğunu; bu savaşın Kırım'ı, Kırım'ın kuzeyini yani Donbass bölgesini ve Balkanları kapsayacağını artık saklamanın gereği kalmadığını belirtti. Aleksey Arestoviç, Ukrayna basınına yaptığı açıklamada aynen şu ifadeleri kullanıyor:

"NATO'nun, 'Avrupa'yı koru' anlamına gelen Defender Europe 2021 adını taşıyan geniş kapsamlı tatbikatı başladı. Maksat, Baltık Denizi'nden Karadeniz'e olan bölgede, gelin açık açık konuşalım, Rusya'ya karşı savaş konusu işleniyor" (...) "Başlıca odak noktası Balkanlar, Kırım ve Kırım'ın kuzeyinde kalan her şey. (abç) Bunlar açık kaynaklar, bunu kimse saklamıyor. "

Ama Ruslar ayakta uyumuyorlardı. Bu Ukraynalı faşistin malumu ilan etmesinden iki gün önce Lavrov, Rusya Dışişleri Bakanı, Ukrayna'nın NATO ile birlikte Donbass'ta başlatacağı bir savaşın Ukrayna'nın yerle bir olmasıyla sonuçlanacağı uyarısını yapıyordu. Aynı gün Lavrov ABD'yi "mahalle serserisi"ne benzeterek, Ukrayna'nın arkasındaki asıl gücün kim olduğuna işaret etti.

Arkasından Rusya'nın başka yetkilileri art arda açıklamalar yapmaya, bir savaşa kalkışması durumunda sadece Ukrayna'nın değil, tüm emperyalistlerin nasıl bir acı sonla karşılaşacaklarını 2. Emperyalist Dünya Savaşının sonuçlarını hatırlatarak kavratmaya çalıştılar. Örneğin, Rusya Parlamentosu alt kanadı Duma'da Kırım Milletvekili Mihail Şeremet, Aleksey Arestoviç'in açıklamalarını kastederek,

"Maskeler tamamen düştü. Böyle bir açıklamadan sonra Batı'da hiç kimse NATO'nun saldırgan doğasını inkar edemeyecek. Ancak Rusya'ya karşı herhangi bir askeri adım atmadan önce, Büyük Vatanseverlik Savaşı'nın (İkinci Dünya Savaşı) tarihini okumalarını ve yeniden düşünmelerini tavsiye ederim. Bunun sonucu saldırgan için büyük bir talihsizlik olacak" diyordu. Bir başka Kırımlı yetkili ise,

"Tarihimizde daha önce böyle anlar yaşanmıştı, ancak 1812'de de, 1941'de de bu tehditler, saldırganlar için felaketle sonuçlanmıştı. Görünüşe göre Ukrayna diplomasisinin zeka yükünden yoksun temsilcilerine tarih hiçbir şey öğretmemiş, eh demek ki hayat öğretecek" sözleriyle tehdit ve hakaret yağdırıyordu.

Tehdit ve hakaretler havada uçuşurken, ilk saldırı haberleri de gelmeye başladı. Ukrayna ordusu, Minsk Anlaşması'yla kullanımı yasaklanan havan toplarıyla Lugansk Halk Cumhuriyeti topraklarını bombalamaya başladı bile. Şüphesiz karşılığına katlanarak.

Tüm bunlar neden peki?

Hemen karşımıza çıkan Kırım ve Donbass bölgesinin Ukrayna tarafından ele geçirilmesi savaşın nedenleri arasındadır kuşkusuz. Ancak bu, tek ve başlıca neden değildir. Gerçeği tüm yönleriyle ortaya çıkarabilmek için Ukrayna'nın durumuna bakmak lazım. Kısaca, Ukrayna, ekonomik ve politik krizin yıkımın eşiğine getirdiği bir çadır devletten öteye gidemedi. Sovyetler Birliği'nin koca mirasından önemli

bir parçanın üstüne konmasına rağmen, ne sanayi, ne tarım ne de başka bir alanda bütünlüklü bir yapı oluşturabildi. Faşistlerin üstün görünümüne karşın, sınıf savaşı iç savaş boyutlarında devam ediyor ve yeni yetme, yağmacı burjuva sınıf gerçek bir sınıf egemenliği kuramıyor. Bulduğu tek çıkış yolu, dünyadaki tüm öteki benzerlerinin yaptığı gibi, emperyalist güçlere yamanmak. İç savaştan kaçınmak için dış savaşa yönelmek. Burjuva sınıfın tarihi boyunca elinden düşürmediği pusula budur. Ancak Ukrayna burjuvazisi, çadır devleti ve güçsüz ekonomisiyle dış savaşa yönelirken bunu tek başına değil, emperyalistleri de savaşa çekerek yapmaya çalışıyor.

Emperyalistlere gelince... Onlar, içinde bulunduğumuz yüzyılın başında dünya proletaryası ve emekçi sınıflarına, ezilen halklarına karşı başlattıkları küresel iç savaş, tüm güç ve kaynaklarını harekete geçirmelerine rağmen kazanamadılar. Aksine, öncesi bir yana, geçen yıl George Floyd'un bir polis tarafından katledilmesiyle başlayan ayaklanmada gördüğümüz gibi, iç savaş ABD topraklarına kadar yayıldı ve halen de devam ediyor. Trump'ın seçimi kaybetmesiyle Amerikan tarihinde ilk defa yaşanan Kongre binasının basılması Amerikan iç savaşının aldığı boyutları göstermesi açısından önemlidir.

Küresel iç savaş, ayaklanmalar, devrimler ve devrim girişimleri, yüzyılımızın "ayaklanmalar yüzyılı" olduğu gerçeği ile tümüyle örtüşüyor. Devrimci durum ve küresel iç savaş emperyalist-kapitalist sistemin bütününe etkisi altına aldığı gibi, genişleyerek ve derinleşerek sürüyor. Covid-19 Pandemisi ise bu sürece olağanüstü bir hız kattı. Artık ayaklanmalar her yerde.

Bütün bu koşullar toplamı, emperyalist-kapitalist sistemin hala liderliğini sürdüren ABD'yi; ABD'yle birlikte Britanya, Fransa, Almanya, Japonya ve daha saymadığımız emperyalist devletler, içlerine kadar yayılan iç savaşları, ayaklanma ve devrim tehlikesini savuşturmak için dünya emekçi sınıflarına, proletaryasına ve ezilen halklarına karşı topyekun bir dünya savaşı başlatma kararı almış görünüyorlar.

Bu savaşın görünür hedefi Rusya'dır, Rusya'nın parçalanmasıdır. Ama asıl hedef dünya emekçi halklarıdır, ulus-

lararası proleter harekettir. Kaliningrad-Kırım hattından Kore Yarımadası'na, Çin'den Latin Amerika'ya, Suriye'den Afrika Boynuzu'na, tüm bölgeler potansiyel savaş ve istila alanıdır. Bu büyük yıkım savaşı, yerle bir olmakta olan sahte cennetini kurtarma sevdasındaki emperyalist burjuvazinin son büyük çılgınlığıdır.

3 Nisan 2021

ÇANLAR DÜNYA SAVAŞI İÇİN ÇALYOR! -II-

Dün genel hatlarını çizdiğimiz gibi, Ukrayna'nın Donbass'a yığınağını artırması ve fiili olarak saldırılara hız vermesiyle bir kez daha ve yeniden fiilen çöken Minsk Ateşkesi, büyük çatışmaların işaret fişegi gibi görünüyor. Keza Kırım'a dönük yığınağın hızlanması ve bizzat Ukrayna askeri yetkililerinin Rusya ile savaşacaklarını, bunun NATO-ABD planı olduğunu ifşa etmesi, büyük yıkım savaşının artık hemen eşikte olduğunu gösteriyor.

Önce şu olgunun altını çizelim: Bazı darkafalıların sandığı gibi, patlak vermesi kuvvetle muhtemel olan bu savaş, esas olarak, bir paylaşım savaşı değil. Eğer patlak verirse, bu savaş bir paylaşım savaşı değil, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü önlemek için dünya proletaryasına, sosyalizme karşı başlatılmış bir savaş olacak. Alanı Ukrayna, Kırım, Donbass'la sınırlı olmayacak, aksine tüm dünya olacak.

İşaretleri var. ABD emperyalizmi, savaş ve saldırganlık örgütü NATO ile birlikte, Çin Halk Cumhuriyeti'nden Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne kadar çok geniş bir alanda savaşı örgütlemeye çalışıyor. Rusya'ya karşı, Türkiye, Ukrayna, Romanya, Bulgaristan, İspanya, Baltık Ülkeleri olarak anılan Letonya, Estonya, Litvanya'yı, Hollanda ve tabii ki komünizme karşı saldırganlıkta sınır tanımayan, Polonya'yı harekete geçirirken, Pasifik bölgesinde de sosyalist Kore ve Çin'e karşı Japonya, Kapitalist Kore, Avustralya gibi devletleri bir araya getirip savaşa hazırlıyor. Vietnam'a, Laos ve Kamboçya'ya bulaşırlar mı, şimdiden bilemiyoruz. Ancak yeryüzünde sosyalizme ait ne varsa ortadan kaldırmaya çalıştıkları tartışma götürmez.

Savaşı bir "paylaşım savaşı" olarak görenler şu itirazları sürebilirler: Rusya'nın neresi sosyalist ki, bu savaş sosyalizme karşı olsun. Böyle bir soruya yanıtımız şudur: Acem'de halı dokunduğunu öğrenmiş olmak yetmez, enine

mi boyuna mı dokunur, onu da öğreneceksiniz. Emperyalist devletlerin hazırladığı ya da karıştıkları her savaş otomatik olarak mutlaka emperyalist paylaşım savaşı olacak diye bir kural yok. Her savaş kendi tarihsel gelişimi ve somut koşullarında ele alınmalıdır. Savaşı hangi sınıf ya da sınıflar, hangi sınıf ya da sınıflara karşı başlatıp yönetiyor; meselenin can alıcı noktası budur.

Muhtemel ve belirtileri her geçen gün artarak ortaya çıkan savaşı örgütleyen sınıfın emperyalist burjuvazi ve onun işbirlikçi devletleri olduğu açık. Peki kime karşı? Rusya'nın emperyalist devletlere eklemlemeye çalışan yeni yetme burjuvalarına, ya da moda deyimle, oligarklarına karşı mı? Elbette değil. Aksine, emperyalistler, şayet Rusya'ya karşı savaşlarında içeriden yardım alacak olurlarsa, en büyük desteği işte bu yeni yetme burjuvalardan alıyorlar, alacaklar.

Emperyalistlerin hedefi sosyalizmle yetmiş yıl yaşamış, sosyalizme her fırsatta özlemine ifade eden, sosyalizmin değerlerini şu ya da bu oranda koruyan, sosyalist kültürü hala koruyabilen; kapitalizme yönelmiş de olsa devlet üzerinde kapitalizme karşı frenleyici, engelleyici güçlü bir etkiye sahip olan; güçlü anti-emperyalist duygu ve bilinci taşıyan Rusya proletaryası ve emekçi sınıflarıdır. Sovyet simgelerini ve kültürünü koruyan, bu nedenle faşizme karşı güçlü bir duygu ve bilince sahip olan orduyu tümünden dağıtmak; devlet bürokrasisi içinde sosyalizme eğilim duyan ne varsa, Rusya'nın kendisini dağıtarak, temizlemek..

Dolayısıyla, Küba başta olmak üzere, emperyalizme karşı durmaya çalışan sosyalist ve devrimci, halkçı devletlere destek olan Rusya'yı ortadan kaldırmak. Çünkü Rusya, saydığımız koşulların toplamı nedeniyle, yeni yetme burjuva güçlere rağmen, hala emperyalist saldırganlığın, yayılmacılığın önünde bir engeldir. Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti'ne, Küba'ya, Venezuela'ya, sağladığı destek; Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni emperyalist saldırganlığa karşı kollayan politikası gibi pek çok örnek emperyalistlerin Rusya'yı ortadan kaldırma gerekçeleri arasındadır.

Kapitalizme yönelmesine rağmen, sözünü ettiğimiz koşulların sonucu olarak meydana gelen Rusya'nın tüm bu

eylem ve politikalarının, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşı dünya proletaryasına, ezilen halklarına, emekçi sınıflarına moral ve hatta maddi bir güç sağladığı açıktır. Rusya'nın, hangi nedenle olursa olsun, Suriye'nin dinci faşist çetelerin eline düşmesini, dinci faşist çete üretim ve ihracat merkezine dönüşmesini engellemiş olması buna bir örnektir. Türkiye'nin emperyalistler hesabına Suriye'yi, Libya'yı, Dağlık Karabağ'ı vb. işgaline taş koymuş olması, emperyalist planları bozmuş olması; ABD, Britanya, Almanya, Fransa'nın, bu haydut devletlerin savaş örgütü NATO'nun Rusya'yı yıkmak istemeleri için yeterli neden değil mi?

Bu bir paylaşım savaşı değildir. Zafer kazanmaları halinde emperyalistlerin kendi aralarında dünyayı yeniden paylaşacak olmaları bu gerçeği değiştirmez. Bu savaş, emperyalistlerin kendi çöküşlerini, kendi içlerindeki ayaklanma ve iç savaş tehdidini önlemek; dünya proletaryasının yeryüzünün her tarafına yayılmış olan proleter isyan, ayaklanma ve devrimlerini ezmek; sosyalizm adına ne varsa yeryüzünden silmek için girişecekleri bir savaş olacak. Bu savaş, emperyalist burjuvazinin dünyanın geri kalan burjuva sınıflarıyla birlikte dünya proletaryasına, sosyalizme, sosyalist yönelimlere karşı yapacakları bir savaş olacak.

Elbette, Rusya ve Çin'e, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve dünya proletaryasına karşı bir savaşı başlatmaya cesaret ederlerse. Çünkü nükleer silahlardaki dehşet dengesi bu savaşa olmuş bitmiş gözüyle bakmamızı engelliyor; böyle bir savaşın tüm belirtilerinin ortaya çıkmaya başladığını görmemize rağmen. İyimser ve umut dolu olmak komünistlere göredir...

5 Nisan 2021

ÇANLAR DÜNYA SAVAŞI İÇİN ÇALIYOR! -III-

Belirtiler çok ve Türkiye bu emperyalist savaş hazırlığının tam ortasında yer alıyor. Gelişmeler, Türkiye'nin Ukrayna ile birlikte bir dünya savaşını kışkırttığına dair tespitimizle tam bir uyum içinde.

Türkiye'nin savaşı nasıl kışkırttığını Türk mediasından öğrenmek mümkün değildi. Biliyoruz ki, "milli çıkarlar" söz konusu olduğunda Türk burjuva basınının istisnasız tümü, şoven bir yayın çizgisi izler, kendi devletlerinin yanında yer alır; devletlerinin işledikleri her suçu gizlemek için ellerinden geleni yaparlar.

Tam da bu nedenle dış medyaya bakıyoruz ve baktığımızda şu haberle karşılaşyoruz:

"Rus medyası, Karadeniz kıyısındaki Kırım'da görülen Türk savaş gemisinin Rus ordusunu alarına geçirdiğini ileri sürüyor. Moskova'dan bugün yapılan açıklamada yeni bir savaş başlaması halinde yok edilecek ülkenin adı verildi.(Lavrov'un açıklaması, -bn.)

Rusya Savunma Bakanlığı'na yakınlığıyla bilinen Avia.pro internet sitesi ise, Mart ayı sonunda Batı Karadeniz'de gerçekleşen NATO tatbikatı sırasında bir Türk savaş gemisinin Kırım kıyılarında görüldüğünü ve Rus ordusunun harekete geçtiğini iddia etti.

"Habere göre, Türk gemisi Kırım'a yaklaşarak Rusya'ya meydan okudu, bunun üzerine Rus donanması ve yarımada yerleştirilen füze savunma sistemleri devreye sokuldu. Avia.pro ayrıca, Karadeniz'de altı Rus denizaltısının bulunduğu da aktardı.(abç)

19-29 Mart tarihleri arasında yapılan SeaShield 2021 tatbikatına Türkiye, ABD, Romanya, İspanya, Bulgaristan, Yunanistan ve Polonya katılmıştı. Tatbikatta yer alan Türk gemisi ise, TCG Kemalreis'ti."

Bu kapışma ya da daha doğru ifadeyle Rusya'yı tahrik edecek provokasyon girişimi, Karadeniz'de oluyor. Ancak

kapışma ve provokasyon girişimleri savaş gemileriyle sınırlı değil. Hava kuvvetleri, savaş uçakları da bu işe karışıyor ve neredeyse bir çatışmanın eşiğinden dönülüyor. Durumun ciddiyetini ve savaş olasılığının yüksekliğini göstermesi bakımında, biraz uzun da olsa, haberin özetini aktarmak yerinde olacak.

“NATO, Rus savaş uçaklarının Kuzey Atlantik, Kuzey Denizi, Baltık Denizi ve Karadeniz’de ittifaka ait jetler tarafından Pazartesi günü durdurulduğunu resmen açıkladı.

“Altı saatte 10 kez gerçekleşen havada kapışma, bugüne kadar kozların paylaşıldığı en büyük olay olarak tarihe geçti. NATO, Rus jetlerinin sivil uçaklara tehdit oluşturduğunu belirtiyor.

“NATO açıklamasına göre Norveç F-16’ları iki Tu-95’in önünü Norveç kıyılarında kesti, birkaç saat sonra iki Tu-160 bombardıman jeti de yine Norveç güçleri tarafından engellendi.

“Karadeniz semalarında görülen Rus savaş uçakları için Türkiye, Romanya ve Bulgaristan’dan çok sayıda jet havalandı. Kuzey Denizi’nde uçan Rus jetleri için ise İngiliz ve Belçika hava kuvvetleri harekete geçti.

“Rusya’nın Avrupa’nın göbeğindeki toprağı Kaliningrad yakınlarında, Baltık Denizi’nde havalanan bir Rus deniz devriye uçağının önü ise İtalyan savaş uçakları tarafından kesildi.

“NATO, resmi Twitter hesabında olayı Rus uçaklarını önleyen Türkiye, Belçika, İtalya, Romanya, Bulgaristan, İngiltere ve Norveç bayraklarını paylaşarak duyurdu.

“İngiltere Savunma Bakanlığı, hafta başında bir Rus bombardıman uçağının Kuzey Denizi üzerinde uçması üzerine Kraliyet Hava Kuvvetleri’ne ait Typhoon jetlerinin havalandığını açıklamıştı.

“Rus medyası yalnızca altı saat içinde birçok farklı yerde Rus filosunun NATO’nun hava savunma sistemini zorladığını, ittifakın kurulduğu 1949’dan bu yana havada en büyük restleşmenin yaşandığını yazdı.”

Şimdilik Almanya ve Fransa’nın bu tabloda yer almadığını görüyoruz. Fakat bir dünya savaşının patlak vermesi durumunda bu iki haydut devletin emperyalist cephenin ön saflarında yerlerini alacaklarından şüphe olmamalı.

Türkiye'ye gelince... Faşist saldırganlığın tüm karakteristik özelliklerini fazlasıyla gösteren bu devletin hem denizde hem de havada Rusya'ya karşı son derece saldırgan, kıskırtıcı bir politika izlediğini söylemekte bir sakınca yok.

Peki, faşist devletin bu sınır tanımayan saldırganlığı neden? Bu nedenlerden birine değindik. İçeride ve dışarıda sınırsız saldırganlık faşizmin özüne içkindir; faşizmin temel karakteristik yanıdır. Başka pek çok nedeni var. Ancak bu nedenlerden öne çıkan ikisine işaret etmek gerekirse; birincisi, tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, kendi topraklarında süren iç savaşı girişeceği bir dış savaşla bitirmek istiyor; bunun için emperyalist devletlerin daha güçlü desteğine ihtiyaç duyuyor.

İkincisi, hem bu desteği kazanmak hem de emperyalist devletlere ve NATO gibi askeri kurumlara karşı yükümlülüklerini yerine getirerek emperyalist devletlere "vazgeçilmez bir müttefik" olduğunu göstermek. Biliyoruz ki Türkiye NATO üyesidir ve emperyalist savaş örgütü olarak NATO "yan gelip yatmak yeri değildir".

Emperyalistler ve Ukrayna ve Türkiye, bir dünya savaşını başlatırlarsa, bunu mutlak kazanma umuduyla yapacakları açıktır. Ancak zafer kazanma koşullarının olmadığını şimdiden ifade etmekte hiçbir sakınca yok. Kehanet değil; koşullar, girişilecek bir savaşın emperyalist-kapitalist sistemin tümünden yıkımıyla sonuçlanacağını gösteriyor.

Yukarıda işaret ettik: Küresel iç savaş, devrimci durum, burjuva egemenliklere, kapitalizme karşı isyan ve ayaklanmalar, ABD gibi en güçlü emperyalist devletler dahil, her yere yayılmış durumda. Buna, İngiltere gibi, savaşın başını çeken emperyalist devletler dahil. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halklar ayakta. Oysa bir devletin bir dış savaşını kazanabilmesinin ilk ve temel koşulu, kendi topraklarının sükunet içinde olması, toplumun ezici kesiminin desteğini kazanmış olması. Dahası, ekonomisinin güçlü ve sağlam temellere sahip olmasıdır.

Emperyalist devletler ve onların finosu olarak savaşa katılacak bağımlı devletler ise savaşın kazanılması için gereken koşulların tam tersi şartlarda bulunuyorlar. Ekonomik ve politik kriz hemen hepsinin yakasına yapışmış

durumda. Pandemi, bu ekonomik ve politik krize büyük bir hız ve derinlik katıyor. Ukrayna ve Türkiye, bunun tipik örneklerini veriyorlar. Dünya savaşı gibi, insanlığı felakete sürükleyecek bir savaş ise, tüm koşulları dayanılmaz hale getirir; kitleler için yaşamı dayanılmaz noktalara taşır. Büyük, sarsıcı ayaklanmalara, devrimlere, devrim girişimlerine asıl o zaman tanık olacağız.

Başta Türkiye ve Kürdistan olmak üzere, dünyanın tüm kapitalist ülkelerindeki proletarya ve emekçi sınıfların, ezilen, yoksul halkların izlemesi gereken yol bellidir. Bu yol, doğacak derin bunalım ve savaş koşullarından burjuva iktidarları yıkarak kendi devrimci iktidarlarını kurmak ve sosyalizme doğru yol almak için yararlanmak olmalıdır. Buna Rusya da dahil.

Girişeceği son çılgınlık, insanlığı büyük bir felakete sürükleyecek olsa da, emperyalist-kapitalist sistemin sonunu getirecektir. Paris Komünarlarının söylediği gibi, "Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak".

6 Nisan 2021

UKRAYNA-RUSYA SAVAŞI VE TÜRKİYE

Ukrayna Başkanı Zelensky, ortalıkta fır dönüp duruyor. Fırıldak gibi desek yeridir. Bir İngiltere ile görüşüyor, Bir Katar ile, bir Türkiye ile... Malını satmaya çalışan tüccar gibi. Elbette, durum bu kadar masum değil. Zelensky'nin topaç gibi dönüp durması bir savaşı hazırlamak içindir. Rusya'ya karşı kanlı bir savaşı hazırlıyor.

Tek başına değil, kendi kararı da değil. Tek başına, Ukrayna adına bu kararı alacak ne gücü, ne cesareti, ne de cüreti var. Görevlendirilmiştir; görevini canla başla yerine getirmeye çalışan bir memur gibidir. Ancak bu görev, gözleri kapalı biçimde mayın tarlasında yürümektir. Zelensky, Ukrayna'nın faşist iktidarı ve emperyalizmin kucağına zıplamak için can atan yeni yetme burjuva kesimler için Ukrayna halklarını olduğu kadar, Rusya ve hatta dünya halklarını da ateşe atmakta. Evet, dünya halklarını; çünkü Ukrayna-Rusya arasında başlayacak bir savaşın nerelere kadar yayılacağını, bir dünya savaşına dönüşüp dönüşmeyeceğini, içinde bulunduğumuz koşullarda hiç kimse bilemez.

Zelensky'yi Rusya'ya karşı bir savaşı kışkırtmakla görevlendiren, ABD'dir; onunla birlikte Britanya'dır, NATO'dur. Zelensky'yi Ukrayna'yla birlikte mayın tarlasına sürenler öncelikle bunlardır. Diğer emperyalistler, örneğin Almanya ve Fransa, bizzat kışkırtmasalar da, Zelensky ve adına hareket ettiği faşist iktidarın bir savaşı örgütlemesine itiraz etmiyorlar; itirazları yoktur. ABD, Britanya ve NATO'nun açık; Fransa ve Almanya'nın, "hele siz bir başlayın biz arkadan geliriz" biçimindeki desteği olmasa, Zelensky ve Ukraynası kıllarını kımıldatacak güç ve cesareti dahi kendilerinde bulamazlardı.

Bu yaşına kadar hayatını insanları güldürmeye çalışarak kazanan bu komedyen, şimdi tüm dünya halklarını

derin acılara boğacak bir oyunun tam ortasında. Savaşın hazırlanması ve koordine edilmesi için bir yandan kendisi, diğer yandan Savunma Bakanı'nı devlet devlet doluşturuyor. Zelensky ve Ukrayna Savunma Bakanı'nın ayak izleri savaşı kimlerle birlikte hazırladıklarını ele veriyor. Bu ayak izleri bizi önce ABD'ye, oradan İngiltere'ye, İngiltere'den Katar'a ve nihayetinde Türkiye'ye götürüyor. Bu ayak izlerini Türkiye Savunma Bakanı Akar'ın ayak izleri izliyor. Karda yürür gibi, arkadan gelen öndekinin ayak izi üstüne basarak ilerliyor. Akar, Önce ABD Savunma Bakanı ile; arkasından İngilterelere gidip İngiliz muadiliyle görüştü. Oradan döner dönmez Ukrayna Savunma Bakanı'nı Türkiye'ye çağırıp görüştü. Zelensky'nin son durağı Türkiye oldu. Zelensky, basına kapalı biçimde, yani ne konuşup hangi konularda anlaştıklarını kimsenin bilemeyeceği gizlilikte RTE ile görüştü. RTE görüşme sonrası, "İşbirliğimiz üçüncü ülkelere karşı bir girişim değildir" açıklamasını yaptı. Suriye'deki oyalama siyasetiyle Rusya'yı yatıştıracağını sanıyordu.

Bütün bu ayak izlerinin bizi götürdüğü nokta, ABD-İngiltere ve tüm emperyalistlerin savaş örgütü olan NATO önderliğinde; Ukrayna ve Türkiye'nin tam ortasında yer alacakları; Katar'ın her gerici savaşta olduğu gibi, sponsor görevini üstleneceği bir savaştır. Savaşın başlangıç noktası Donbass'ta, Donetsk Halk Cumhuriyeti ile Lugansk Halk Cumhuriyeti olarak seçilmiş. Ancak bu savaşın Donbass'la sınırlı kalmayacağını ve bir dünya savaşına; dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı bir dünya savaşına dönüşeceğini bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Bu savaş emperyalistler tarafından örgütlenen, onlar tarafından yönetilen ve dünya işçi sınıfını, emekçi halklarını hedef alan bir savaş olacak. Dolayısıyla bu savaş emperyalist, gerici bir savaştır.

Rusya işçi sınıfı ve emekçi halkları başta olmak üzere, dünya işçi sınıfını kanla boğmak için başlatılacak olan, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden bu savaşta karşı dünya proletaryası, devrimci ve komünist güçleri, emekçi halkları nasıl bir yol izlemeliler? Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları açısından can alıcı soru budur.

Bu yol, Lenin'in ta 1912'de Basel bildirisinde açıkla-

dığı yoldur. Bütün ülkelerin proletaryası bu savaşta silahlarını kendi emperyalist ve işbirlikçi hükümetlerine karşı çevirmeli; savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan kendi burjuva hükümetlerini bir devrimle devirmek ve emekçi halkların devrimci iktidarını kurmak için yararlanmalılar. Türkiye, Kürdistan ve Ukrayna proleter sınıflarının temel, güncel görevi budur. Gerçek, sağlam, adil ve kalıcı bir barışa ulaşmanın da yolu budur.

Rusya işçi sınıfı ve emekçi halklarına gelince... 2. emperyalist dünya paylaşım savaşında bütün dünyayı Hitler/Alman faşizmi belasından kurtaran bu kahraman işçi sınıfı ve emekçi halklar, bir kez daha emperyalist saldırganlığı defetmek ve insanlığı emperyalist-kapitalist barbarlığın elinden kurtarmak göreviyle karşı karşıyalar.

Ancak Rusya proletaryası, Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin işçi sınıfı ve emekçi halklarıyla omuz omuza emperyalist saldırganlığa karşı savaşırken, savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan Rusya'nın yeni yetme burjuvazisini de tepelemek, ortadan kaldırmak için yararlanmayı bilmelidir. Rusya toprakları bütün hırsızlardan temizlenmelidir.

ABD, İngiltere, NATO ve diğer emperyalistler, eski Sovyet topraklarında sosyalizme dair ne varsa ortadan kaldırmak ve komünizm düşüncesini bu topraklarda bir daha yeşermemek üzere gömmek için bu kanlı savaşı tezgahlarken, aynı zamanda Rusya topraklarında bulunan kendi işbirlikçilerinin ortadan kaldırılmasının koşullarını da istemeden, yaratmış olacaklar.

Bu emperyalist haydutlar, bugün Rusya'ya saldırma cesaretini, Sovyetleri yıkmış ve orada kendileriyle işbirliği yapacak bir hırsız güruh, bir burjuva güç yaratmış olmaktan alıyorlar. Bugün, savaşın hazırlanması sırasında, Rusya içinden en büyük desteği bu güçlerden aldılar. Yarın savaşı başlatırlarsa en büyük desteği yine bunlardan alacaklar. Dolayısıyla, emperyalist saldırganlığa, haydut devletlere karşı gerçek zafer, ancak bu burjuva güçlerin Rusya topraklarından temizlenmesi ve sosyalist bir iktidarın kurulmasıyla mümkündür. Bunu başardıkları zaman, Rusya proletaryası ve müttefiklerinin kanı boşa akmış olmayacak.

Bu savaşta Türkiye ve Kürdistan komünistleri, işçi sınıfı ve emekçi halkları Donetsk, Lugansk ve Rusya proletaryasının yanında, onlarla omuz omuza olacaklar. Zafer, Rusya, Donetsk ve Lugansk proletaryasının olacak!

Sosyalizme dair ne kalmışsa Rusya topraklarından kazımak ve Rusya'yı burjuva güçlerin eline vermek için saldıran bu haydut devletler, sonunda, amaçlarının tam tersi bir durumla, yeniden kurulmuş bir sosyalist iktidarla karşılaşacaklar.

Zafer, proletaryanın olacak!

12 Nisan 2021

“UKRAYNA GERİLİMİ”NİN TARİHSEL ARKA PLANI

Hikaye uzun. Sovyetler Birliği ve sosyalist blokta karşı-devrimci gösterilerin, bizzat yönetimdeki karşı-devrimci kliklerce önünün açıldığı '89-'91 karşı-devrimlerine kadar uzanıyor.

Bu kliğin başındaki Gorbaçov'un "Avrupa Evi" türünden (bugün de Rusya'daki liberaller tarafından ateşli bir şekilde savunulan) zevzeklikleri ve "dışa açılma", "yeniden yapılanma" süslü sözleriyle hayata geçirilen politikalar sonucu sosyalist blok adım adım dağılmaya sürüklenirken, emperyalistler "Gorbi"nin sırtını sıvazlayıp, "NATO, Oder-Neisse hattından doğuya bir milim bile genişlemeyecek" güvenceleri veriyordu.

Sovyetler 1991'de, anayasaya aykırı şekilde dağıldı (çözüldü). 1993'te Halk Meclisi'nin Yeltsin yönetimine direnişi, bizzat Clinton'ın teşvik ve yönlendirmesiyle tank ateşiyle kana boğuldu. Askeri zor kullanarak parlamento dağıtılmış oldu. Karşı-devrimci yönetimler, kapitalist restorasyon yolcuları, emperyalist "batı" tarafından akla gelen tüm araçlarla desteklendi. Komünistlerin direnişleri kırıldıktan, iktidar tümenden emperyalizmin işbirlikçileri tarafından ele geçirildikten sonradır ki, özellikle Almanya'nın ısrarları ile Avrupa Birliği ve NATO'nun doğuya doğru genişlemesi gündeme geldi.

1999'da Çek Cumhuriyeti, Macaristan ve Polonya NATO'ya katıldı. Oder-Neisse (Almanya-Polonya sınırı) bir milim bile geçilmeyecek sözü unutulmuştu. Rusya bunu hatırlattığında "bu sözü biz Sovyetler Birliği'ne verdik, ama şimdi böyle bir devlet yok" diyecek kadar ikiyüzlüydüler!

1996'da KP lideri Züganov karşısında seçimleri kaybetti Yeltsin. Ama ABD açık bir şekilde müdahale etti, bariz seçim hileleri yapıldı ve başkanlık koltuğuna yine Yeltsin oturdu! Yeltsin dönemi Rusya'nın tam bir çöküş yaşadığı, ekonominin sosyalist yapısının paramparça edildiği, yağmalandığı dönemdi. Emperyalistler bu yıkım ve

yağma hareketinin bizzat içindeydiler. IMF zaten işin başındaydı.

Öte yandan yıkıma uğrayan ülke, emperyalistler için parçalanıp yutulması, basit bir uydu devlete dönüştürülmesi gereken bir ülke konumundaydı. Bu aşağılayıcı tavır ve korkunç iktisadi yıkım (ki o dönem kelimenin gerçek anlamında açlık baş göstermişti kentlerde, milyonlarca insan yiyecek bulamaz durumda sokaklara düşmüştü), tabanda yükselen tepkileri, devlet mekanizması içinde git-tikçe belirginleşen bir direnişi doğurdu. Putin, tam bu dönemin ürünü olarak önce başbakan yardımcılığına (1997), ardından başbakanlığa (1999) ve aynı yıl sonunda Yeltsin'e görevden el çektilmesiyle (istifa etmişti) vekaleten başkanlığa getirildi. O tarihten sonrası, Rusya'nın bu "dağılma dinamikleri"nin durdurulması, ordunun güçlendirilmesi ve ülkenin yeniden güçlü bir konuma yükseltilmesi tarihidir.

1990'daki sözlerini "unutan" emperyalistler, 99'daki genişlemenin devamını 2004 yılında getirdi. NATO o yıl Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Slovakya ve Slovenya'yı bünyesine kattı. 2009'da Arnavutluk ve Hırvatistan, 2017'de Karadağ ve 2020'de Kuzey Makedonya, NATO üyesi yapıldı. Böylece batı ve kuzeyden Rusya'yı çevrelemiş oldu. Hiç kuşkusuz burada Belarus sorunu vardı. Rusya ile "Birlik Devleti" görüşmeleri yapmaktaydı. Onu düşürmek için çok uğraşıldı. Geçen yılki seçimler ve sonrası biliniyor zaten.

Rusya'nın güneyden kuşatılması için iki ülkenin daha NATO tarafından yutulması arzulanıyordu: Ukrayna ve Gürcistan. Meşhur "renkli devrim"lerin bu iki denek ülkesi, bir şekilde NATO'ya üye yapılarak, Rusya'nın bizzat Karadeniz'den de kuşatılmasını tamamlamak istiyordu emperyalistler. Ama Rusya, Yeltsin döneminin Rusyası değildi. Ordusunun modernizasyonunu büyük oranda tamamlamış, IMF borçlarını zamanından önce ödeyerek onu kapı dışarı etmiş, Çeçenya savaşını bitirmiş, belirli oranda kendini toparlamış bir Rusya idi.

Referandumla bağımsızlıklarını ilan etmiş olan Abhazya ve Güney Osetya'yı güç kullanarak tekrar Gürcistan'a bağlamak için 2008'de harekete geçti Saakaşvili yönetimi. NATO, İsrail, "turuncu devrimin" Kiev'de iktidara getirdiği Yuşçenko yönetimindeki Ukrayna, aktif bir

şekilde destekliyordu Gürcistan'ı. Türkiye Gürcistan askerlerini eğitiyor, askeri yardım yapıyordu. Osetya'ya saldırdı Gürcü birlikleri. Rusya harekete geçti. Savaş 4 gün sürdü. Bu savaşta Rusya, Gürcistan limanlarının ablukaya alınması yoluyla Türkiye ve NATO yardımlarının ulaşmasını da engellemiştir. Gürcistan, yenilgiyi kabul etti. Bu, aynı zamanda NATO'nun da yenilgisiydi. Emperyalistler, planlarını ertelemek zorunda kaldılar, geri çekildiler.

2002'de NATO-Ukrayna Eylem Planı imzalanmış, üyelik için bir çerçeve oluşturulmuştu. Ama Ukrayna'daki Rus nüfus, onların seçimlerdeki ağırlığı, Rusya ile Ukrayna arasındaki güçlü iktisadi, siyasi ve kültürel ilişkiler engel oluyordu bu sürece. Ukrayna'da bizzat emperyalistlerin örgütlediği kitle eylemleri üzerinden (89-91 karşıdevrimleri döneminden beri adına "renkli devrim" dedikleri şey özünde buydu hep) "turuncu devrim" ile Yuşçenko ve ekibini başa getirdiler. Böylece emperyalizme tam entegrasyonu (tam ilhakı) sağlayacak kadrolar iktidara taşınmış oldu.

Ne var ki işler yolunda gitmedi. Yuşçenko ve Timoşenko, girtlağına kadar yolsuzluğa batmış bu "Batı'nın elemanları", birbirlerine düştüler. Sonrasında seçimleri kaybettiler. Yanukoviç yönetimi kazandı seçimleri.

Derler ki, Hitler "Avrupa Ukrayna'dan başlar" buyurmuş. Burjuva jeopolitikçiler pek sever bu tarz "karşıt konumlanmış" üzerinden tarihi ve siyasi okumaları! ABD-NATO emperyalizminin politik aklının da bu geleceğe göre işlediğinden kuşku duyulmasın. Şu an gündemde olan "Avrupa'nın Savunucusu" tatbikatının planlarıyla Hitler Almanyasının 22 Haziran 1941'de SSCB'ye saldırarak hayata geçirdiği "Barbarossa Harekati"nin planlarını karşılaştırm, aradaki korkunç benzerliği göreceksiniz.

Sonuçta ABD-NATO emperyalizminin "jeopolitik kafası" da, Ukrayna'nın mutlaka "Avrupa'ya dahil edilmesi" yönünde çalışıyor. İşte bu akıl, 2014'de, Yanukoviç yönetimini devirmek için korkunç suçlar işleyerek darbe tezgahladı. Adına "Maydan (Meydan) Devrimi" dediler. Oysa bu, her tür propaganda aracının devreye sokulduğu, paralı Gürcü keskin nişancılarının kullanıldığı, Kiev'in neo-Nazilerinin silahlandırıldığı, dönemin ABD yetkilisi

Nuland'ın deyimiyle "5 milyar dolara mal olan bir operasyon" ile becerdikleri bir faşist darbe idi.

Bu faşist cunta, Rusça'yı yasakladı (ülke nüfusunun yüzde 20'si Rus idi); Sovyet döneminin simgelerini kullanmayı suç saydı; Nazi işgal döneminin işbirlikçilerini ulusal kahraman ilan etti; sokaklarda terör estirdi; komünist partisini yasakladı; Rusya'ya yakın duran burjuva vekilleri bile hırpaladı; Rus nüfusun yoğun olduğu doğu bölgelerinde işi kitle kıyımına vardırdı.

Donbass bölgesindeki karşı çıkış, bu yönelime tepkidir. Ki Rus ağırlıklı nüfus sadece Donetsk ve Lugansk'ı değil, Harkov'dan Odessa'ya kadar olan geniş bir alanı kapsar. Donetsk ve Lugansk, bunun küçük bir kısmıdır yalnızca.

O faşist terör döneminde Harkov'da, Donetsk ve Lugansk'ta, Mauripol'de, Odessa'da, Kırım'da... Kiev'deki cuntayı ("Maydan darbesini") tanımadıklarını ilan eden yerel tepkiler başladı. Barikatlar kurdular. Faşistlere karşı kendilerini korumaya aldılar. Kırım, 2014'te referandum yaptı ve yüzde 97 gibi bir oranla Rusya'ya katılma kararı verdi. (Rusya ilhak etti deniyor, yanlış. Kırım, Rusya'ya ilhak etti yani katıldı.)

Faşist Kiev birlikleri Mauripol'de barikatları zırlı araçlarla geçti, terörle kenti sindirdi. Odessa'da barışçıl gösteri yapan insanları, sendika binasını ateşe vererek diri diri yaktılar; yangından kaçanları baltalarla parçaladılar. Harkov'daki direnişi ezdiler. Ama Donetsk ve Lugansk halkı, komünist güçlerin örgütlemesiyle başarılı bir direniş sergiledi. Uluslararası komünist dayanışma gelişti. Rusya, sınırdan yoğun yardımlar gönderdi. Kiev'in faşist birlikleri zorlu çatışmalarla püskürtüldü.

Bu iki bölge, Sovyet yönetimi ilan ettiler. Donetsk Halk Cumhuriyeti (DNR) ve Lugansk Halk Cumhuriyeti (LNR) kuruldu. Daha sonra bu iki cumhuriyet "Yeni Rusya" (Novorossiya) adıyla bir birlik oluşturdular.

"Ukrayna gerilimi" dedikleri güncel durumun kısa tarihsel serüveni böyle. Yarın da bu "tarihsel arka plan" üzerinde yaşanan son gelişmeleri ele alalım.

20 Nisan 2021

RUSYA BLÖF MÜ YAPIYOR?

“Rusya sınıra her türden askeri malzeme ve araç seviyatı gerçekleştiriyor. Mobil hastanelerden savaş teçhizatlarına çok ciddi bir hareketlilik görüyoruz. Bunun kaygı verici olduğu çok açık. Bu kadar fazla sayıda askeri bir yere topladığınızda bir kıvılcım çıkma olasılığı daha fazla olur.”

Bu sözler AB Yüksek Komiseri Borell'e ait. Kuşkusuz Borell, tatbikat bahanesiyle kuzeyde, batıda ve güneyde kaç NATO askerinin Rusya sınırına yığıldığını es geçiyor! Çok sayıda ABD savaş uçağının Polonya'ya yığıldığı, Baltık cumhuriyetlerinde artırdıkları yığınakları vs. konularında konuşmamayı yeğliyor.

Benzer açıklamaları artık gün aşırı bütün AB yetkililerinden, ABD-AB emperyalistlerinden ve NATO'dan duyuyoruz. Bunun ötesinde eski “soğuk savaş dönemi”ni gölgede bırakan “casus oyunları” aldı başını gidiyor. Her gün bir ülke “casusluk” gerekçesiyle Rus diplomatları “persona non grata” ilan ediyor. Rusya karşılık veriyor. Gerilim, gerilim, gerilim... (Bu arada, dikkate değer bir şekilde, Rusya'ya “posta koyan” hemen her ülkenin bir ticari işi, bir ihalesi vb. bir anda ABD tekellerine veriliyor, o da ayrı mesele!)

Rusya, sınıra bu denli yığınak yaparken salt blöf mü yapıyor? Bu korkunç yığınak sadece caydırmak için mi? Gelin biraz yakından bakalım.

“Eğer vazgeçersek parçalara ayrılırız. Müttefikimiz yok. Dayanmak zorundayız.” Bu sözler, bundan birkaç yıl önce yine “Ukrayna gerilimi” dolayısıyla Putin tarafından sarfedilmişti. Net, kesin ve keskin bir ifade! Neyle karşıya bulduklarının bilincinde olduklarını açığa vuran bir ifade...

Rusya, “Ukrayna sorununu” doğrudan kendi varoluşsal sorunu olarak görüyor, burası çok açık. Blöf yapımı

yor. Dün çok genel hatlarıyla aktardığımız tarihsel arka plan, aslında bu durumu apaçık ortaya koyuyordu. Ek olarak bizzat Ukrayna'daki belli başlı tarihsel uğraklara bir göz atalım. O zaman Ukrayna'nın bu kapışmada nasıl kritik öneme sahip olduğu daha net görülecektir.

Ukrayna ile NATO çerçeve anlaşmasının, Leonid Kuçma döneminde, 2002'de imzalandığını söylemiştik dün. Görece "orta yol" politikası güden Kuçma dönemi, henüz emperyalistlerle Rusya arasındaki gerilimin su yüzüne vurmadığı dönemdir. Kuçma'nın başkanlığının son iki yılında başbakanlık görevini "Rusya yanlısı" Yanukoviç yaptı.

Rusya kendini toparladıkça Ukrayna'daki ağırlığını artırdı kuşkusuz. AB (ve ABD) ile Ukrayna üzerindeki gerilim yoğunlaşmaya başladı. 2004 başkanlık seçimlerini Yanukoviç kazandı. Emperyalistler derhal harekete geçti. Soros'un "Açık Toplum"undan Washington'ın NED'ine, AB fonlarından Kiev'in "oligarklarına" hepsi elbirliği ile seçimi kaybeden Yuşçenko taraftarlarını "seçim hilesi" protestolarına yönlendirdiler. "Turuncu devrim" böyle kotarıldı. 2006 parlamento seçimlerini Yanukoviç'in partisi kazandı. Başbakanlık görevi sırasında başkan Yuşçenko ile sorunlar yaşandı haliyle. "Ukrayna Krizi" patlak verdi. Erken seçimden yine birinci parti olarak çıktı, fakat başbakanlık görevi Avrupa'lı emperyalistlerin gözdesi Timoşenko'ya verildi.

Yanukoviç, 2010'daki başkanlık seçimini de kazandı. Ama bu sefer karşı cephe, yolsuzlukların ayyuka çıkması, Timoşenko'nun bizzat Yuşçenko tarafından hapse atılması vb. ile dağılmış durumdaydı. Başkanlığa engel olmadı "Batı" cephesi. Ne ki bu, hedeflerinden vazgeçtikleri anlamına gelmiyordu.

Otuz yıl önce, sosyalizmi yıkararak güle oynaya kapitalist üretim ilişkilerini geliştirebileceklerini sanan karşı devrimcilerin elinde, şimdi ekonomik olarak büyük bir kriz içindeki Ukrayna vardı. Sosyalizmi yıkmışlardı ama burjuva düzeni de oturtamamışlardı. Elde, araftaki bir ülke kalmıştı. Bir taraftan IMF, 17 milyar dolarlık kredi için AB ile anlaşmanın imzalanmasını için bastırıyor; Rusya diğer taraftan gaz fiyatlarında indirim ve ekonomik

yardım için 1 Ocak 2010'da yürürlüğe giren "Gümrük Birliği"ne dahil olmasını istiyordu. Ülke nüfusunun bölünmüşlüğü, "dışarıdaki" bu iki zıt kutbun çekim alanının yansımaları gibiydi. Adım adım yıkıma giden ülke, iki karşıt kutup tarafından çekiştiriliyordu.

Örneğin 2013 sonlarında, İngiliz emperyalizminin resmi sesi BBC, Ukrayna liderinin tartışmalı Moskova gezisi başlığıyla geçiyordu haberi. "Ama Ukrayna'da AB yanlısı protestocular, (siz bunu AB emperyalistleri olarak okuyabilirsiniz b.n.) Yanukoviç'in Kiev'i Rusya liderliğindeki Gümrük Birliği'ne sokacak bir anlaşmayı imzalamasından korkuyorlar. ... Rusya önderliğindeki bu birlik halen Belarus ve Kazakistan'ı da içeriyor. Ancak AB yanlısı protestocular, birliği Sovyetler Birliği'nin çağdaş uzantısı olarak görüyor." (abç) diyordu.

Tüm emperyalist camia, elbirliği içinde bir an evvel Yanukoviç'in devrilmesi için çalışıyordu. Kiev, bu "Gümrük Birliği Anlaşması"na dahil olmamalı, AB ile anlaşma imzalamalıydı. Aksi halde Ukrayna'yı yutma umutları suya düşerdi. Ve daha kötüsü, Rusya'nın parçalanması ve düşürülmesi umutlarının bir başka bahara kalması anlamını taşıyordu. Bütün güçleriyle yüklendiler. Ünlü "Maydan Devrimi" işte böyle, dünya emperyalizminin muazzam acımasızlıkla kotardığı bir operasyonundan başka bir şey değildi.

Faşist darbe sonrası Kiev'de iktidar, neo-Nazi çeteler eliyle, "Batı'nın eline geçmişti . Ama onca emperyalist destek, ekonomik krizin üstesinden gelmeyi sağlamadı. Tam tersine. Ukrayna, kelimenin gerçek anlamında iflasa sürüklendi. Geniş yığınlar, "Batı özgürlüklerini" ve "demokrasiyi" Banderistlerin (Nazi'lerin işbirlikçileri) vahşi terör eylemleriyle tattılar. Yahudi düşmanlığı, yabancı düşmanlığı aldı yürüdü. Ülke, birkaç soyguncu yeni yetme zengin ("oligarklar") tarafından iliklerine kadar sömürüldü, paramparça edildi. Bugünkü komedyen eskisi başkan Zelensky de bir "oligark"ın kuklasından başka bir şey değil. Ya da bir önceki başkan Poroşenko'nun kendisi bir "oligark" idi! "Oligark" eski Sovyet topraklarında kol gezen hırsızların ortak adıdır.

İşin aslı, emperyalistlerin derdi ne demokrasidir, ne

de şu anki mevcut haliyle darmadağın olmuş Ukrayna ekonomisinin düzelmesi. O, ikinci plandaki bir hikayedir. Şu an için önemli olan, Ukrayna'yı tümünden mideye indirerek Rusya'nın kuşatılması amacının gerçekleştirilmesi. Çünkü, emperyalist sistem için tehdidin büyüğü orada idi. Pastanın büyüğü de oradaydı...

Soruna bu pencereden bakınca, Moskova'nın sorunu bir "varoluş sorunu" olarak görmesi, yerli yerine oturuyor. Putin'in yukarıda aktardığımız sözleri de anlam kazanıyor.

Evet, mevcut haliyle "Ukrayna sorunu", Rusya açısından bir "varoluş" sorunudur. Bu nedenle muazzam bir askeri yığınak yapmakta, Karadeniz'e Hazar'dan donanma güçlerini getirmekte, dört başı mamur bir savaş hazırlığı yapmakta.

Rusya'nın bu yığınağı, her şeyden önce Ukrayna'yı sahaya süren ABD-AB emperyalistleri ve NATO'nun bir çılgınlık yapmasının önünü almak. Tek kelimeyle caydırmak. Ama ola ki bir savaş patlarsa büyük bir kuvvetle Ukrayna birliklerini ezip kısa sürede çatışmaları bitirmek. Patruşev'in (ve Lavrov'un) "savaş çıkarsa Ukrayna'nın sonu olur" sözü, üstünkörü söylenmiş bir tehdit değil. Böyle bir savaşın kuzeyde Harkov'u, güneyde Odessa'yı içine alan bir yay şeklinde tüm doğu Ukrayna'yı kopartacağı, "batı Ukrayna'nın" Karadeniz ile hiçbir bağının kalmayacağı, Moldova sınırındaki Transnistria ile doğrudan kara bağlantısının kurulacağı, bir çocuğun bile rahatlıkla görüp kavrayabileceği bir durumdur. Ortada Ukrayna kalmaz, tamamen ikiye ayrılmış bir ülke kalır.

Tabii bu, NATO'nun resmi olarak savaşa dahil olmadığı bir senaryo için geçerli bir durumdur. Eğer NATO resmen savaşa dahil olursa, ortada üzerinde konuşulacak bir konu kalacağını sanmıyoruz. Nükleer silahların ateşlenme riskinin çok yüksek olduğu böyle bir yıkım savaşı, zaten mevcut dünyanın sonu olur.

Yarın, bütün bu gerilim ve çatışma tablosunda Türkiye'nin yerini, ABD-AB ve NATO'nun savaş hazırlıklarını ele alarak konuyu bitirelim.

21 Nisan 2021

MÜFLİS İKİLİNİN OLASI PROVOKASYONU

İşin şakaya gelir yanı yok. Her iki taraf da yoğun bir hazırlık içinde. Dün altını çizdiğimiz gibi, Rusya için sorun bir “varoluş sorunu”. Bu yüzden de açıklamalarının tonu her geçen gün sertleşiyor, hazırlıklar hızlanıyor.

Putin, “Bazı ülkelerde çirkin bir alışkanlık filizlendi: her konuda Rusya’ya ‘sarmak’. Bu bir spor halini aldı. Uluslararası toplumun tüm üyeleriyle gerçekten iyi ilişkilere sahip olmak istiyoruz. Ancak birileri bu iyi niyeti zayıflık olarak algılasa, Rusya’nın buna cevabı asimetrik, hızlı ve sert olacak. ... Rusya’ya karşı herhangi bir kışkırtıcı eylem düzenleyenler, uzun süredir hiçbir şeyden pişman olmadıkları kadar pişman olacaklar.” (abç) diye emperyalistleri uyarıyordu bugün Federal Meclis’te.

Bu tehditlerin boş olmadığını göstermek istercesine sergilenen askeri kapasiteler, sıklaşan tatbikatlar, nükleer silah envanterinin ve balistik füzelerin modernizasyonu ve tabii özellikle “hava mayınlama” projeleri başta olmak üzere, hava savunma ve saldırı sistemlerinin caydırıcı gücü...

ABD gemilerinin Karadeniz’e geçeceği açıklandığında, Ruslar, “Kırım’dan uzak durun” diye çıkışıp Azak Denizi’ndeki Ukrayna limanlarını adeta ablukaya aldılar. Sık sık üst perdeden konuşan NATO, gemi trafiğine izin verilmesini talep eder hale geldi; ABD, gemilerini Karadeniz’e göndermekten vazgeçti.

Kamuoyuna pek konuşmayan Rusya Güvenlik Konseyi Sekreteri Patruşev üst üste sert açıklamalar yaptı. ABD’yi dolaylı olarak Kırım’da terörü desteklemekle suçladı, ardından Kiev’e sopa salladı: “Washington’un desteğiyle Ukrayna, güç kullanarak Kırım topraklarını kontrol altına alma planları konusundaki açıklamalarını giderek sıklaştırıyor. Ukrayna’nın yeni askeri güvenlik stratejisi, Rusya Federasyonu’nu doğrudan askeri bir düşman ola-

rak tanımıyor. Çatışmaları başlatma nedeni, Ukrayna'nın ABD'nin desteğiyle organize edeceği, kendi askerlerinin öleceği ve askeri araçların imha edileceği provokasyonlar olabilir.”

Washington gemi göndermekten vazgeçince, “Majestelerinin Hükümeti” derhal topa girdi ve Londra'nın Mayıs ayında Karadeniz'e iki savaş gemisi göndereceğini açıkladı. Federasyon Konseyi üyesi Aleksey Puşkov, “Britanyalıların büyük kısmı, önceki askeri müdahalelerin birçok can ve para kaybına mal olduğunu hatırlıyor. Bu yüzden Johnson'un, 'Ukrayna'ya destek amacıyla' Karadeniz'e iki savaş gemisini göndermeyerek tasarruf etmesi daha iyi olur” ifadeleriyle alaylı bir uyarı gönderdi.

Görüldüğü gibi emperyalistler ve NATO açıklama yapıp adım attıkça, Rusya alabildiğine sert karşılıklar veriyor. Ve tam böylesi bir ortamda, Türkiye, diğer pek çok ülkeden daha fazla müdahil oluyor olaya. O kadar ki Lavrov, ta Mısır'dan “silah satmayın” diye uyarıyor; Rus basını, Zelensky-Erdoğan görüşmesi sonrası RTE'nin “barış” söylemine “Barış için silahlar” alaylı manşetleriyle karşılık veriyor! (Zira Türkiye, Kiev'e 48 adet SİHA satmış, askeri personelini oraya göndermiş durumda.) Hatta Zelensky ile ortak açıklama metninde “Kırım'ın işgalden kurtarılması” (yani Rusya'dan geri alınması!!) için her tür dayanışmanın gösterileceği dile getiriliyor! Dinci faşist iktidarın resmen savaş ilan etmediği kaldı bir tek!

Kimilerine göre bu batağa böylesine dalmasının nedeni “Biden'in hala Erdoğan'ı aramaması karşısında 'bakın ben işinize çok yararım' mesajı vermesi”; kimilerine göre “Halkbank davasının yarattığı baskı”; kimileri için ise “yeni-Osmanlıcı hayaller”... Hangi kesimden gelirse gelsin, bu değerlendirmeler “bireyin rolü”nü neredeyse temel belirleyen olarak görüyor. Farkında olunsun ya da olunmasın, bu bakış çoğu zaman sistemin aklanmasına götürüyor.

Durumu sadece RTE ve onun “köşeye sıkışmışlığı” üzerinden açıklamaya çalışanlar, ne Türkiye'nin emperyalistlerle ilişkilerini anlıyorlar, ne de yakın tarihin gelişmelerini akılda tutuyorlar. Mesela aynı Türkiye'nin, yine aynı dinci faşist iktidar yönetiminde ve henüz dış politi-

kada “muhteşem yalnızlık” çukuruna yuvarlanmamışken, 2008’de Gürcistan’ın Güney Osetya ve Abhazya’ya saldırısının en ateşli destekçisi olduğunu unutuyorlar. O dönem Gürcü ordusunu eğiten Türkiye idi. 45 milyon dolarlık askeri yardım yapmıştı. Ekipman ve teknik destek sunuyordu.

İşin aslı şudur. Birincisi, Türk tekelci kapitalizmi emperyalizmle çok yönlü bağımlılık ilişkisi içindedir. Türkiye bu anlamda “Batı ittifakının” bir parçasıdır. Değil “tek adam rejimi”, bütün burjuva partiler bir araya gelse, kapitalist temel duruyorken “eksen değiştiremezler”. İkincisi, TSK bir NATO ordusudur. Bu iki temel nokta, Türk devletinin hemen tüm hareket ve manevralarının ana çerçevesidir. Uluslararası dengelere göre içerisinde az veya çok hareket serbestisi kazandığı gözenekler mevcuttur. Duruma göre bu gözenekler genişler veya daralır. Ama bu çerçevenin dışına taşamaz.

Her burjuva rejim gibi dinci faşizmin de “kendi hırsları” var. Fakat, onun temel misyonu, bu bölgede NATO’nun mızrak ucu olarak görev yapmak. Coğrafi konumuna uygun olarak NATO’nun Rusya karşıtı konumlanışına göre hareket ediyor Türkiye. Ve kuşkusuz bu “genel çıkarlarla” uyumlu kendi çıkarlarının hesabını yaparak “toprak kazanma” amacı güdüyor.

Türkiye’nin Rusya’ya karşı bir savaşı kışkırtması yeni değil. Ukrayna’dan önce Gürcistan’da bunu yaptı. Karabağ’da bunun yaptı. Suriye’de Rus savaş uçağını düşürmesi bir başka örnektir. “Türki cumhuriyetler” bölgesi, çeyrek asırdır karıştırıp durduğu bir bölgedir. Bugün FETÖ deyip durdukları şebeke, CIA operasyonlarının bölgedeki en önemli aparatıydı ve faşist devlet (buna dinci faşist iktidar da dahil) tüm bu yıllar boyunca bu şebekeyi, “Hizmet Hareketi” diyerek aktif bir şekilde destekledi, korudu, kolladı. Gerçekten de “hizmet hareketiydi”; emperyalistlerin ayak işi hizmetlerini gören bir “hareket”.

Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, ABD-AB emperyalizminin NATO vasıtasıyla yaptığı planların bir parçası olarak hareket etmektedir. Bu planlamada İngiltere özellikle öne çıkıyor. Savunma Bakanı Akar’ın son Londra ziyareti, hemen öncesinde Zelensky’nin benzer yollardan geçmiş

olması, Akar'ın açıklanan resmi programında dikkat çekici "boşluklar"... tüm hepsi, MI6 (İngiliz dış istihbaratı) marifetiyle yoğun planlamalar yapıldığı şeklinde değerlendiriliyor Rus basınında. Londra'nın gölgesi Karabağ savaşına da, Libya kapışmasına da düşüyor Türkiye aracılığıyla.

Gelişmelerden açıkça görülüyor ki, Ankara'nın (özellikle TSK'nın) yönlendirilmesi, NATO planları dahilinde Anglo-Sakson merkezlerden yapılıyor. RTE birilerine yaranmak aşkıyla bu adımları atmıyor. Yukarıda işaret ettiğimiz çerçeve, ana eksen, dinci faşizmi böyle hareket etmeye sevk ettiği için atılıyor bu adımlar.

İşler henüz bir savaşa evrilmedi. NATO'nun sıkıştırma hamlelerine Rusya'nın verdiği sert ve ödünsüz karşılıklar, emperyalist cephede bir duraksama ve temkinlilik yaratmış gibi görünüyor. Ama işin tam da bu noktasında, Kiev rejiminin tamamen iflas etmişliği, ayakta duramıyor oluşu, onu bir "maceraya" zorluyor. Benzer dinamikler Karadeniz'in bu yakasında, Ankara'da da mevcut.

Koşullar, Kiev-Ankara ortaklığını, NATO planlarını aşan, onu zorlayan; savaşa sürükleyen provokasyonlar yaratmaya sevk edebilir. Emperyalistler şimdilik yoğun baskı aşamasından ileri gitmeye karar verememiş görünürken, bu müflis ikilinin sahada yaratacağı provokasyonlar, bölgeyi bir anda cehenneme çevirmeye yetebilir.

Bölge ülkeleri işçi ve emekçileri bu savaş kışkırtıcısı rejimleri alaşağı etmediği sürece, er ya da geç, tüm bölgeyi (ve hatta dünyayı) yıkıma sürükleyecek savaşın ateşi mutlaka çakacaktır. Barış umudu, kapitalist rejimleri yıkacak olan proleter hareketlerin zaferlerine bağlıdır.

22 Nisan 2021

AMERİKAN EMPERYALİZMİ ÇÖKÜYOR!

Şüphesiz tek başına değil. Bir dünya imparatorluğunun tek başına göçüp gideceği düşünülemez bile. Amerikan emperyalizmi çökerken, bütün bir emperyalist-kapitalist sistem de çöküyor.

Amerikan emperyalizminin, daha geneli, emperyalist-kapitalist sistemin, kapitalizmin gücünün sınırsızlığına, hatta ölümsüzlüğüne inanan darkafalılara bu “kötü” haberi tarifsiz bir mutluluk içinde bildirdiğimizi de itiraf edelim.

“Kabe”niz gidiyor beyler! “Kabe”nizle birlikte bütün bir sistem çöküyor. İnsanlık, sömürsüz, sınıfsız, sınırsız bir dünyaya yelken açıyor. Bu, insanlık tarihinde yeni bir evreye girdiğimizin de ifadesidir.

Amerikan emperyalizminin çöküş süreci olduğu sonucuna nereden mi varıyoruz? Bunun o kadar çok kanıtı, emaresi var ki, kişinin bunları görmemesi için kör olması lazım. Nereden ve hangisinden başlayalım bu kanıt ve emareleri göstermeye? Baştan başlayalım ve Afganistan örneğini ele alalım.

Bu emperyalist haydut devlet, 2001'in 11 Eylül'ünde kendi “İkiz Kuleler”ini kendi elleriyle bir provokasyonla yıkıp Afganistan'ı işgal gerekçesi oluştururken, dünya işçi sınıfına, emekçi halklarına karşı bir dünya savaşı başlatıyor. Dahası, Avrupalı emperyalistlere “ya arkamda diziilir hizaya gelirsiniz ya da sonuçlarına katlanırsınız” mealli meydan okuyordu. Baskı ve terörün dozu, “demokratik Avrupa”da Marx'ın kitabımı taşımamın dahi suç haline getirildiği düzeydeydi.

Önde ABD emperyalizmi, arkasında finosu durumundaki İngiliz emperyalizmi ve diğer emperyalist devletler, NATO örtüsü altında Afganistan'ı işgal ettiler. Uzatmadan gelinen noktayı ve sonucu Amerika'nın Kabil büyükelçiliği görevini vekaleten yürüten Ross Wilson'nun ağzından söyleyelim. Şöyle:

“Amerika, birkaç yıl önce artık şu sonuca ulaştı ki Afganistan savaşı bir çıkmaza girmiştir ve biz, sonunda bu savaştan zaferle çıkamayacağız; Afganistan ve Taliban sorununu tam olarak çözemeyeceğiz. Tek doğru yol siyasi çözüm yolları bulmaktır” Başka söze gerek yok.

Amerikan emperyalizmi, Sovyetler Birliği ve Afganistan'ın devrimci demokratik hükümetine karşı bizzat kendi elleriyle örgütleyip silahlandığı Taliban adlı tosuncuklarına yenilmiştir. Şimdi, arkasına bakmadan kaçmanın yollarını arıyor.

Bu bir.

İkinci örneğimiz Ortadoğu ve Irak'a ilişkindir. Biliniyor, 2019'da, Trump yönetimindeki Amerikan emperyalizmi bir gece aniden tweet üzerinden, Rojava'nın bazı bölgelerinden çekileceğini açıkladı. Bu, Türkiye'nin işgaline zemin hazırlamak içindi. Bu doğru ama sadece bu kadar değil. Amerika'nın kararı aynı zamanda Ortadoğu'dan çekilme politikasını yürürlüğe koymanın ilk adımıydı. Biliniyor, bu kararın ardından ABD ordusu, şaşkın ördek ya da yumurtlayacağı yeri şaşırılmış tavuk misali, askerlerini bir oraya bir buraya çekti. Bir çekti, bir gönderdi, ne yapacağını bilemez haldeydi. Sonunda, petrol yataklarını Suriye ordusundan korumak bahanesiyle Deyr el Zor'a konumlanma kararı aldı. Şimdi, miktarı açıklanmayan sayıda askeriyle orada. Elbette, IŞİD çetelerini korumak amacıyla...

Rojava'nın kimi yerlerinden çekilme kararıyla yaklaşık eş zamanlı, Irak'taki askeri üslerinin bazılarını da boşaltmaya başlamıştı. Irak işgali biliniyor. Irak'ı yerle bir edip talan ettikten sonra, sonsuza kadar orada kalacağını hesaplıyordu. Ancak füzeler Amerikan askerlerinin tepesine yağmaya başlayınca kalıcı olmadığını ilan etmek zorunda kaldı. Bu açıklama da Amerikan askerlerini füzelerden korumaya yetmeyince daha güvenli bölgeye, Barzani-KDP hakimiyetindeki G.Kürdistan'a sığınmaya başladı. Şimdi hızla oraya çekiliyor. Sonrasını kendisi de bilmiyor.

Devam edelim ve bu sefer Latin Amerika'ya bakalım. Amerikan emperyalizminin, babasının tarlası ya da çiftliği olarak gördüğü Latin Amerika ülkelerinde de artık is-

tediği gibi at oynatamadığını, planlarını hayata geçiremediğini, işçi sınıfının, emekçi ve ezilen halkların direnç duvarına çarptığını görüyoruz.

Bunun en çıplak iki örneği Venezuela ve Bolivya'dır. Kısaca, Amerikan emperyalizmi, arkasına Avrupalı emperyalistleri de almasına rağmen Venezuela'nın demokratik-halkçı iktidarını ve lideri Maduro'yu devirip Guaido denen kuklasını iktidara getirmeyi başaramadı. Avrupalı emperyalist devletler umutlarını kestiler. Amerikan emperyalizmi, hala kuyruğunu dik tutmaya çalışsa da, gerçekte artık yapacak bir şey olmadığını anlamış görünüyor. Öldürücü ablukayla yetinmek zorunda kalıyor. Bolivya'da ise tam bir hezimet yaşadı. Darbeyle iktidara getirdiği Jeanine Anez emekçi ve yoksul halklarla işçi sınıfının direnişine ancak bir yıl dayanabildi. Şimdi Bolivya zindanlarında, halkların onu yargılayacağı günü bekliyor Anez. İktidar tekrar sosyalist eğilimli güçlerin eline geçti.

Amerikan emperyalizminin dış politikalarındaki iflasın en traji-komik olanı ise, "Ukrayna krizi"nde, Karadeniz'e gözdağı ve olabilirse savaş için göndermek istediği iki savaş gemisini, Rusya'nın dış göstermesi karşısında gerisin geri çekmesiydi. Bu tornistan, 2000'li yılların hemen başında dünyaya meydan okuyan ABD emperyalizminin nasıl arkasına bakmadan kaçtığının resmiydi. Bu kadarı kafi!

Bütün bunlar dış politikaya ait gelişmeler elbette. Dış politika ise iç politikanın devamıdır. Öyleyse, oldukça kısa bir şekilde de olsa Amerikan emperyalizminin içindeki sınıflar arası ilişkilere değinmek lazım. En özet haliyle söylersek, Amerikan emperyalizmi bir iç savaşla karşı karşıya. Amerikan işçi sınıfı, yoksul ve ezilen halklarının Amerikan egemen sınıfına karşı verdikleri bir iç savaş.

Amerika'da iç savaş! Kapitalizmin ebediliğine iman etmiş liberaller ve uzlaşmacılar için bu söz ne kadar inanılmaz ve ürkütücü gelirse gelsin bir gerçektir, bir olgudur. Bize inanmalarına gerek yok. Amerikan emperyalizminin bekçiliğini yıllarca elde silah yapmış; şimdi ise emekli konumdan takip eden emekli generallerin sesine kulak versinler, gerçeği görmeleri için yeter. Ne diyordu şu fosil bekçiler, Biden'ı uyarırken? Kısaca şunu:

“Ulusumuz büyük bir tehlike içerisinde. 1776'daki kuruluşumuzdan bu yana hiç olmadığı kadar Anayasal Cumhuriyet olarak hayatta kalmak için mücadele ediyoruz. Çatışma; Sosyalizm ve Marksizm destekçileri ile Anayasal hürriyet ve özgürlük destekçileri arasındadır” Yine de bu son derece açık sözlerin Bilal'in anlayacağı bir çeviriye ihtiyacı var: Bu sözlerdeki “ulusumuz” kavramı Amerikan emperyalist düzenini anlatır. Yani tekelci kapitalist egemenlik büyük bir tehlike içerisinde. Peki tehdit nereden geliyormuş? Sosyalizmden! Haksızlar mı? Öncesi bir yana, George Floyd'un katledilmesinden bu yana dinmek bilmeyen ayaklanma ve devrimci kitle eylemlerine bakınca hiç de haksız olmadıklarını görürüz. İç savaş ve sosyalizm için mücadele Amerika'da, yani emperyalist-kapitalist sistemin kalbinde bir olgudur artık.

Dış politikadaki çöküşü ana çizgileriyle göstermeye çalıştık. Ancak dış politika kendi başına bir şey değildir. Dış politika, iç politikanın kaçınılmaz bir devamıdır. Çelişki içtedir. Kapitalizmi çözmekte olan şey, kapitalizmin kendi iç çelişkileridir. Amerikan topraklarında sürmekte olan iç savaş, Rusya ya da Çin'in marifeti değil, kapitalist üretim biçiminin tüm tarihsel gelişmesinin geldiği noktanın sonucudur. Kısaca, olabilecek en özet haliyle söylersek, kapitalist toplumlardaki üretici güçler, kendilerini bir kabuk gibi saran kapitalist üretim ilişkilerini her yerde, Amerika'da, Almanya'da, Fransa'da (bu ülkelerdeki generallerin korkularına ve planlarına göz atmakta varar var) ve hemen hemen tüm bağımlı kapitalist ülkelerde çatlatıyorlar, kırıyorlar, parçalıyorlar. Üretici güçler artık bu kabuklara sığmıyorlar.

Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesinin çanlar çalıyor.

18 Mayıs 2021

HALA “23 SENTLİK ASKER”

Yok, hayır... NATO zirvesinde “aile fotoğrafı” kısmına takılıp RTE'yi tiye alacak değiliz! Herkes İngilizce bilmek zorunda değil elbet. Ama sinekten yağ çıkarma peşindeki tüccar dinci faşist iktidarı elbette alaya alacağız; layık olduğu aşağılamayı göstereceğiz!

Kötü ünlü Soros, bir zamanlar “Türkiye'nin en iyi ihraç ürünü, ordusudur” buyurmuştu. Üstelik sudan ucuz bir “ürün” bu... hala NATO'nun “23 sentlik asker”i ne de olsa!

Bugün Brüksel'de Biden ile görüşme sonrası şöyle konuşuyor dinci faşizmin başı:

“Afganistan konusundaki düşüncelerimizi çok açık olarak Sayın Biden'a ifade ettim. Eğer Afganistan'dan çıkmamız istenmiyorsa, özellikle orada belli bir desteğin verilmesi isteniyorsa Amerika'nın bize vereceği destek büyük önem arz ediyor.”

Henüz bu “görev” Türkiye'ye verilmemiş. Ama dinci faşizm, dünden hazır ve istekli. Hemen kapora isteyen esnaf ayarında konuşuyor! Kuşkusuz bu “destek”, her şeyden önce mali bir destektir. Toptan kasayı boşaltmış bu müflis tüccarın korkunç bir para açlığı çektiğini bilmeyen yok. Ama hepsi bu değil. Bu “destek” aynı zamanda maddi bir destektir. Askeri, politik, diplomatik... aklınıza gelebilecek her türden maddi destektir. Uzun yıllardır ensesini yakıp kavuran devrim belasından kurtulmak için dört gözle bekledikleri maddi destek...

İçeride ve dışarıda böylesine köşeye sıkışmış, toplum çok geniş emekçi kesimlerinin muazzam öfkelerini üstüne çekmiş, ince bir çizgide yürümeye çalışan bir iktidar bizzat kapısını aşındırdığı emperyalist efendilerin tam desteğini istiyor. Topyekun bir faşist diktatörlüğün hayata geçirilmesi için, aşağıdan gelen o yıkıcı dalgayı dizginleyebilmek için destek istiyor.

Bu destek için her şeyi yapmaya hazır. Sırf bu yüzden Savunma Bakanı Akar, bir paragraf içinde 8 defa "NATO"yu zikrediyor; bunun için duru gökte çakan şimşek misali Montrö sözleşmesi masaya yatırılıyor... bunun için Karadeniz'deki tüm dengeleri değiştirme çabasına giriliyor, Kırım-Ukrayna meselesi kaşınıyor. Karabağ'dan Libya'ya, başta Londra olmak üzere Anglo-Sakson emperyalistlerinin "kullanışlı aparatı" görevi güle oynaya kabul ediliyor. NATO ve ABD adına savaşmaya talip olan dinci faşist iktidar, her cepheye sürüyor "23 sentlik asker"lerini!

Normalde Afganistan "görevi" için emperyalistlerin talepkar (yalnızca buyurgan değil), Türkiye'nin ise kendini "naza çeken" taraf olması gerekir. Olağan akış, bunu gerektirir. Oysa tuhaf bir şekilde burada kendini naza çeken NATO, "Kabil havaalanı bekçiliği" görevine heveskar olan Türkiye var! Yine baş aşağı duran bir görüntü söz konusu.

Şimdilik Brüksel kendini naza çekse de, ateş hattına Türk ordusunu sürmek işine gelecektir. Yakında "görev"in Türk birliklerine verildiğine tanık olacağız muhtemelen. Taliban, Kabil kapılarına dayandığında "Müslüman kimliği" kurtarmaya yetmez Mehmeti. Zaten Taliban, önce isim vermeden "Her yabancı gücü, kim olursa olsun işgalci olarak kabul edeceğiz ve işgalcilere gösterilen tepkiyi göstereceğiz" açıklaması yaptı, ardından doğrudan Türkiye'nin adını anarak, güçlerini çekmesi gerektiğini söyledi. İşin sonunun nereye varacağını kestirmek için kahin olmaya gerek yok.

Bu arada dört cephede savaşa koşturan orduya bakıp Türkiye'nin "alt emperyalist" olduğundan dem vuranlar, RTE'ye olmadık misyon ve liderlik vasfı biçenler için de küçük bir alıntı: "Erdoğan, bir gazetecinin, '24 Nisan konusu gündeme geldi mi?' şeklindeki sorusunu da, 'Hamdolsun 24 Nisan konusu hiç gündeme gelmedi' şeklinde yanıtladı."

Düşünün. Gazeteci Biden'ın "Ermeni soykırımı" açıklamasının gündeme gelip gelmediğini soruyor, ve "alt emperyalist" ülkenin o "zeka parıltıları" ile yüklü lideri "hamdolsun, gelmedi" diyor! İçeride mangalda kül bırakmayıp esip gürleyen dinci faşist iktidar, sanki konuyu

gündeme Biden getirecekmiş gibi, gündeme gelmedi diye duacı oluyor! İşte size gerçekte patronun kim olduğunu çıplak bir şekilde ortaya koyan bir örnek. Birileri “zeka parlıtları” mı demişti!..

Zirve sonucunda yayımlanan açıklamada Türkiye adı bolca geçiyor. “Güvenliğe destek” vurgusu, Suriye meselesindeki “önemi” ve “takdir edilen” fedakarlığı... bol keseden övgüler sıralanmış. Öte yandan Ukrayna ve Gürcistan özel gündemleri de Türkiye'ye ek “görevler” yükleyebilecek olası sahalar olarak öne çıkıyor.

Emperyalistlerin Türkiye'ye yönelik “güvenliğini sağlama” taahhütlerinin yerine getirilebilirliği tartışmalı bir konu. Her şeyden önce, emperyalistler kendi güvenliklerini sağlamaktan acizler. Bunun bazı yönlerine işaret etmiştik. Fakat Türkiye'yi “ortada bırakmayacakları” kesindir.

Emperyalistlerden demokratikleşme baskısı bekleyen liberal alıklar ve küçük burjuvalar durumun hala ayırında değil. Türkiye'nin bir toplumsal devrimle yitirilmesi, emperyalistlerin asla göze alamayacakları bir risk. Hem bölgenin temel karşı-devrim üslerinden birisi oluşu itibarıyla, hem de zirve sonuç bildirgesinde sıralanan konular açısından önemli bir konuma sahip Türkiye. Kaba bir RTE karşıtlığı üzerinden uluslararası gelişmeleri okumaya çalışan ham kafalar, Biden başta olmak üzere emperyalistlerin, dinci faşist iktidara “buraya kadar” diyecekleri hayalini kuruyorlar. Gerçeklikten bu kadar kopuklar. Berlin'in Ankara'ya silah sevkiyatı konusundaki kararlılığına yahut Washington'un Güney'de sürüp giden çatışmalardaki etkin konumuna baksalar, hayal kurdukları şeyin beş paralık değeri olmadığını anlayacaklar.

Demokrasiyi emperyalist başkentlerden bekleyenlere kötü haber... dinci faşist iktidarı güçlü bir şekilde desteklemeye devam edecek emperyalistler!

Tarihin akışını durdurmaya yetmez elbette güçleri. Ne kendi göçüp gidişlerini durdurabilirler, ne Türkiye'yi devrimin pençesinden çekip alabilirler.

15 Haziran 2021

SAVAŞ RÜZGARLARI

İçeride ve dışarıda olayların akış hızı baş döndürücü. Yıllar önce işaret ettiğimiz “Kısa Tarih”, artık günlük hayatımızın bir parçası oldu. Olaylar öylesine hızlı ki, en sarsıcı gündemlerin bile bir göz açıp kapayıncaya değin arka plana düşmesi, sürekli yeni sarsıcı olayların patlak vermesi, günümüzün temel özelliği artık.

Yolsuzluklar, Peker videoları, SBK'nın açıklamaları, her yanından tel tel dökülen korkunç bir çürüme, akla hayale sığmayan ilişkiler ağı, HDP davası, Kobane davası, Deniz'in katledilmesi... derken, uluslararası arenada git-tikçe artan gerilimler ve yükselen savaş riskleri gözden ka-çıyor.

Dolu dizgin savaşa giden sürecin ifadelerinden biri olarak NATO zirvesi, emperyalist saldırganlığın “güncel yol haritasını” belirlemişti. Zirve sonrası emperyalist saldırganlık adımları hızlandı. Uluslararası Güvenlik Konferansı'nda konuşan Şoygu'nun deyiimiyle “İttifak, Rusya-Belarus Birlik Devleti'nin yakınındaki bölgelere hızlı şekilde asker intikal etmek için güzergahlar oluşturuyor. Doğu sınırlarımızda, Asya'ya orta menzilli ABD fü-zelerinin konuşlandırılması tehlike arz ediyor. NATO, Rusya ve Çin'i dizginlemeye yönelik küresel askeri ve si-yasi birlik haline geldi”.

Hiç kuşku yok ki, bu ifade eksiktir. NATO sadece bu iki ülkeyi dizginleme aracı haline gelmedi. Ondan daha öncelikli hedefi, “ayaklanmalar yüzyılına hazırlık” olarak tanımlandı. Emekçi yığınların küresel başkaldırısı karşı-sında emperyalist-kapitalist sistemin “koruma duvarı” olarak çeyrek asırdır Atlantik'le sınırlı olmayan devasa bir alanda savaşıyor. NATO, küresel iç savaşta sermayenin en etkin vurucu gücüdür.

Aynı Konferans'ta Çin Savunma Bakanı “Bugün dünya düzensiz olarak nitelendiriliyor. Kaotik olaylar ve

durumlar meydana geliyor. Bunun sebebi, her şeyi unutan ve kendine sadece soğuk savaş zihniyetini belirleyen bir ülkenin güç politikası uygulaması, hegemonyasına öncelik vermesi, bu ülke için her şeyden önce tek taraflılık ve müdahalecilik geliyor. Bu ülke kendi kurallarını dayatıyor, diğer ülkelere kendi iradesini dayatıyor, sebepli veya sebepsiz diğer ülkelerin iç işlerine karışıyor, çevreleme, bölme, engelleme politikası uyguluyor, yaptırımlar uyguluyor, kamuoyunu manipüle ediyor, birçok ülkede meşru iktidar ve hükümetleri değiştirmek için renkli devrimler gerçekleştiriyor. Buna birlikte karşı koymalıyız. BM liderliğindeki uluslararası sistemi, uluslararası hukuka dayanan dünya düzenini savunmak ve BM'nin uluslararası işlerdeki merkezi rolünü desteklemek gerekiyor" sözleriyle ABD-NATO ile olan derin uzlaşmazlığı dile getiriyor.

Putin ise durumu "jeopolitik türbülansların artması" olarak niteliyor. Moskova'daki Konferans, ABD-NATO eğitim ve yönelimlerine yüksek sesle itiraz ve meydan okuma arenası işlevi görüyor.

Aynı zaman diliminde, Karadeniz'de, Odessa'dan Gürcistan'a demir alan İngiliz destroyeri, Rusya karasularını ihlal etti. Rusya, İngiliz savaş gemisine uyarı ateşi açtı. İngilizler bunu yalanladı. Ama sonrasında bizzat BBC'nin gemiden geçtiği görüntüler ve Rusya'nın yayımladığı video, Rusya'yı doğruluyor.

İngilizler yalanlayadursun, Rusya üst üste sert açıklamalar yapıyor. Bu olaydan kısa süre önce Genelkurmay başkanı Gerasimov, "nükleer silah kullanma hakkımızı saklı tutuyoruz" açıklaması yapmıştı! Olaydan sonra Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Ribakov, olayın tekrarı halinde "bu defa bombalar hedefi bulur" diyerek gözdağı verdi. Peskov "kasıtlı ve önceden planlanmış provokasyon" diyerek "tüm seçenekler masada" dedi. Zaharova da Londra'yı "utanmazca yalan söylemekle" suçladı.

Gerilim tırmanıyor. Ve daha da tırmanacak. Zira 3 gün sonra, 28 Haziran'da NATO'nun öncülüğünde 32 ülkenin katılımıyla Ukrayna kıyılarında "Deniz Meltemi" adı verilen bir tatbikat yapılacak ve 10 Temmuz'a kadar sürecektir. Rusya'nın burnunun dibinde devasa bir gözdağı tatbikatı! 5 bin asker, 32 gemi, 40 uçak, 18 özel operas-

yon ve dalış timi yer alacak. NATO dışında Mısır, Tunus, Pakistan, Güney Kore, Brezilya, Senegal, Birleşik Arap Emirlikleri, İsrail, Ukrayna gibi ülkeler de katılıyor.

Anlaşılacağı üzere gerilim olağanüstü bir tırmanış sürecinde. Rusya'nın "uyarı ateşi" basit bir sınır ihlali karşısında geliştirilen refleks değil. Zaten sınır ihlali de basit bir olay değil. Olayın kendisi bu tehlikeli bağlam içinde gerçekleşmekte.

Matematikte olasılık hesabında, örneğin yüzde bir, binde bir, milyonda bir... gerçekleşmesi küçük ihtimal dahilinde olaylar betimlenir. Tekil deneme/girişim/olay üzerinden gerçekleşme ihtimali söz konusudur. Oysa doğada ve evrende, milyonlarca ve milyonlarca kez yinelenen süreçler açısından bu türden "küçük olasılıklar", gerçekleşmesi kaçınılmaz zorunluluklar halini alır. Bu haliyle rastlantı, zorunluluktur. Toplumsal olaylarda da benzer süreç söz konusudur. Kimi dönemler açısından son derece düşük ihtimal olarak beliren olgu ve olaylar, kimi şartlarda, tıpkı doğada olduğu gibi "deneme bombardımanına" tabi tutulur ve gerçekleşmesi neredeyse fizik yasası kesinliğine kavuşur.

Başka şartlar altında çeşitli karşıt eğilim ve etkenlerle dengelenebilecek kimi baskın eğilimler, belirli şartlarda engellenemez bir yönelime/harekete dönüşür. Büyük yıkım savaşları, paylaşım savaşları bu türden olgulardır. Kapitalist sistem altında önünde sonunda iş, savaşlara varır. Çünkü güçler dengesi sürekli değişir ve bu kapitalist dünyada bu güçleri "ölçmenin" savaştan başka yolu yoktur. (Kuşku yok ki, burada, savaşları ortadan kaldırmanın ancak kapitalizmi ortadan kaldırmakla mümkün olduğu kendiliğinden anlaşılır.)

Ama bu savaşlar her şart altında "kaçınılmaz" olarak çıkmaz ortaya. Karşıt eğilimler ve etkenler, bu baskın eğilimi görece uzun dönem dengeler. Şartlar değişir, olaylar üst üste biner. İhtimal, bir kaçınılmazlık haline gelir.

Belirli bir dönemdir bu "kaçınılmazlık" koşullarında yaşıyoruz. Son dönemlerdeki gerilimleri ele alırken, bu perspektiften bakmakta fayda var. Aksi halde patlak veren bir gelişme, duru gökte çakan bir şimşek gibi "beklenmedik" bir vakıa halini alır.

“Savaş rüzgarları”nın estiği bu ilişkiler ağında Türkiye'nin durduğu yere gelince... Açmazlarla dolu dış politikaya dair bolca malzeme yer alıyor basındaki değerlendirmelerde. Ama bu, bir “kararsızlık” olarak görülmemeli. Türkiye, tartışmasız bir şekilde NATO üyesidir ve NATO adına zaten uzun süredir Rusya'yı çeşitli alanlarda oyalamakta, Rus basınının deyimiyle “onu yormaktadır”. Libya, Suriye, Artsakh (D. Karabağ), Karadeniz... şimdi bunlara Ukrayna ve Polonya'ya satılan (S)İHA'lar eklenmiş durumda.

Rusya bunun farkında ve rahatsız. Lavrov “yakında Türkiye tarafıyla, Ankara'nın Kiev ile yaptığı askeri işbirliğini gündeme getirecekleri bir görüşme gerçekleştirecekleri” açıklamasını boşuna yapmadı.

Tüm bu cephelerde Ankara'nın üstlendiği misyon, bizzat NATO (özellikle de İngiliz-ABD emperyalizmi) tarafından verilen “görevler”dir. Dinci faşist iktidarın, her kritik dönemde AB ve ABD tarafından “bir şekilde” destek bulunması, iki temel sebepten ötürü. Birincisi, içeride birleşik devrimi, mümkünse dizginsiz bir vahşi diktatörlük kurarak ezebilecek bir güç olarak görülmesi. İkincisi, uluslararası savaş planları ve bölgenin karşı-devrim üssü olarak Türkiye'ye duydukları ihtiyaç. Bu iki nedenden ötürü her kritik kavşakta Washington-Londra-Brüksel desteği ortaya çıkıyor.

Savaş bir eğilim olmaktan çıkıp bir kaçınılmazlık olarak belirginleştikçe, dinci faşizmin kopkoyu bir diktatörlüğe evrilme çabalarına verilen destek artacaktır. Demokrasiyi “Batı”dan bekleyenler, bu acı gerçeğe uyanmak zorunda kalacaklar.

Demokrasinin kazanılması sorunu, yalnızca içerideki sermaye düzenine ve onun iktidarına karşı savaşmayı değil, tüm dünyayı acımasız bir yıkım savaşına sürükleyen emperyalizme karşı mücadeleyi de kapsıyor. Bu yakıcı gerçeklik kendini her geçen gün daha açık ortaya koyuyor.

25 Haziran 2021

SAVAŞA DOĞRU KOŞAR ADIM..

Türkiye, Rojava ve İdlib'e saldıracak mı? Bir yandan bir saldırının tüm hazırlıkları büyük bir hızla yapılırken diğer yandan dinci faşist iktidarın ABD ve Rusya'dan izin koparma çabaları sonuç verecek mi? İzin koparmazsa ne olacak?

Gözler, bölgedeki tüm dengeleri değiştirecek, Türkiye ve Kürdistan'daki sınıf savaşını derinden etkileyecek bu gelişmelere odaklanmışken öbür tarafta tüm dünya tarihini derinden etkileyecek, değiştirecek gelişmeler yaşanıyor.

NATO, ABD ve İngiliz emperyalizminin faaliyetlerinden söz ediyoruz. Daha önce de NATO ve ABD emperyalizminin Rusya'yı üç taraftan; kuzeyde Baltık ülkeleriyle, kuzey-batı ve batıdan Polonya ve Ukrayna ile, güney-batı ve güneyden Romanya, Yunanistan ve Karadeniz üzerinden Türkiye ile; son olarak Azerbaycan ve Gürcistan üzerinden kuşatmaya çalıştığına işaret etmiştik.

Bu kuşatmanın boşuna olmadığı; büyük bir savaşın ön hazırlıkları olduğu açık. Rusya da bunun farkında ve bu yüzden özellikle Ukrayna'nın NATO'ya alınmasına karşı şiddetli bir tepki göstermektedir. Bu şiddetli tepkiye rağmen bu emperyalistler Ukrayna'yı silahlandırmaktan geri durmuyorlar. Son olarak, İngilizlerin faşist Ukrayna iktidarına hassas güdümlü Brimstone füzeleri tedarik edeceği haberleri basına düştü. Haberin basına düşmüş olması bu füzelerin zaten Ukrayna'ya verilmiş olduğunu düşünmek için yeterlidir.

ABD-İngiliz emperyalizmi ve tüm emperyalistlerin saldırgan savaş örgütü olan NATO, Ukrayna-Polonya, Baltık ülkeleri (Litvanya-Estonya-Letonya), Yunanistan ve Romanya'yı büyük bir hızla silahlandırıyor; özellikle Ukrayna'yı resmen silah deposuna dönüştürüyorlar. Tüm bu gelişmeler sonrası Rusya, NATO ile olan ilişkilerini askıya aldı.

“Hiçbir kılıf, NATO'nun gerçekte saldırgan bir blok olduğunu gizleyemez” diye açıklama yapan Kremlim sözcüsü Peskov şöyle devam ediyor:

“NATO'nun saldırgan tavrı hiçbir zaman sır olmadı. Bu, bizim ülkemize karşı kurulmuş bir blok. Hiçbir barışçıl açıklama ya da NATO'nun bu saldırgan yönelimine giydirilen hiçbir kılıf, bu bloğun gerçek varlık sebebini gizleyemez. Karşımızdaki, bizi düşman olarak gören saldırgan bir blok. Dolayısıyla, söz konusu saldırganlığın arttığı bu dönemde, başlıca vazifelerinin bizi zaptetmek olduğunu ilan ettikleri bu dönemde bu ilişkilerden vazgeçersek bunun hiçbir korkunç tarafı olmaz.”

Devam etmeden, Rusya'yı kapitalizme götürmek isteyenlerin zavallılığına değinmeden geçmek olmaz. Evet, zavallı Peskov ve sözcülüğünü yaptığı güçler, Amerikayı daha yeni yeni keşfediyorlar! Daha düne kadar “partnerimiz NATO-ABD” söylemlerinden geçilmiyordu. Yeni yeni anlıyorlar ki NATO Rusya'yı düşman olarak gören saldırgan bir blok. Gerçekten zavallılar. Son bir şey, sosyalizmi yıkıp tukaka edenler şimdilerde “kapitalizmin artık sürdürülemez” bir noktaya geldiğini itiraf ve kabul ediyorlar. Çaresizler; zavallılıklarının kaynağı bu.

Ayrı bir değerlendirme konusu olan bu meseleyi bir kenara bırakıp, savaş hazırlıklarının hangi boyutlara vardığına bakalım. ABD'de yayınlanan ve dikkatle takip edilen finans dergisi Forbes'de konuya ilişkin “ABD Hava Kuvvetleri'nin yeni ana görevi, Rus gemilerini batırmak” başlıklı makalede şunlar yazılıyor:

“David Axe imzasıyla yayınlanan habere göre, ABD Hava Kuvvetleri'ne ait B-1 Lancer bombardıman uçakları, Rusya'nın Baltık ve Karadeniz filolarının imha edilmesini öngören yeni ana görevlerini icra etmek için provalara başladı. Axe, 4 B-1 Lancer'ın Ekim başında İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait Fairford hava üssüne intikal ettirildiğini ve uçaklardan ikisinin 19 Ekim'de Karadeniz'in suları üzerinde 12 saatlik bir görevi icra ettiğini, Polonya, Romanya ve Kanada'nın da uçaklarını B-1'e refakat etmeleri için havalandırıldığını yazdı. Türk Hava Kuvvetleri'ne ait en az bir KC-135 uçağının B-1'lere yakıt ikmali yapmak için havalandırıldığını belirten Axe, bunun üzerine Rusya Donanması'na ait, Kırım'da konuşlu 2 Su-30 savaş

uçacağının önleme yapmak için kalktığını ifade etti. 2 B-1 Lancer bombardıman uçağının Rusya'nın Baltık Filosu'na 48 uzun menzilli gemisavar füzesi (LRASM) fırlatabileceğini belirten Axe, bunun tüm filoyu tek seferde batırmak, ABD ve müttefiklerinin bölgedeki gemilerine yönelik ana tehdidi ortadan kaldırmak için yeterli olabileceğini kaydetti. Axe, LRASM füzelerinin uzun menzili sayesinde NATO hava sahasından Karadeniz'in herhangi bir noktasındaki Rus gemilerini vurabileceğini savundu.”

Peki, Türkiye, dünya çapındaki bu savaş hazırlığının neresinde? Tam ortasında demek en doğrusu. NATO-ABD-İngiliz üçlüsünün Ukrayna'yı silahlandırmaya ve NATO bünyesine dahil etmeye çalıştığını gördük. Türkiye, Ukrayna'ya Donbass'ta kullanmak üzere SİHA tedarik ederek ve bu SİHA'ların kullanımı için gerekli eğitimi vererek; hatta kullanımı için bizzat personel göndererek katılıyor. Bunun Rusya'yı nasıl rahatsız ettiğini Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un açıklamalarından görmek mümkün.

Rusya, Türkiye'nin bu kışkırtıcı hamlelerine Suriye üzerinden karşılık vermenin hazırlığını yapıyor. Rojava'nın Kamışlı havaalanına savaş uçağı konuşlandırarak ve dinci faşist çetelerin Türkiye sınırındaki yuvalarını bombalayarak adım atmaya başladı.

Türkiye, İdlib ve Rojava'ya, Rusya'ya rağmen saldırı mı sorusuna verilecek yanıt ayrı bir konudur. Ama ABD, NATO ve İngiltere'nin dinci faşist iktidardan ve onun başı RTE'den neden vazgeçemedikleri ve en azından şimdilik neden vazgeçmeyecekleri daha iyi anlaşılıyor mu? 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Faşist Almanya ile İngiltere arasında bir sarkaç gibi sallanıp duran CHP yönetimindeki Türkiye'ye benzer bir Türkiye'ye bir daha güvenirlir mi? Emperyalistler ne aptaldır ne de saftırlar. Boğayı iki boynuzundan yakalamadan bir şeye oldu-bitti gözüyle bakmazlar.

Türkiye'ye gelince... Söylemeye gerek yok, Rojava ve İdlib'te Rusya karşısında yaşayacağı bir bozgun birleşik devrimimize muazzam bir itki sağlayacaktır. Hazırlıklar buna uygun yapılmalı.

31 Ekim 2021

ERBİL-MİNSK HATTI

Soğuk, açlık, aşağılanma, şiddet... Sabah ayazında gencecik bedenleri ölümün kucacağına bırakmak ve yasak sınırları geçmek üzere düşmek yeniden yollara. Göçmen yığınağı haberleriyle birden gündem olan Belarus-Polonya sınırından bahsediyoruz.

Akdeniz ve Ege, uzun yıllardır tam bir can pazarına dönmüş durumda. Salkım saçak yüklenen göçmenlerle dolu teknelerin batması/batırılması, yürek burkan dramlar, artık neredeyse kanıksanır olmuş. Ama bu defa çok yukarılarda, kuzey ülkelerinde patladı sınır trajedileri. Polonya sınırında soğuktan ölen Kürt göçmenlerin haberiyle şaşırıldı herkes. Ardından Güney Kürdistan'dan başlayan, Belarus üzerinden Polonya'ya uzanan kaçak yolculukların hikayeleri düştü medyaya. (Belarus Komünist Partisi'nin ve Belarus Kadınlar Birliği'nin göçmenlerle dayanışma faaliyetlerini anmadan geçmemek gerek.)

Emperyalist kamptan yükselen göçmen karşıtı ırkçı açıklamalar malum. Sanki bütün bu "düzensiz göçmen" meselesinin müsebbipleri kendileri değilmiş gibi, insanlık düşmanı gözü dönmüş ırkçı politikacıların ve yöneticilerin vahşi çağrılarına tanık oluyoruz her gün. Yakıp yıktıkları, soyup talan ettikleri ülkelere ekonomik, askeri ve siyasi nedenlerle göç eden mülteciler Avrupa ve ABD sınırlarına dayanınca, "kutsal topraklarını" koruma aşkıyla silaha sarılan bu aşağılık "modern barbarlar", sınırı geçmeye çalışan insanlara inanılmaz işkenceler yapıyor, soyuyor, dövüyor, tecavüz ediyor, geri atıyorlar. Emperyalistlerin "kutsal toprakları"nın bütün sınırlarında tanık olduğumuz "sıradan olay"dır tüm bunlar. Göçmenlerle dayanışma örgütlerinin kayıtları bu türden sayısız olayla dolu. Basına yansıyan küçük bir bölümü bile insanın tüylerini diken diken etmeye yeter de artar bile.

Polonya sınırında yaşananlar, bu bildik hikayelerden farklı değildi. Olayların gelişim şekli göçmenlerin Türkiye'den Yunanistan sınırlarına dayanmasına benziyordu.

Ama dünya gündeminde yer alışı ve verilen tepkiler çok farklıydı. Nükleer silah kapasiteli bombardıman uçaklarından hava indirme tugaylarına, erken uyarı uçaklarından özel kuvvetlerden kurulu birliklerin harekate hazır tutulmasına, sınırlarda cereyan eden askeri tatbikatlara kadar birdenbire savaş atmosferine savruluverdi dünya!

Polonya savaş naraları atıyor. NATO'yu 4. maddeye istinaden acilen toplantıya çağırıyor. Kabaca "tehdit altındayım, destek verin" demek olan 4. maddeye başvurmak, bir "mülteci krizi" kapsamı için gerçekten çok ilginç! Çok daha yoğun göçlerin olduğu Akdeniz ve Ege'de böyle bir şey söz konusu bile olmadı. Elbette Avrupa Birliği çapında devriye gemileri ve ortak sınır polisleri dahil edildi süreçlere. Lakin Türkiye üzerinden göç akınında bile, Yunanistan çıkıp "4. maddeyi işletin" çağrısında bulunmadı. Şimdi bundan çok daha az sayıda göçmen için Polonya böyle bir çağrıda bulunuyor. Gerçekten ilginç!..

Sorunun göçmen sorunu olmadığı çok açık. Bu son kriz patlamadan önce de bölgede gerilim sürekli yükseliyordu. Ukrayna'daki faşist Meydan Darbesi, Polonya'daki ırkçı-faşist yönetimlerin açıklama ve icraatları (ki buna Kuzey Akım-2 boru hattına savaş gemileri ile taciz dahil!), Baltık ülkelerindeki faşist yönetimlerin art arda çıkardığı yasalar ve yasaklar, Belarus seçimlerine açıktan müdahale ve darbe girişimleri, AB genelinde SSCB'yi Nazilerle eşleme çabaları, komünizm sembollerinin yasaklanması, belirli bir süredir ABD ve AB ülkelerinde Rus diplomatlara karşı neredeyse bir gelenek haline alan "persona non grata" (istenmeyen kişi) ilanları, Nazilerin Barbarossa Harekatı'nın (faşist Almanya'nın SSCB'ye saldırısı) bire bir kopyası olan büyük NATO tatbikatı, Karadeniz'de artık süreklileşen NATO kışkırtmaları...

Son "mülteci krizi" ve sınır gerilimi, ancak bu bütünlük içinde bakıldığında yerli yerine oturuyor. Görünenin ve yansıtılanın aksine, burada saldırgan olan taraf, emperyalistlerin kolektif saldırı/savaş örgütü NATO'dur. Belarus (ve Rusya) "mültecileri bir silah olarak kullanmak"la suçlanırken, gerçekte onları bir bahane olarak kullanan Polonya ve emperyalistlerin kendileridir. Böylece, emperyalistlerin bizzat "mülteci krizi"ndeki ahlaki ve maddi sorumlulukları gözlerden saklanıyor. Yalnızca genel olarak göçlere sebep olmakla değil, (iktisadi, askeri, siyasi açılardan emperyalist-kapitalist sistem küresel ölçekte göç-

lere yol açmaktadır) bu örnekte rakibini bu tür “hamlelere” kıskırtmakla da krizin asıl ateşleyicisidir emperyalistler.

Ekonomik ve siyasi yaptırımlarla sürekli güçten düşürülmek isteniyor Belarus-Rusya ikilisi. Açıktan “rejim değişikliği” girişimleri yapılıyor. Askeri açıdan yoğun bir baskı var. Bu baskıların bir sıcak çatışma ve savaşa evrilmesi işleri kontrolden çıkaracak bir kıvılcıma kalmış.

Daha bir hafta önce emperyalist basın Rusya'yı yine “Ukrayna sınırına askeri yığınak yapıyor” diye suçlamaya başladı. İşin ilginç, haberlerde belirttikleri şehirler, Ukrayna sınırından ziyade Belarus sınırına yakındı. Anlayacağınız dezenformasyon, yıpratma, kendi “iç kamuoyunu hazırlama” faaliyeti kesintisiz devam ediyor. Kiev'deki neo-Nazi denilen faşistler bunun için kullanışlı aparatlar.

Diğer taraftan Polonya'nın gerici-faşist yönetimi, uzun yıllardır Belarus'un batı kısımlarını (Grodno ve Brest'i) “Sovyetler tarafından işgal edilmiş Polonya toprağı” olarak niteliyor. Buralara dönük askeri hareket niyetini hiç gizlemiyor. Belarus'taki son seçim döneminde de askeri birliklerini hazırlamış, ateşli bir şekilde desteklediği “protesto gösterileri” sonucu uygun ortamın oluşacağını ummuştu.

Baltık'ın üç küçük cumhuriyetine gelince... Doğrudan neo-Nazilerin iktidarda olduğu bu ülkeler, anti-komünizmlerini Rus-karşıtlığı ile birleştirmiş durumdalar. Örneğin Letonya, 15 Kasım itibariyle askeri tatbikat ilan etti Belarus sınırında. Böylece Ukrayna-Polonya-Baltık cumhuriyetleri, emperyalistlere ihtiyaç halinde savaşı başlatma imkanı sağlayan bir “gerici hilal” rolünü oynamaktadırlar. Bu son “mülteci krizinde” en keskin açıklamaların buradan gelmesi, emperyalistlerin de olaya doğrudan müdahil olması boşuna değil. Blinken'den Masas'a, Leyen'den Borrell'e, Stoltenberg'den Macron'a... yapılan açıklamalar emperyalist saldırganlığı yeterince açığa vuruyor.

Böylece anlamış bulunuyoruz ki, “Belarus-Polonya sınırındaki insani kriz”, aslında “Savaşa Doğru Koşar Adım” gidişin güncel bir dışavurumundan başka bir şey değil. Süleymaniye-Erbil'den Grodno ormanlarına uzanan göç yolları, hiç olmadık bir yere, bir dünya savaşına çıkıyor olabilir.

16 Kasım 2021

SAVAŞ KIŞKIRTICILARI

Dünyanın topyekun bir dünya savaşının kenarında gezindiği gerçeği artık tartışma götürmüyor. Emperyalistler, dünya işçi sınıfına ve emekçi halklarına karşı, bundan yaklaşık yirmi yıl önce başlattıkları küresel iç savaşta, tüm güçlerini seferber etmelerine karşın bir zafer elde edemediler.

Aksini söyleyebiliriz. Son yirmi yılda dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları her yerde dünya burjuvazisine karşı saldırıya geçmiştir. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayaklanmalar, devrimler, isyanlar günümüze kadar artarak ve şiddetlenerek devam etmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin, dünya burjuvazisinin zaferinden değil, her yerde, her ülkede savunma durumundan ve yenilgisinden söz edilebilir.

Kısaca, emperyalist-kapitalist sistem, dünya burjuvazisi küresel iç savaşta umduğunun tam tersi sonuçlarla karşılaştı. Bu yüzden şimdi, kapitalizmin çöküşünü önlemek için dünya çapında topyekun bir savaş arayışında. ABD'nin Çin'e karşı Pasifik Okyanusundaki ve Tayvan konusundaki kışkırtıcı faaliyetleri biliniyor.

Hint-Pasifik Okyanusu bölgesinde Çin'e karşı Avustralya-ABD-İngiltere arasında yeni bir ittifak oluşturuldu. Japonya, bu ittifakın potansiyel üyesi olarak duruyor. AUKUS adı verilen bu ittifak yeni bir güvenlik ittifakı olarak ilan edildi.

Bu emperyalist ittifakın amacı, her bölgesel ya da dünya savaşının kamberi Avustralya'yı Çin'e karşı nükleer denizaltılarla donatmak. Japonya eski başbakanı, Abe, Japonya'nın nasıl saldırgan bir politika içinde olduğunu şu sözlerle ortaya koymuştu: "Tayvan'ın acil durumu Japonya'nın acil durumudur ve bu nedenle Japonya-ABD ittifakı için acil bir durumdur." Takke düşmüş kel görünmüştür. Japonya'nın amacı, Tayvan'ı ba-

hane ederek bir savaş blokunun içinde yer almaktır.

Çin ise, olabilecek en sert ifadelerle yanıt verdi. Tayvan sorununu kaşıyarak Çin'e karşı bir savaş hazırlığı içine yer almak için çok hevesli olan Japonya'ya "Militarizmin eski yolundan tekrar yürümeye ve Çin halkının kırımını çizgisine meydan okumaya cüret eden herkesin kafaları kanlı şekilde ezilecek." yanıtını verdi. Tayvan, emperyalistlerin Çin'i Hint-Pasifik Okyanusunda kışkırtma bahanesi.

Hint-Pasifik Okyanusu bölgesinde bir dünya savaşını kışkırtmak için Tayvan'ın rolü ne ise, Avrupa'da Rusya'yı geniş çaplı bir savaşa kışkırtmak için Donbass da odur. Ancak Avrupa'da aktörler, başrolü yine ABD ve İngiliz emperyalizmi oynamakla birlikte, figüranlar değişiyor. Bu bölgede, Polonya, Ukrayna ve Türkiye savaş kışkırtıcılığında öne çıkıyorlar. Bu üçlüye bazen Litvanya, Estonya gibi devletler de katılıyor.

Polonya ve Ukrayna, Rusya'ya karşı son derece açık bir savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Polonya, Belarus üzerinden gelen göçmenleri bahane ederek Belarus üzerinden Rusya'ya düşmanlığı körüklüyor. Ukrayna, Donbass bölgesindeki Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti'ne karşı silahlı saldırılarını artırarak, ama öte yandan "Rusya beni işgal etme planları yapıyor; beni işgal edecek" çığırkanlığı yaparak NATO, ABD, İngiltere ve Avrupalı emperyalistleri kendisini desteklemeye çağırıyor.

Ya Türkiye? Aslında Türkiye, bu saydığımız devletlerin hepsinden fazla savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Türkiye, uzun yıllar Suriye'de NATO, ABD ve İngiltere'yi bir savaşa çekmek için uğraşıp durdu. Ne var ki, emperyalistler hem Rusya ile doğrudan bir savaşı göze alamadıkları için, hem de Rusya'yı Türkiye ile meşgul edip yıpratmanın kendi çıkarları açısından uygun gördükleri için dinci faşist iktidarın ve onun başının savaş kışkırtmalarına kapılmadılar. "Sen savaş biz arkadayız" demek daha karlıydı onlar için.

Suriye olmayınca, şimdi Ukrayna aracılığıyla Donbass ve Kırım üzerinden emperyalistleri, daha somut söylersek, NATO, ABD ve İngiltere'yi savaşa çekmeyi deniyor.

20016'da RTE'nin emperyalistleri ve bu vampirlerin savaş aygıtı olan NATO'yu Karadenize çağırıldığını biliyoruz. 2016'da değil ama 2020'den itibaren Karadeniz, Türkiye'nin de büyük katkılarıyla, bir NATO gölüne dönüştü. Bu, emperyalistlerin Rusya'yı üç taraftan kuşatmaya karar vermiş olmalarının sonucuydu.

Beş yıl önce RTE'nin NATO ve emperyalist devletleri Karadeniz'e çağırma çığırkanlığını bu sefer Çavuşoğlu daha dolambaçlı ama bir o kadar da tehditkar biçimde tekrarladı. Çavuşoğlu, yaptırımlar anlamsız, anlamlı caydırıcılık olmalı diyerek aslında askeri bir müdahaleyi önerdi. Gerçi, darkafahılar, "yaptırımlar anlamsız" kısmını alarak Çavuşoğlu'nun Rusya'ya uygulanacak yaptırımlara karşı çıktığı biçiminde yorumladılar. Oysa durum tam tersiydi. Çavuşoğlu'nun sözleri şöyleydi:

"Türkiye olarak yaptırımların sorunları çözeceğine inanmıyoruz. Geçmişte şu ülkeye veya bu ülkeye uygulandı ama çözmedi. Bazen biz yaptırımların konusu olduk. Yaptırımlar sorunları çözmez. Yaptırımlar yerine örneğin anlamlı caydırıcılığımız olmalı. Türkiye olarak inandığımız şey caydırıcılık ve diyalog arasında doğru bir denge. Ukrayna'ya veya başka bir ülkeye kimse sadece yaptırımlar yoluyla yardım edemez."

Yaptırımlar işe yaramıyorsa "anlamlı caydırıcılık" ne olabilir ki savaştan başka? Hiçbir şey. Yani Çavuşoğlu, dinci faşist iktidar ve tabii ki Türkiye adına, emperyalistlere, NATO'ya diyor ki, en azından silahlarınızı Rusya'nın sınırına yığın, gerekirse savaş açacağınızı inandırıcı biçimde gösterin. İşte o zaman söz ve eyleminizin anlamı olur.

İşler bu noktaya varınca tehditlerin havada uçuşması kaçınılmaz oldu. 1 Aralık'taki NATO Dışişleri Bakanları toplantısından sonra, Almanya Dışişleri Bakanı şöyle diyordu: (Ukrayna'ya) "Herhangi bir saldırı halinde Rusya ağır bedel ödemek durumunda kalır." Son yılların en saldırgan emperyalist devleti olan İngiltere'nin Dışişleri Bakanı ise Alman mevkidaşından geri kalmıyordu: "Rusya'nın, ortaklarımızın tadını çıkardığı özgürlük ve demokrasiyi baltalayacak herhangi bir eylemi stratejik hata olur." Bu zat, savaş çığırkanlığında başı çekmek için, bir

kaç gün öncesinde bir tankın üzerinden Rusya'ya mesaj vermeye çalışmıştı.

Bütün bu tehdit ve gözdağı girişimlerine Rusya, doğal olarak, tıpkı Çin'in yaptığı gibi, meydan okumayla yanıt veriyor. Son olarak Rusya Genelkurmay Başkanı Gerasimov, "Ukrayna'nın Donbass'taki tüm provokasyonlarını bastıracağız" sözleriyle kararlılıklarını göstermiş oldu.

ABD ve İngiltere'nin Ukrayna'nın Donbass üzerinden Rusya'yı kışkırtmasını istedikleri ve olabilirse bir Ukrayna-Rusya savaşının patlak vermesini arzuladıkları kuşkusuz. Ancak bu iki emperyalist güç, en azından şimdilik, kontrolden çıkması halinde, nükleer bir savaşa dönüşecek bir çatışmayı göze almıyorlar. Bu yüzden Ukrayna'ya "yürü arkadayız" derlerken, Rusya'ya askeri bir saldırıdan söz etmiyorlar. Gittikleri en ileri nokta, ağır ekonomik yaptırımlar uygulama sözüdür. Ukrayna ve muhtemelen Polonya, Litvanya Rusya'nın mayın tarlasına sürüleceklerin başında geliyorlar.

Türkiye'ye gelince... Savaş kışkırtıcılığında başrolde olmasına rağmen bir savaşın patlak vermesi durumunda ne yapacağını kimse bilmiyor. Çünkü tarih boyunca, karar anında nasıl çark ettiğini en iyi emperyalistler biliyorlar.

10 Aralık 2021

UKRAYNA DONBASS'A SALDIRACAK MI?

Emperyalistler ve Türkiye'nin tekelci basını öyle bir algı yarattılar ki, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırıp saldırmayacağı sorusu tüm toplumun, hatta Avrupa ve diğer emperyalist ülkelerin halklarında tartışmasız şekilde bilinç altına yerleştirildi.

Bu algının yerleşmesinde elbette Rusya'nın, sürekli savunma üslubu kullanarak, Ukrayna'ya saldırmayacağını taahhüt eden açıklamalarının payı oldu. Başta İngiltere ve ABD olmak üzere, emperyalistler Rusya'ya "siz Ukrayna'ya saldıracaksınız" dedikçe, Rusya da yemin bilah böyle bir planlarının, niyetlerinin, politikalarının olmadığını tekrarlayıp durdular.

Oysa bir gram aklı olan kişi, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırması için en ufak bir neden dahi olmadığını bilir, anlar. Ama tersi doğrudur. Ukrayna'nın, Donetsk Halk Cumhuriyeti, Lugansk Halk Cumhuriyeti ve Kırım üzerinden Rusya'ya saldırmasının nedenleri var. Bu topraklar yakın zamana kadar Ukrayna'nın elindeydi. 2014'teki faşist darbe sonrası, Ukrayna'nın Donbass bölgesindeki devrimciler, komünistler, anti-faşistler ayaklanarak Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerini kurdular.

Kırım, biraz daha farklı biçimde de olsa, Ukrayna'dan ayrıldığı ilanı ederek önce "bağımsız"lık ilanı etti sonra Kırım halkının ezici bir çoğunluğu, referandumla, Rusya'la birleşme kararı almıştı. Ukraynalı faşistler, hükümetleriyle, devletleriyle bu durumu hazmedemediler. Özellikle, Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti'ne karşı askeri eylem biçiminde saldırılarını aralıksız sürdürdüler. Öyleyse, "Rusya Ukrayna'ya saldıracak mı" şeklinde baş aşağı duran soruyu ayakları üzerine oturttarak şuna çevirmeliyiz: "Ukrayna, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'ne saldıracak mı"

Çok açık. Saldırgan taraf Ukrayna devleti ve emperyalistler tarafından her türlü mali, maddi, donanım, eği-

tim ile desteklenmiş faşist gruplardır. Ukrayna'da örgütlü ve belli bir gücü olan faşist gruplar özellikle dikkate alınmalıdır. Zira, emperyalistler hükümet düzeyinde Ukrayna hükümetini muhatap alırken, emperyalistlerin askeri ve istihbarat kurumları Ukrayna Hükümeti'ni atlayarak faşist gruplarla doğrudan ilişki kurmaktalar ve onları ancak bir ordu envanterinde bulunabilecek silahlarla donatmış bulunuyorlar.

Bu noktanın önemi şurada: Emperyalistler, bir savaşa karar verdiklerinde -ki özellikle İngiltere bu kararı vermiş görünüyor- Ukraynalı faşist gruplar üzerinden her zaman bu amaçlarını gerçekleştirme olanağına sahipler. Son iki günde Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine dönük askeri saldırılar bu şekilde de yorumlanabilir. Başka bir ifadeyle, savaş çıkartmak için emperyalistlerin şu komediyen eskisi Zelenski'ye pek de ihtiyaçları yok. Faşist gruplar, oldu bittiyle Ukrayna'yı Rusya'ya karşı bir savaşa sürükleyebilirler.

Bu, Zelenski ve hükümetinin savaş yanlısı olmadıkları anlamına gelmiyor. Ancak son açıklamaları, korktuklarını, ayak sürümeye başladıklarını; Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine saldırarak Rusya'yı savaşa çekmenin kendilerine neye mal olacağını anlamış olduklarını gösteriyor.

İngiltere, baş kaplanın yanındaki küçük çakallar gibi, savaşı başlatmak için elinden geleni yapıyor. Baş kaplan elbette ABD, ve öyle görünüyor ki ABD, savaş konusunda son ve kesin kararını vermiş değil. Almanya ve Fransa ise, savaşa karşı olduklarını açıkça ortaya koyuyorlar ve bu yönde ağırlıklarını koymaya çalışıyorlar. Çünkü muhtemel bir savaş, İngiltere ve ABD'yi değil, öncelikle Avrupa'yı kan gölüne çevirecektir.

Rusya, İngiltere ve ABD'ye hesaplarının yanlış olduğunu, kendilerinin bu kan denizinin dışında kalamayacaklarını tatbikatlarla göstermeye ve böylece korkutmaya çalışıyor. Birkaç gün önce "nükleer üçleme" dedikleri, havadan-karadan-denizden nükleer silah kullanma tatbikatının amacı buydu. Sadece Ukrayna değil, Avrupa, İngiltere ve ABD de Rusya'nın nükleer füzelerinin menzili dahilinde.

Tarihten öğrendikleri üç kelimelik bir düşünceye bir

gram fikir ekleyemeyenler, emperyalistlerle Rusya arasında çıkacak muhtemel bir savaşa şimdiden “emperyalistler arası paylaşım savaşı” yaftasını takmışlar bile. Oysa, sürecin tüm gelişimi yukarıda aktardığımız gibidir. Burada, emperyalistler arası paylaşım savaşı değil, emperyalistlerin Ukrayna'yı Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri üzerinden Rusya'ya saldırtmaları söz konusu. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri, isimleriyle müsemma, “Halk Cumhuriyetleri”dir. Bu Cumhuriyetler, içlerinde komünistlerin, devrimcilerin, anti-faşistlerin etkin oldukları devletlerdir. Sosyalist-halkçı yönelimde olduklarından hiç bir kuşku yok. Bu devletlerin kuruluş sürecine bakmak bile bunu görmek için yeterli.

Dolayısıyla, muhtemel bir savaşta bu cumhuriyetlerin yanında olmak, her proleterin, her enternasyonal partinin, her devrimcinin tartışma götürmez görevidir. “Bu savaş emperyalistler arası bir paylaşım savaşıdır” diyerek bu görevlere yan çizmek; dünya proletaryasını bu enternasyonalist görevinden uzak tutmak emperyalistlerin, dünya burjuvazisinin en çok arzuladığı şeydir.

Dün denilebilecek bir yakın tarihte Sovyetler Birliği'ni dağıtan Rusya'nın bugün iki Halk Cumhuriyeti'ne sahip çıkmasına ne demeli? Şu anki Rusya iktidarının başka yolu yok. Öyleyse, bu sorunun yanıtını Rus oligarklar düşünsünler.

Ama şunu biliyoruz: Rusya'nın ve iki Halk Cumhuriyeti'nin emperyalistler ve Ukrayna karşısında elde edecekleri bir zafer, Küba'dan Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne; Çin Halk Cumhuriyeti'nden Venezuela'ya; oradan tüm dünya proletaryası ve emekçi halklarına kadar, emperyalizme karşı kim varsa hepsine büyük bir moral güç verecek. Böyle bir zaferin dünya devrimine olağanüstü bir hız katacağından kuşku yok.

Yüreğimiz, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleriyle birlikte!

21 Şubat 2022

TARİHİN İRONİSİ

“Bu, Hegel’in, tarihin ironisi dediği şeydir, pek az tarihsel kişiliğin sakınabildiği bir ironi. Kendi iradesine karşın devrimci olan Bismarck’a ve tapındığı çarla sonunda yumruklaşan Gladstone’a bakın.” Engels, 23 Nisan 1885 tarihli Vera Zasuliç’e mektup

Putin’in temsil ettiği iktidarın bir burjuva iktidar olduğundan şüphe yok. Aynı Putin’in zamanın ABD Başkanı Clinton’a Rusya’nın NATO’ya alınmasını teklif ettiğini yine Putin’in kendisinden biliyoruz artık. Ama şimdi gördüğümüz şey, Engels’in Vera Zasuliç’e söylediklerinin hemen hemen aynısıdır. Putin ve iktidarı, kendi iradesine karşın tüm emperyalistlerle yumruk yumruğa geldi.

Düşünmesini bilmeyen ya da emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan darkafalılar şu son Ukrayna krizini “emperyalistler arası savaş” biçiminde nitelendirerek, emekçi sınıflara ve devrimci güçlere, dünya proletaryasına “tarafsız” kalma çağrısı yapıyorlar. Şüphesiz bu, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, İngiliz, Alman, Fransız emperyalistlere ve dünyanın geri kalan tüm gerici güçlerine eşsiz bir hizmettir.

Burada savaşı ya da krizi kimin başlattığının bir önemi yok. Proletarya ve emekçi sınıflar, buna bakarak saflarını belli etmezler. Önemli olan, savaşı hangi sınıf ya da sınıfların, hangi amaçlarla başlattığıdır.

Ukrayna krizi, bu “emperyalistler arası savaş” diyerek emperyalistlere doğrudan ya da dolaylı hizmet edenlerin gözlerden saklamaya çalıştığı 2014’teki faşist “Maydan” darbesiyle başlar. (Kuşkusuz bunu “Turuncu Devrim”e, hatta çok daha gerilere çekmek de mümkün.) ABD Büyükelçisinin faşist çapulculara günde bir milyon dolar dağıtarak örgütlenmesine bizzat katıldığı “Maydan”, katıksız bir faşist darbe idi. Faşistler, sadece başkent Kiev’de değil, Odesa, Sivastopol gibi yerlerde, komünistlere karşı olabi-

lecek en vahşi yöntemlerle saldırdılar, katliamlar yaptılar vb vb.

Faşistlerin, Yanukoviç'ten iktidarı gaspetmek için başvurdukları vahşet örneklerini burada sıralamaya gerek yok. Ancak, Lugansk Halk Cumhuriyeti ve Donetsk Halk Cumhuriyeti'nin bu faşist vahşete karşı başlayan bir ayaklanma sonucu kurulduğunun altını çizmek ve özellikle akılda tutmak gerekiyor. Çünkü bugün tekrar "ne Amerika ne Rusya" sloganına sarılanların özellikle gözlerden saklamaya çalıştıkları tarihsel gerçek bu. Bu tarihsel gerçeği akılda tutmak, dünya proleteriyasına bu çatışmada "tarafsızlık" önerenlerin emperyalistlere nasıl bir uşaklık içinde olduklarını anlamak açısından son derece önemlidir.

Ukraynalı faşistler, emperyalistlerin akla gelebilecek her türlü desteği ile, 2014'ten bu yana, bu iki Halk Cumhuriyeti'ne saldırıp duruyorlardı. Rusya, bu iki Halk Cumhuriyeti'nde yaşayan yoğun Rus nüfusunun da varlığı nedeniyle, iki Cumhuriyet'in iktidarlarına maddi, askeri, teknik yardım yapıyordu. Şüphesiz, Rusya, iki Halk Cumhuriyeti'nin sosyalizm yöneliminden rahatsızlık duyuyor, bu yönelimi engellemek için çaba harcıyordu. Ancak, sonuç itibariyle, iki Halk Cumhuriyeti'ni faşist saldırılara karşı destekleyen bir politika izliyordu.

Son krize işte böyle gelindi. Hükümet dahil, Ukrayna'lı faşistler, -yeri gelmişken söyleyelim, gerçek yönetim Zelenski ve şürekasında değil, taburlar halinde örgütlenmiş bu faşistlerde ve arkalarındaki emperyalist devletlerdedir- son dönemde iki Halk Cumhuriyeti üzerindeki saldırılarını yoğunlaştırıp gemi azya alınca Rusya "durun bakalım" demek zorunda kaldı. Çünkü faşistlerin iki Halk Cumhuriyeti üzerindeki "zaferleri" Rusya'ya doğrudan bir tehdit haline gelecekti.

Gemi azya alan sadece Ukrayna hükümeti ve faşistler değildi. Emperyalistler de gemi azya almışlardı. Bu, Rusya'nın askeri gücünü göstermesine kadar sürdü. Ancak Rusya askeri gücünü göstermeye başlayınca işler tersine dönmeye başladı. Rusya'nın Belarus'la birlikte yaptığı askeri tatbikatlar ve en son yaptığı "Üçlü Nükleer Tatbikat", yani kara, deniz ve hava kuvvetlerinin katıldığı

nükleer tatbikat emperyalistlerin gözünü korkutmaya yetti.

Yakın geçmişe kadar emperyalistlerle yakın ilişkiler kurmaya çalışan Putin'in Rusya'sı, şimdi emperyalistlerle "yumruklaşma"ya başlamıştı. Sonunda Putin, deyim yerindeyse kılıcını çekti ve iki Halk Cumhuriyeti'ni tanıdığını ilan etti. İki Halk Cumhuriyeti emperyalist ve faşist saldırganlığa karşı artık Rusya'nın koruması altındaydı.

Önüne gelen ülkeyi tehdit eden, haracını yiyen başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bütün emperyalistler bu meydan okuma karşısında sus-pus olmak zorunda kaldılar. Rusya ile savaş istemediklerini peş peşe açıklamaya başladılar. Şüphesiz bu, emperyalistlerin prestijine indirilmiş büyük bir darbe oldu.

Eğer gerçek bir savaş çıksaydı, savaşı yönetenlerin bir tarafında görüldüğü gibi, ABD, İngiliz ve diğer emperyalistler olacaktı. Peki ya öteki tarafında. Darkafalılara bakılırsa, Rusya burjuvazisi olacaktı. Oysa, emperyalistlerle savaşa girmek, Rusya burjuvazisinin en son isteyeceği şeydir. Rusya burjuvazisi, ayakları üzerinde durmak, serpilip gelişmek ve kendini sağlama almak için, emperyalistlerle bir çatışmaya değil, işbirliğine ihtiyaç duyuyor. Rusya burjuvazisi, emperyalistlerle çatışmada; ilerici, demokratik, halkçı, sosyalist yönelimli devletlerin desteklenmesinde Rusya devletinin ayağına dolanan ayakbağıdır. Onlar bu savaşı yöneten değil, emperyalistlerle çatışmaması için Rusya iktidarına baskı yapan güçlerdir.

Emperyalistler, sosyalist blokun dağıtılmasından sonra parça parça tüm eski sosyalist ülkeleri yuttular. Rusya'yı ise güçsüz düşürme, parçalama ve yutma stratejisi izlediler, zira Rusya, diğer eski sosyalist ülkelerinin aksine, "yutulamayacak kadar büyük ve güçlü" idi. Rus yeni yetme burjuvalarının liberal temsilcileri ve genel olarak iktidardaki karşı-devrimciler, eğilim ve istekleri ne olursa olsun, emperyalistlerin bu "parçalama ve yutma" stratejisi karşısında varolma/varlığını koruma mücadelesine girişmek zorunda kaldılar. Her tür iradeden bağımsız ortaya çıkan bu karşıtlık, dünya proletaryasına, emekçi halklarına alan açtı ve açmaya devam ediyor. İşe bakın,

sosyalist bloku ve Sovyetler'i dağıtan bu karşı-devrimciler, Küba'dan Venezuela'ya, Kore'den Donbass'a, dünya emekçi halklarının ileri hamleleri için "yaşam alanları" oluşturmak zorunda kalıyor.

Bu, emperyalistlerin arkadan itekledikleri faşistlerin, Ukrayna'yı "komünizmden arındırma" yasası çıkaran faşist hükümetin, iki Halk Cumhuriyeti'ne, komünistlere, devrimcilere, anti-faşistlere karşı savaşıydı. Tarihin ironisi, Putin yönetimini tıpkı Sovyetler Birliği'nin, Stalin'in faşizme karşı zaferine sahip çıkmak zorunda bırakması gibi, iki Halk Cumhuriyeti'ne sahip çıkmak zorunda bırakmıştır.

Şüphesiz, iki Halk Cumhuriyeti'nin Rusya tarafından tanınması karşısında emperyalistlerin süngüsünün düşmesi onların hezimetidir. Dünya halkları ve proletaryası bundan böyle emperyalistlere karşı çok daha cesur saldırılarda bulunabilecekler.

23 Şubat 2022

SAFINIZI SEÇİNİ

Rusya, Ukrayna'daki faşist iktidara ve Nazi artığı faşist taburlara bir karşı-saldırı başlatan devrimci Lugansk Halk Cumhuriyeti ve Donetsk Halk Cumhuriyeti askeri güçlerine aktif destek verme kapsamında Ukrayna ordusunun mevzilerini 24 Şubat sabahı itibariyle vurmaya başladı.

Rusya, bu operasyona, Ukrayna halkı ve bu halkın bir parçası olan Rus halkına büyük acılar çektiren, binlercesini katleden Nazi artığı faşistlerden Ukrayna'yı temizleme operasyonu adını vermiş. Bu operasyondaki amacını şöyle açıklamış:

"Putin'in uzun konuşması TASS tarafından eksiksiz yayımlandı. Şu cümleler çok önemli ve harekâtın kapsamını tam olarak gösteriyor: '1/Operasyonun hedefi, sekiz yıldır Kiev rejimi tarafından alaylara, soykırıma maruz kalan insanları korumaktır.

2/ Bunun için de Ukrayna'nın demilitarizasyonunu, de-nazifikasyonunu, keza Rusya Federasyonu vatandaşları da dahil sivil halka karşı sayısız kanlı suç işlemiş olanları yargıya teslim etmeyi hedefliyoruz.'

3/ DEMEK Kİ, ASKERİ HEDEF, DONETSK VE LUGANSK OBLASTLERİNİN DHC VE LHC ELİNDE OLMAYAN KISIMLARININ ELE GEÇİRİLMESİ; STRATEJİK HEDEF, UKRAYNA'NIN ASKERİ POTANSİYELİNİN VE NEONAZİ KOALİSYONU REJİMİNİN İMHA EDİLMESİ;"

Devam etmeden önce, eski Sovyet düşmanı, emperyalistlerin gizli uşağı, hayranı ya da uzlaşmacının her türlü demagoji ve karalamasının önüne geçmek için, şunu vurgulamak gerektiğine inanıyoruz: Rusya'nın mevcut iktidarının burjuva olduğundan hiç bir kuşku yok. Bunu "Tarihin İronisi" başlıklı makalemizde vurgulamıştık.

Ancak bundan ne kadar kuşku duymuyorsak, Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin ilerici, halkçı,

sosyalizm yönelimli karakterinden de o kadar kuşkumuz yok. Bu iki devrimci Cumhuriyetin faşizme karşı bir ayaklanma sonucu kuruldukları, ilan edildikleri tarihsel bir gerçektir, tarihsel olgudur ve bu tarihsel gerçeği hiçbir liberal, uzlaşmacı, sosyal reformist güç ne değiştirebilir ne de ortadan kaldırabilir.

Bu noktanın altını döne döne çizmemizin nedeni şudur: Bugün bu iki Halk Cumhuriyeti'nin faşizme ve emperyalizme karşı başlattıkları savaşı desteklemekten kaçınmak için sosyalist, ilerici görünümlü güç, çevre ve partilerin gizledikleri gerçek budur. Dolayısıyla, bugün, tarafsızlık, savaşa karşı olmak, barışı savunmak bahaneleriyle emperyalist-gerici cephenin yanında dolaylı ya da doğrudan yer alanlara bunu hatırlatmak; bu tarihsel gerçeğe rağmen anti-faşist cephede yer almadıklarını açıklamak zorunda bırakmak gerekir.

Yaşamın nadir anlarının birinden geçiyoruz. Yaşam ancak nadir anlarda kişiyi net tercih yapmak; "ya oradasın ya burada- ya burjuvaziden yanasın ya proletaryadan" noktasına getirir. Şimdi, işte böyle bir noktadan geçiyoruz. Sosyal reformistleri, oportünistleri, uzlaşmacıları, liberal kesimleri taraflarını net biçimde açıklamaya çağırmalı.

Her türlü savaşa karşı olmak ne komünist bir politikadır ne de ilerici, demokrat, anti-faşist bir politikadır. Hala emperyalizmin varlığını koruduğu, kapitalist üretimin dünyanın dört bir tarafında sürdüğü, burjuva sınıfın egemenliğini sürdürdüğü koşullarda yaşıyoruz. Bu koşullarda, komünistler, sosyalistler, "her türlü savaşa karşı" olmazlar; dünya proletaryasını da "her türlü savaşa karşı" olmaya çağırılmazlar. Çünkü günümüz koşullarında sadece emperyalist-gerici bölüşüm, yağma savaşları olmaz; bunların yanında faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı devrimci savaşlar da olur.

Burada savaşı kimin başlattığının, ilk vuruşu kimin yaptığının toz zerresi kadar önemi yok. Proletarya ve emekçi sınıflar; komünistler, devrimciler savaşa karşı tavırlarını önce kimin saldırdığına bakarak değil, sözünü ettiğimiz ayrıma göre yaparlar. Bu ayrımda, dünya proletaryası ve emekçi halklarının, ezilenlerin tarafı, hiç

tereddütsüz ikinci tür savaşlardır.

Onun için, şimdi “savaşa karşı olmak” bahanesiyle “tarafsızlık” ilan eden uzlaşmacı, sosyal reformist parti ve güçlere şu sorulmalıdır: Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetleri'nin Ukrayna faşist iktidarına, Ukrayna faşist taburlarına; dolayısıyla başta ABD ve İngiliz emperyalizmi olmak üzere, emperyalizme ve gericiliğe karşı başlattığı savaşın yanında mısınız, değil misiniz? Bu soruya amassız, fakatsız yanıt verilmelidir. Yaşam iki sandalyede oturamayacağınız noktaya gelip dayanmıştır. Ya oradasınız, ya burada.

Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin Rusya devletinin büyük desteği ile başlattıkları savaş hiç kuşkusuz, devrimci, antifaşist, antiemperyalist bir savaştır. Rusya'nın kendi varlık koşullarının zorlaması nedeniyle bu savaşta iki Halk Cumhuriyetinin yanında yer alıyor olması ne tarihsel gerçeği, ne de savaşın içeriğini milim değiştirir. Leninist Parti, aynı netlikle, iki Halk Cumhuriyetinin yanına yer alıyor; Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını, emekçi halklarını, yoksul kitlelerini iki Halk Cumhuriyeti'nin yanında yer almaya, onları desteklemeye çağırıyor.

Evet, “savaş kapıda”. İki Halk Cumhuriyeti'nin top raklarını faşist işgalden, faşistlerden temizlemek için başlattıkları savaş genişleyebilir. Emperyalistler devrimci bir savaşın zaferine kolayca boyun eğmeyebilirler. Aksine, iki Halk Cumhuriyeti'ni ve onların arkasındaki Rusya'yı kana boğma pahasına karşılık verebilirler.

Bu durumda komünistlerin politikası “büyük insanlık”a boş çağrı yapan gevezelik şeklinde ya da pasif savaş karşıtlığı biçiminde olmaz. Böyle bir durumda komünistler, iki anlama gelmeyecek biçimde, kendi ülkelerinin proletaryasını kendi burjuva iktidarlarını devirmeye, burjuva egemenliğe son vererek işçi-emekçi iktidarlarını kurmaya çağırır. Buna Rusya da dahil.

Faşist Ukrayna iktidarının, Ukrayna'lı faşistlerin Lugansk ve Donetsk'li devrimci, komünist güçler karşısındaki yenilgisi faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşan proletaryaya, emekçi halklara büyük bir moral güç verecektir. Başta ABD ve İngiliz emperyalizminin ça-

rezizlik içinde güçsüzlüğünün ortaya çıkması, burunlarının sürtülmesi dünya proletaryasıyla birlikte, Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Nikaragua, Venezuela gibi emperyalist saldırganlığa karşı imkansızlıklar içinde direnmeye çalışan halkçı, demokratik, sosyalizm yönelimli, sosyalist devletlere de güç katacaktır.

Biz söylüyoruz diye değil, yaşamın kendisi, yani dünya ölçeğinde emperyalizmle sosyalizm arasında açıkörtülü süren sınıf savaşının işleri getirdiği nokta bu. Dünya ölçeğindeki saflaşma şöyle biçimlenmiştir: Bir tarafta Küba'dan başlayarak bütün sosyalist, demokratik, antiemperyalist güçler, diğer tarafta, ABD, İngiltere, bilumum Avrupa-Balkan gerici devletleri ve Türkiye.

Son bir not: Rusya'nın desteğinden dolayı iki Halk Cumhuriyeti'nin verdiği savaşın karakterinden şüphe edip "büyük insanlık" gevezeliğine sığınan sosyal reformistler, Rusya ile çok yakın ve sıkı bağlar içindeki -hatta diyebiliriz ki koruyucu desteğindeki- Küba'nın sosyalizminden neden şüphe etmiyorlar. Yoksa Küba'nın arkasındaki Rusya ile iki Halk Cumhuriyeti'nin arkasındaki Rusya farklı devletler mi?

24 Şubat 2022

KAÇINILMAZ ETKİLER

Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin işgal edilmiş toprakları kurtarmak ve faşistlerden arındırmak için Rusya'nın desteği ile başlattıkları savaş sürüyor. Savaşla birlikte, iki Halk Cumhuriyeti ve Rusya, bütün emperyalistleri ve onların sadık hizmetkarları olan tüm gerici, faşist devletleri karşılarında buldular.

Böylece, doğrudan ya da dolaylı, bütün bu güçler savaşa bulaşmış oldular. Şimdi bütün güçleriyle seferber olmuş, Ukraynalı "Neonazi" denen faşistlere her türlü silahlı sağlamaya çalışıyorlar. İngiliz-ABD-AB öncülüğündeki dünya gericaliği bu çaba ve politikalarıyla açık ve fiili bir dünya savaşını kışkırtıyorlar.

Emperyalistler, bir dünya savaşının hazırlığına başlayan yıllar oluyor. Bu hazırlıkları, bu köşede, sayısız kez ele aldık, işaret ettik, uyarılarda bulunduk. Ukraynalı faşistler de, çenelerine hakim olamadıkları zamanlarda bu hazırlıklara ilişkin itiraflarda bulunuyorlardı. En az bunlar kadar önemli bir itiraf da ABD'den geldi. Haberi veren internet sitesinin, CIA'nın yetiştirmelerine "direnişçi" sıfatını yakıştırmaması, onun nasıl bir Amerikancı olduğuyla ilgilidir. Yoksa, "direnişçi" dedikleri bu beslemeler düpedüz faşist tosuncuklardır.

Demek ki, savaş "mukadderdi". Bundan kaçınmanın yolu, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri ile birlikte Rusya'nın kafalarını, bir koyun uysallığı ile bıçağın altına uzatmalarıydı. İki Halk Cumhuriyeti, devrimci bir kararlılıkla, zaten her gün saldıran Ukraynalı faşistlerin topyekun bir saldırısını beklemek yerine, Rusya'nın da desteğini alarak, saldırıya geçtiler. Rusya ise, Ukraynalı faşistin açıkça itiraf ettiği saldırı hazırlıklarını beklemek-tense inisiyatifi elde tutarak saldırıya geçti.

Şimdi savaşın bitip bitmeyeceği, nereye doğru evrileceği, genişleyip genişlemeyeceği soru işaretleri olarak du-

ruyor. Emperyalistler, özellikle de İngiliz emperyalizmi savaşı topyekun bir dünya savaşına çevirmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Savaş, tüm kapitalist dünya ekonomisinde sarsıntılar yarattı, yaratmaya devam ediyor. Emperyalist ülkelerin ve onların güdümündekilerin art arda sıraladıkları yaptırımlar, maliyetleri fırlattı. Kapanan hava sahalarının yarattığı ek maliyetler, petrol, doğalgaz, çeşitli hammadde, fiyatlarının uçuşa geçmesi, “tedarik zincirindeki” aksamaların derinleşmesi, “yaptırım histerisinin” sonucunda üretimi durdurulan fabrikalar, bir anda işten çıkartılma tehdidiyle karşı karşıya kalan binlerce işçi...

Ekonomisi savaştan etkilenecek ülkelerin başında kuşkusuz Almanya geliyor. İşte bunu gösteren bir haber örneği:

“İlk zarar gören ülke Almanya oldu. Avrupalı otomobil üreticileri için Ukrayna’da elektrik kabloları üreten Alman Leoni AG şirketi iki fabrikayı kapattı ve 7.000 çalışanını eve gönderdi. Bu nedenle Volkswagen AG, ana elektrikli araç üretiminin bulunduğu doğu Almanya’daki Zwickau’daki fabrikalarda ve Dresden’deki başka bir fabrikada üretimi durdurur. VW, geçici olarak 8.000’den fazla işçiyi işten çıkarmak zorunda kalacağını söyledi. Çelik endüstrisi için önemli bir demir cevheri pelet ihracatçısı olan Ukrayna’da varlıkları bulunan madencilik şirketi Ferrexpo, bunları Ukrayna’ya sevk etmeyi durdurdu.”

Emperyalistler, savaşın ekonomileri üzerindeki yıkıcı etkilerinin bir kısmını bağımlı ülkelere yıkma olanağına sahip olsalar da bu etkilerden yakalarını tümünden kurtarmaları mümkün olmayacak. Artan bir yoksulluk, ekonomik yıkım, işsizlik emperyalist ülkelerin emekçi sınıflarını bekliyor. Savaş, yayılma ve emperyalist devletlerin topraklarına sıçrama eğilimi gösteriyor. Rusya’nın nükleer savaş kartını göstermesi, ABD dahil tüm emperyalistlere geri adım attırılmış olsa da, bu ihtimal tümünden ortadan kalkmış değil.

Emperyalistler, şimdilik, mayın tarlasına sürdükleri faşist Ukrayna devleti üzerinden Rusya ile dolaylı bir savaş yürütüyorlar. Ukrayna’yı, hem Ukrayna devletini hem de Ukrayna’daki faşist çeteleri akla gelebilecek her

türlü silahla donatarak cesaretlendiriyorlar; aslında hiçbir şey olan “komedyen”e bir şey olduğu duygusunu veriyorlar, böylece savaşı uzatmaya çalışıyorlar. Ama savaşın uzaması, etkilerinin de derin ve yıkıcı olmasına yol açacak. Hesaba katmadıkları “ufak” nokta bu.

Savaşın ilk gününde söyledik: Bu savaşı istemeyenlerin başında Rusya'nın “oligark” denen hırsızları geliyor. Bu hırsızlar takımı emperyalistlerle bir çatışmaya değil, işbirliğine; emperyalist ekonomilerle entegrasyona ihtiyaç duyuyorlar. Bunun için, Rusya'nın başlattığı savaşa karşılar ve savaşın bitmesi için Kremlin üzerine ellerinden gelen baskıyı uyguluyorlar. Bunlara, kendisi önemsiz bir figür olmakla birlikte, sembolü olduğu güçler bakımında bir anlam ifade eden “Navalny”nin takipçilerini eklemek gerek. “Nobel Barış Ödüllü” Muratov bunlardan biri.

Şu bir olgudur artık: Rusya'da kapitalizmi ihya etmeye çalışan bu oligarklar, daha doğru bir ifadeyle, bu burjuvalar, bir yandan bizzat emperyalistlerin bunların servetinin bir kısmına el koymalarıyla, diğer yandan Rusya'da, halk arasında, emperyalistlere ve bilumum gerici güçlere karşı artacak olan düşmanca duygular yüzünden eskisi kadar rahat olamayacaklar.

Faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı duygu, düşünce ve mücadele isteği dünden çok daha güçlü...

2 Mart 2022

EMPERYALİSTLERİN GÖZDE TOSUNCUKLARI

Emperyalist devletlerin, dünyanın her tarafında neo-Nazi adı altında faşistleri sahaya sürmeleri bir istisnai durum değil, bir genel kural, bir genel politika haline gelmiştir. Yeni değil. Ancak bu politikanın genel hal almasının başlangıç dönemi üzerine ayrıca durmak gerek. Bu gibi kapsamlı politikalar için başlangıç olarak yıl ya da bir iki yıl verilemez; ancak dönemlerden söz edilebilir.

Rusya'nın Ukrayna'da yürüttüğü "özel askeri operasyon" bu konuda bize önemli kanıtlar sunuyor. Bu savaş sayesinde görmüş olduk ki, Ukrayna, tüm emperyalist devletlerin elbirliği ile neo-Nazi adı verilen faşistleri örgütleme, askeri eğitime tabi tutma ve oradan dünyanın dört bir tarafına komünizme, devrimci hareketlere, anti-emperyalist, anti-kapitalist ayaklanmalara, sosyalizme karşı savaşmak üzere sevk ediliyorlar.

Böylece, Ukrayna, 2014 faşist darbesiyle birlikte, faşist yetiştirme ve bu faşistleri emperyalistlerin amaçlarını, hedeflerini gerçekleştirmek üzere dünyanın dört bir tarafına ihraç etme çiftliğine çevrilmiş. Altı önemle çizilmesi gereken nokta şudur: Ukrayna, dünyanın dört bir tarafına faşist gönderme istasyonuna çevrilmiştir. Tüm Avrupa toprakları ve şimdilik öğrendiğimiz, Tayvan, Ukrayna'da yetiştirilen faşistlerin faaliyet alanıdır.

Neo-Nazilere aynı amaçlarla ve aynı yöntemlerle örgütlenen, karşı-devrimci bir mobil güç olarak kullanılan dinci faşist katil sürülerini eklemeliyiz. En açık ve kapsamlı örneğini Suriye'de gördük. Emperyalist devletlerin istihbarat örgütleri, buna gerici Arap devletleri, Türkiye'nin MİT'ini ve İsrail'in MOSSAD'ını eklemeliyiz, hepsi, dünyanın dört bir tarafından topladıkları dinci faşistleri Suriye'ye yığmışlardı.

Kısaca, neo-Nazi adındaki faşistler, CIA ve İngiliz istihbarat servisi olan MI6 olmak üzere, bütün Avrupalı ve

Avrupalı olmayan emperyalist devletlerin el birliği ile bir karşı-devrim, bir karşı-ayaklanma gücü olarak örgütleniyor, ağır silahlar dahil, silahlandırılıyor, her türlü mali destek sağlanıyor ve nihayetinde yine bu istihbarat servislerinin olanaklarıyla gerekli görülen yerlere gönderiliyorlar.

Peki, emperyalistlerin bu neo-Nazi seviciliği nereden kaynaklanıyor? Tekelciliğin ve çağımızın genel karakterini anlamadan bu soruya doğru yanıt vermek pek mümkün değil.

Tekelcilik, her şeyden önce, toplumsal yaşamın tüm alanlarında gericilik demektir. Tekelcilik, “demokrasinin” yerine siyasi gericiliğin geçirilmesi demektir. Tekelcilik, aynı zamanda, toplumsal yaşamın her alanında, çürümedir, yozlaşmadır. Tekelcilik, faşizmin sınıfsal temelidir, toplumsal taşıyıcısıdır. Emperyalistlerin ve bağımlı ülkelerdeki tekeli sermayenin neo-Nazi seviciliğinin arkasındaki birinci ve en önemli maddi temel budur.

İkincisi, çağımızın kapitalizmden komünizme geçiş çağı olmasıdır. Derin ve kalıcı bir bunalım içindeki emperyalistler, kapitalist üretim biçimini ve sermaye egemenliğini dünyada ayakta tutmak için tüm güçleriyle saldırıya geçmişler. Ellerinde ne olanak varsa hepsini bu “ölüm-kalım” savaşına seferber etmişler. Topyekun dünya savaşını göze alacak bir saldırganlığın arkasındaki gerçek neden budur. Neo-Naziler bu saldırganlığın mızrak uçlarından biridir. Saldırgan bir savaş örgütü olarak NATO bir başka ucudur. Dinci faşist katil sürüleri de bir başka uçtur. Tek merkezden yönetilen bu savaş araçlarının hepsinin ortak amacı, hedefi, emperyalist-kapitalist egemenliği, mümkün olabilecek en geniş coğrafyada, ayakta tutmaktır.

Tarihin dönüm noktalarından biri olmaya aday, günümüz Ukrayna'sındaki savaşı bu olguları hesaba katarak doğru değerlendirebiliriz. Bilimsel devrimci bakış, her savaşın somut bir tahlilini ve değerlendirmesini gerektirir. Yoksa emperyalistlere seslenen “Tamam Rusya kötü ama siz de kötüsünüz, hatta ondan da kötüsünüz” zevzekliği ile ne bir yere varmak ne de doğru devrimci bir politika oluşturmak mümkündür. Böyle bir boş laf

kalabalığı olsa olsa NATO ve ABD'ye doğrudan karşı çıkmamanın örtüsü olabilir. Ama denizanası şeffaflığında; yani hiç bir yeri gizleyemeyen bir örtüdür bu.

Bir ucunda faşist Ukrayna hükümeti, ordusu ve neo-Nazi çeteleri, NATO, ABD, İngiltere ve bilumum kan içici emperyalist, sayısız gerici devlet; diğer ucunda Lugansk Halk Cumhuriyeti, Donesk Halk Cumhuriyeti ve bunların arkasındaki Rusya'nın olduğu savaş siyasal sonuçları bakımından değerlendirildiğinde hangi sonuçlara ulaşılır? Proletaryanın bağımsız ve enternasyonal sınıf çıkarları bu sorulara net bir yanıt vermemizi gerektirir. Birincilerin savaşı zaferle sonuçlandırması halinde, sadece Avrupa'nın değil, onunla birlikte tüm dünyanın neo-Nazi denen faşist katil sürülerinin ciddi tehdidi altına gireceği; dünya devriminin, dünya proletaryası ve ezilen halklarının emperyalistlerin şiddetli bir saldırısıyla karşı karşıya kalacağı yeterince açık değil mi? Yanıtı gerek var mı?

Savaşın diğer ucundaki güçlerin, yani sosyalizm yönelimli iki Halk Cumhuriyeti ve onlarla birlikte Rusya'nın zafer elde etmesi, koşullarını kabul ettirmeleri emperyalistlerin ve onların av köpeği durumundaki faşistlerin tarihi bir yenilgi almaları sonucunu doğurmayacak mı? NATO-ABD ve İngiltere'nin başını çektiği emperyalist-kapitalist cephenin tarihi yenilgisinin dünya emekçi halklarına, dünya işçi sınıfına, emekçilerine muazzam bir moral kaynağı haline geleceği yeterince açık değil mi?

Savaşın hangi durumda hangi siyasal sonuçları doğuracağı sorunu böyle konmalı. İşçi sınıfının bağımsız-enternasyonalist sınıf politikası bu sorulara verilecek yanıtlarda yatıyor.

10 Mart 2022

MASKELER DÜŞERKEN

Her büyük kriz, büyük bunalım, orta yolcuları açığa çıkartır. Hem orada hem burada olunamayacağı dönemdir. Net duruş ister. Kararlılık ister. Tarihin düğüm ve sıçrama dönemleridir.

Tüm maskeler, makyajlar dökülür bir bir. İkiyüzlülükler teşhir olur, gerçek yüzler çıkar açığa. Geçici yol arkadaşlıkları bir çırpıda biter. Can ciğer kuzu sarması olanlar düşman kesilir.

İşte böyle bir eşikteyiz!

Yaşlı dünyamız uzun süredir bir sıçrama çağındaydı. Bu çağda tüm gelişmeler muazzam hızda, takip etmeyi bile zorlayacak hızdaydı. Başka dönemler için her biri devasa diye nitelenebilecek olaylar, birbiri ardı sıra patlak verip durdu; özellikle son çeyrek asırdır. Çatışmalar birbirini kovaladı. İşgaller, iç savaşlar, dış savaşlar, isyanlar, ayaklanmalar, devrimler ve karşı-devrimler...

Ama her gelişmenin bir sıçrama anı, bir dönüm noktası vardır. Tüm olaylar dünyamızın çoktan o eşiğe gelip dayandığını gösteriyordu. Son Ukrayna krizi ve patlayan savaş, artık o eşiği aştığımızın ifadesi.

İki haftaya geldi dayandı savaş. Daha düne kadar sosyalist hareketle “yakın ilişkiler” kuran liberaller, bir anda keskin emperyalizm savunucusu yüzlerini açığa çıkartıp sosyalistlere, hatta çoğu Rusya'ya karşı çıkan sosyalistlere bile emperyalistlerin yanında açıktan yer almıyorlar diye ateş püskürmeye başladılar. Avrupa fonlarından beslenenler hızla o kampta yerlerini aldılar.

“Demokrasinin beşiği” Avrupa, maskenin altındaki ırkçı faşist yüzünü öyle hızlı açığa vurdu ki, “bizim” faşistler bile bu “saygın” Avrupa karşısında daha uygar kaldı! Günümüz kuşaklarının ancak kitaplardan, belgesellerden bildikleri “makkartıcılık”, katlanmış bir şekilde karşımızda boy gösterdi. Hollanda protestosunda porta-

kal bıçaklayan “yerli ve milli faşistlerimize” nazire yaparcasına, Dostoyevsky’yi, Çehov’u, Tolstoy’u, Rus kültürüne ait olan ne varsa hepsini yasaklama yarışı başladı. Ukrayna neo-Nazileri aziz mertebesine yükseltildi. Sırf Kremlin aleyhine açıklama yapmadı diye orkestra şefleri, opera sanatçıları, bale yönetmenleri işten atıldı. Rus lokantalar saldırıya uğradı. Televizyonda muhabirler, spikerler, yorumcular, hiç utanmadan “sınırımıza gelen göçmenler Suriye, Afganistan veya başka bir üçüncü dünya ülkesinden değil, sarı saçlı, mavi gözlü bizim gibi Avrupalılar” diyecek kadar şirazededen çıktılar. “Avrupa uygarlığı” (kapitalist uygarlık) dedikleri şeyin temelinde nasıl bir azgın ırkçılık olduğunu dünya aleme gösterdiler. Liberalizm ve faşizmin, nasıl birbirine içkin olduğunu canlı yayın izledik şu son iki haftada!

Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketi, büyük çoğunluğu itibariyle, yine ıskaladı mevcut kutuplaşmada doğru safta yer almayı. “Sosyal-emperyalizm” teorisiyle sakatlanmış düşünce yapısı, Rusya’yı otomatik bir şekilde emperyalist ilan ederek, “emperyalist savaşa hayır” şiarı etrafında kümelenirdi sosyalist hareketi. Hatta kimilerinde, işin içinde ABD-NATO olmasa neo-Nazi Ukrayna’yı destekleme eğilimi (tıpkı Kosova meselesinde neo-Nazi UÇK’yi destekledikleri gibi) apaçık belli oluyordu.

Hemen yanı başımızda Rojava örneği varken, ve orada Türkiye sosyalist hareketinin önemli bir kesimi doğru enternasyonalist tutumu belirlemeyi başarmışken (hem de ABD ve “Koalisyon Güçleri” denen cümle emperyalistlerin varlığına rağmen!), Rusya söz konusu olduğunda otomatik bir şekilde şaştı pusulalar! Donbass’ın durumu, Kiev’deki faşist cunta ve sonrasındaki neo-Nazi yönetim, Donetsk ve Lugansk’ta büyük bedeller ödenerek şu ya da bu şekilde hayatta kalmayı başarmış Halk Cumhuriyetleri, bu iki cumhuriyet uğruna savaşırken canlarını vermiş Avrupa’nın dört bir yanından kopup gelmiş olan komünist savaşçılar... hepsi, ama hepsi unutuluverdi bir kalemde!

Geçmişte de defalarca söyledik. Emperyalist saldırı-ganlık tarafından parçalanıp yutulma tehdidi yüzünden Rusya (ve Çin), dünyanın pek çok yerinde emperyalistlerle

karşı karşıya geliyor. Kendi iradelerine rağmen emperyalizme karşı mücadele yürüten güçlere destek olmak zorunda kalıyorlar. Çünkü mevcut durum onlar için hayat memet meselesi! Ukrayna, Rusya'ya yıkıcı saldırının sıçrama tahtası olarak dizayn edildi 2014 faşist darbesiyle birlikte. Neo-Naziler bunun için eğilip donatıldı bunca yıldır. Dünyanın dört bir yanından "gönüllü savaşçılar" topladılar faşist saflara. 1941'deki Nazi "Barbarossa Harekatı"nın modern versiyonu olan tatbikatlar yaptı NATO geçtiğimiz yıl. Hepsi bitirici vuruş için hazırlıktı. Rusya, tam da bu yüzden harekete geçti. Bu kapışmanın sonucunda, Donbass'ın iki halk cumhuriyeti, faşist birliklerce işgal edilmiş olan Donbass bölgesini kurtarma şansına sahip oldu. Ayrıca savaşın dolaylı sonucu, neo-Nazi iktidarının yıkılması olacaktı. Bu savaş, çapının çok ötesinde tarihsel sonuçlar yaratmaya adaydır.

Bu açıdan bakarak "Safınızı Seçin" diye çağrı yaptık tüm emekçi yığınlara ve emek hareketine. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin devrimci savaşını destekleme çağrısı yaptık. Dünyanın en ücra köşesinde de olsa emekçi sınıfların, halkların özgürlük mücadelesi, enternasyonal proletaryanın bütünsel mücadelesinin parçasıdır. Tartışmasız bir şekilde desteklenmelidir! Rojava'da, Donbass'ta, Katalunya'da veya Latin Amerika'da... nerede olursa orada!

Arada derecede kalma dönemi değil. Çelişki, hem de küresel ölçekte, son derece keskin ve net. Ortada kalmak mümkün değil. Ya o tarafta, ya bu tarafta... Proleter enternasyonalizminin safı, bu antifaşist savaşta, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin saflarıdır!

8 Mart 2022

PROPAGANDA BİR YERE KADAR

Sermaye sınıfı gelmiş geçmiş en ikiyüzlü sınıftır. Dahası, kendinden önceki sömürücü sınıflarla karşılaştırmayacak denli kitleleri etkileme güç ve yeteneğine sahiptir. Kuşkusuz teknolojik gelişmeler, kitle iletişim araçlarının artan etkinliği vb. bu hususta en önemli dayanağıdır.

Kapitalist dünyada kamuoyu denen şey, tekeller tarafından yaratılır. Öyle kendiliğinden, tamamen nesnel olayların etkisiyle oluşan bir kamuoyu yoktur. Son iki haftadır bunu küresel ölçekte yeniden deneyimliyoruz. İnanılmaz bir propaganda sağanağı, hem de en iğrencinden, en kabasından, en vahşisinden... Düşünmesini bilen, hala aklına sahip çıkabilen insanları çıldırtırcasına şaşkınlığa düşüren, iğrenç bir bulamaç halinde boca edilen burjuva propaganda, geniş kitleleri yalnızca etkilemekle kalmıyor, onları esir alıyor. Burjuva toplumun kamuoyu, böyle oluyor.

Mesela savaşın daha ilk günü Azak Denizi'ndeki Yılan Adası'nda bulunan Ukrayna askerlerinin teslim olmayı reddettiği, son kurşuna kadar çarpışıp hayatlarını kaybettiği söylendi dünya kamuoyuna. Ulusal kahraman ilan edildi. Ardından Rusya, sözü geçen askerlerin gönüllü olarak silahlarını bıraktıkları, kumanya aldıkları, ailelerine kavuşmak üzere bekledikleri görüntüleri yayımladı! Bu tür görüntülerin yayımlanması sonrasında tüm emperyalist dünyada Rusya medyası alelacele yasaklandı. "Batı kamuoyu" ve oradan beslenen neredeyse tüm kapitalist ülke toplumları, tek yanlı bir bombardımana tabi tutuldular.

Daha düne kadar her yerde bir şekilde haberlere konu edilen Ukrayna'daki neo-Naziler, bir anda buharlaşverdi. İtinayla gözlerden saklanıyor. Bırakın sıradan emekçiyi, koca koca sosyalist hareketler bile Kiev'de asıl güç sahibi

olan neo-Nazileri, bu faşist sürüsünü gözlerden saklıyorlar. Ukrayna'nın bir önceki başkanı anlı şanlı oligark Porosenko'ya "Çeneni kapa ve defolup git" diyerek posta koyan; Zelensky denen komedyenle Donbass cephesinde alay eden bu faşist güruh, sanki bir avuç kendi başına buyruk bir topluluk!

Oysa, Ukrayna savaşının temel nedenlerinden biri budur. İngiltere-Kanada-ABD öncülüğünde emperyalistlerin elbirliği ile besleyip, eğittiği bu faşist güruh Ukrayna'da gerçek iktidar gücüdür. Bu biliniyor. Bunu sorunla ilgilenen ilkokul çocukları dahi artık biliyor. Peki, siyasal ayak oyunlarında şeytana pabucunu ters giydirecek kadar kıvrak olan sosyal-reformistler bu basit ama son derece önemli etkenden neden pek söz etmezler? Neden Ukrayna'daki Neo-Nazi iktidara son derece açık ve net bir tavır almazlar? Biz söyleyelim: Sosyal-reformist, burjuva uzlaşmacı politikalarının ortaya çıkmasını istememelerinden dolayı... Emperyalistlerle, NATO'yla, yerli ve uluslararası gericilikle kafa kafaya gelmemek, onlarla tüm körprüleri atmamak için!..

İŞİD nasıl bir proje ise, bu neo-Nazi tosuncuklar da aynı türden projedir. Daha dün kadar bütün sosyalist yayınlar, Avrupa'da, ABD'de, hemen tüm emperyalist merkezlerde "yükselen faşizm tehlikesi"nden dem vuruyordu. İşte o tehlike karşınızda!

Bu faşist çeteler, sadece Ukrayna emekçilerinin mücadelesini sindirmenin ve ezmenin aracı değil. Ya da Donbass halkının antifaşist mücadelesini kanla boğma çabasının. Yahut Rusya'ya öldürücü darbe indirmek için bir platform/sıçrama tahtası olarak hizmet etmenin. Bunlar, asıl olarak, Avrupa'nın göbeğinde bir karşı-devrim merkezi olarak hareket edecek olan faşist Ukrayna'nın temel dayanaklarıdır. Üstüne basa basa yineleyelim. Bunlar, uluslararası karşı-devrim merkezlerinden birinin temel vurucu güçleridir. Onlara biçilen tarihsel rol budur! Sosyal reformist partiler, liberal çevreler, bunların ayak izlerini takip eden oportünistler "hegemonya mücadelesi" yahut "emperyalist savaş" etiketi altında bu temel noktayı son derece bilinçli şekilde gözlerden uzak tutuyorlar. Savaşın taraflarından birinin bu neo-Nazi faşistler olduğu,

Donbass'ın iki halk cumhuriyetinin bu faşistlerin işgali altındaki topraklarını kurtarmaya çalıştığı gerçeği, savaşın antifaşist özü, şu ya da bu şekilde karartılıyor.

Bu yoğun propaganda bombardımanı, yalnızca patlayan savaşın içerik ve biçimine, hedefleri ve taraflarına yönelik çarpıtmalarla sınırlı değil. Şimdi savaş, bütün dünya burjuvazisinin dilinde, kendi çöküşlerini örtmenin bir aracı haline getiriliyor. Her alanda etkisini artıran iktisadi çöküş, toplumları altüst eden kriz ve bunalım, derinleşen yokluk... bir çırpıda "savaşın etkileri" olarak yutturulmak isteniyor.

Özellikle Avrupa emperyalistleri, emperyalist sistemin, kapitalist üretim biçiminin çöküşünü "Ukrayna halkı için fedakarlık" diyerek pazarlıyorlar. Oysa daha savaştan çok önce tüm kapitalist ekonomilerde enflasyon turmanışa geçmiş durumdaydı. 2008 çöküşünü atlatma adına piyasaya pompalanan trilyonlar, pandemi ile birlikte basılan karşılıksız paralar (o günlerde emperyalist ekonomiler, genel iktisat teorisinin aksine, ilginç bir şekilde enflasyona tanık olmamıştı bu karşılıksız paralar yüzünden!!), elbette dönüp dolaşıp vuracaktı kapitalist ekonomileri. Yapılan şey, daima küçücük bir adım da olsa çöküşü öteleyebilmek idi. Ve her öteleme çabası, öteledikleri şeyin yıkıcı gücünü daha da artırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Günü kurtarmak adına kazanılan zaman, çok daha şiddetli yıkımı yakınlaştırıp durdu.

Savaş, tamı tamına böylesine büyük bir kriz ve bunalım ortamına, bu çöküşün göbeğine doğdu. Emperyalist dünyanın "yaptırımlar siyaseti" ile birlikte, iktisadi çöküş daha da katlandı. Artık Avrupa'da pek çok ülkede enerji fiyatlarındaki artış yüzde 70'ler seviyesinde. Kimisinde biraz daha aşağıda, kimisinde biraz daha yukarıda. Bu korkunç artış, zincirleme bir şekilde tüm ürünlere yansıyor. Hem üretim, hem tüketim mallarındaki fiyat turmanışı çok hızlı. Tekrar edelim. Savaştan önce zaten genel bir enflasyon vardı. Savaş, bu eğilimi yavaşlatan tüm fren sistemlerini bir çırpıda saf dışı bıraktı. "Müreffeh Avrupa"da geniş kitlelerin alım gücü hızla düşüyor.

Türkiye tekelci kapitalizmi çok uzun süredir bunalım içinde. Savaş, bu bunalımı derinleştirerek çöküşü hızlan-

dıracak. Etkilerini şimdiden görmeye başladık bile. Açlık ve sefalet katlanarak büyüyor. Koşullar her yerde devrimcileşiyor; bir devrim için elverişli hale geliyor.

Bu durum tüm kapitalist ekonomiler için somut olgudur. Kapitalist ülkelerde emekçi kitleler için genel bir yıkım söz konusu. Burjuva propaganda, “kamuoyu yaratma gücüne”, çelişkileri yanlış taraflara yönlendirme, çarpıtılmış çatışmalara dayanak oluşturma yetisine rağmen, tam da burada gelip bir sınıra dayanmış durumda. Bu muazzam alıklaştırmacı savaş propagandasına rağmen, kısa süreli duralayan emekçi hareketi yeniden yükselişe geçiyor. Protestoların yaygınlık ve yoğunluğu artıyor. Katı yaşamın gerçekleri propagandaya galebe çalıyor.

Ukrayna'da sürüp giden antifaşist savaş, sadece dolaylımlarla değil, fiili olarak da küresel iç savaşın (emekle sermaye savaşının) temel alanlarından biri olarak öne çıkıyor. Önümüzdeki dönemde savaşın bu özelliği daha da belirginleşecek.

15 Mart 2022

POLİTİK SEFALET

Zavallı sosyal reformist partiler ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleriyle birlikte Rusya'nın Ukrayna üzerinden NATO-ABD-İngiltere ve AB emperyalist devletlerine karşı başlattığı savaş hepsini şaşkına çevirmiş. Ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilemiyorlar. Ellerinden lafı eveleyip gevelemekten başka bir şey gelmiyor.

Önce bir tespit: Ukrayna'da başlayan ve yaklaşık üç haftadır süren savaş bir Rusya-Ukrayna savaşından çok daha fazla bir Rusya-ABD, İngiltere, Fransa, Almanya savaşıdır. Elbette NATO, emperyalistlerin bir savaş ve saldırırganlık örgütü olarak başrolde. Peki Ukrayna nedir? Onun buradaki rolü nedir? Çok kısa: Şu anda Zelenski adındaki komedyen eskisiyle cisimleşen Ukrayna, emperyalist efendilerinin mayın tarlasına sürdükleri bir eşekten öte hiçbir şeydir.

Bu tespitin devamı... Zelenski denen komedyen eskisi, Ukrayna'da da bir hiçtir. Asıl güç, asıl iktidar, CIA'nın, MI6'nın, NATO'nun örgütleyip silahlandığı, AZOV-Sağ Sektör vb. isimlerle anılan sivil faşistlerdir. Tepeden tırnağa silahlı ve son derece örgütlü, Ukrayna'nın ordusuna istihbaratına, devlet aparatına hakim olan bu güçler karşısında Zelenski palyaçosu kendisine dikte ettirilen emir ve politikalara göre hareket eden bir emir eridir. Zelenski, nefes alacağı zaman önce emperyalist efendilerine bakar. Ama onlardan da önce yanı başındaki silahlı faşistlerin ağzına bakar.

Bu bir olgudur. "Hayır durum böyle değildir. Ukrayna'nın somut gerçekliği böyle değildir" diyebilecek bir sosyal reformist bir adım öne çıkabilir; bekleriz.

Hiçbir sosyal reformist parti ya da çevre bu nesnel gerçekliği inkar edemez, aksini iddia edemez. Eveleyip gevelemeleri de bundandır. Bu durumda ne yapıyorlar? Savaşın öteki cephesinde yer alan faşist güçleri görmezden

geliyorlar; onlardan hiç söz etmiyorlar, etseler bile kıyısından-köşesinden değinip geçiyorlar. Bunların nasıl eveleyip gevelediğini görmek isteyen okura, tipik bir örnek olarak şu söyleşiyi sabırla, sonuna kadar okumalarını öneririz.

Bu sosyal reformistlere göre, bir tarafında Hitleri rehber edinmiş kudurmuş faşistlerin, Japonya'sından Hollanda'sına oradan Mikronezya Cumhuriyeti'ne (Okur adı sanı duyulmamış, haritadaki yeri bile zor gösterilebilen Mikronezya devletine şaşırmasın. Bu devletin emperyalist cephede yer almasının sadece sembolik bir değeri var. Biz de örneği bu sembolik değerinden ötürü verdik.) kadar bilimum emperyalistin yer aldığı savaş, "emperyalist hegemonya savaşı"dır.

Öyle diyorlar ama, eski Maoculuktan gelme sosyal reformistler hariç, diğerleri Rusya'yı, adıyla sanıyla "emperyalist" olarak tanımlamaktan da kaçınıyorlar. Okur şu eğlenceli yanıtı baksın. Söyleşiyi yapan muhabir soruyor: "O zaman soralım Rusya Emperyalist mi" diye. Biraz uzun da olsa yanıtı aktarmak istiyoruz:

"Türkiye Komünist Partisi bir düşünce kuruluşu değil, bir siyasi parti. Bilimsellik bizim açımızdan elbette önemli, hiçbir siyasi yaklaşımımız nesnel gerçekliğin inkarı üzerine kurulamaz. Ancak bazı adlandırmalar siyasetin konusudur. Faşist, emperyalist gibi tanımlar beraberinde başka bazı sonuçlar da doğurur. Biz bu kavramları rastgele kullanmaktan kaçınıyoruz. Türkiye ve bölgede ABD emperyalizminin ve onun müttefiklerinin varlığını ve yarattığı tehlikeyi hafifsetecek hiçbir tutum geliştirmeyiz. Bir örnek vereyim, İtalyan emperyalizmi hiçbir biçimde masum değildir, bir gerçektir. Ancak biz Avrupa'daki emperyalist ülkelerden söz ederken öncelikle Alman, İngiliz ve Fransız emperyalizminden söz ederiz. Bu tercih yalnızca ekonomik kriterlerle yapılamaz. Düpedüz siyasal bir işlemden söz ediyoruz. Eğer siyaseti biraz olsun geriye çekeceksek Rusya emperyalist bir ülkedir. Ancak TKP siyasal çalışmalarında bugün Ukrayna'daki karşı karşıya gelişin emperyalist sistemde bir hegemonya mücadelesi olduğunu söylüyor ama özel olarak Rus emperyalizmi demiyor."

Ama şükürler olsun ki, sosyal reformistimiz "siyaseti

geri çek"miyor. Bit yatak örtüsü gibi yerinde bırakıyor ve böylece Rusya, en azından şimdilik "emperyalist" olmaktadır kurtuluyor. Ama şu "siyaseti geri çekme" eylemi sosyal reformistimizin elinde demoklasin kılıcı misali Rusya'nın başı üzerinde sallanacak gibi. Sosyal reformistimizin tepesi atarsa, aynen bir çarşafı çeker gibi, pat diye siyaseti geri çekebilir ve Rusya'nın emperyalistliği kabak gibi ortaya çıkar. Yine de muhabir, üstelik sosyal reformistimizin adamı olsa gerek, yanıtta tatmin olmuyor ve "neden" diye soruyor. "Neden Rus emperyalizmi demiyorsunuz"

Muhabirin aldığı yanıt evlere şenlik. Kısaca aktaralım da okurumuz biraz daha neşelensin.

"NATO'ya odaklanmak gibi bir görevimiz var. Çünkü bugün "Rus emperyalizmi" söylemde öne çıktığı andan itibaren NATO'nun hamlelerini meşrulaştıracak kadar kirli bir siyasi-ideolojik iklimle karşı karşıyayız. Bu tuzağa düşmeyiz." Yani "biz kaçın kurrasıyız" demeye getiriyor sosyal reformistimiz.

"Kirli bir siyasi-ideolojik iklim" nedir acaba? Bu ifadenin Marksizmdaki yeri nedir? Lenin'den mi almış bu ifadeyi, "komünistimiz", Marx'tan mı? Yoksa eski ustasının dediği gibi "tartışmaları prize takmak" amacıyla mı söylemiş anlayamadık.

"Aşağı tükürsek sakal ama yukarı tükürsek de bıyık" İyisi mi yutkunalım...

Bu kadarı yeter. Bu sosyal reformist partiyi örnek göstermemizin nedeni, Maocu gelenekten gelen sosyal reformistler hariç, tüm sosyal reformist partilerin zavallılığını yansıtan bir örnek olmasıdır.

Ama biz şunu biliyor, görüyor, tanık oluyoruz: Maocu gelenekten gelen sosyal reformist partiler de aralarında olmak üzere, bunların etkisindeki kitle, sempatizan, taraftar hatta kimi üyeleri dahil, bu savaşta, Donetsk, Lugansk Halk Cumhuriyetleri ve Rusya'nın emperyalistler üzerindeki zaferinden yanalar. Gönülleri böyle bir zaferden yana, kalpleri bunun için atıyor.

Nedeni basit ve anlaşılır. Devrime sempati içindeki kitleler, iki Halk Cumhuriyeti ve Rusya'nın, ABD öncülüğündeki bilumum emperyaliste ve tabii ki NATO'ya karşı

kazanacakları bir zaferin dünya devrimine büyük bir itki vereceğini biliyorlar. Savaşın böyle bir sonucu, Rusya'daki burjuva iktidarın arzusu hilafına rağmen ortaya çıkacak.

Şüphesiz, başta Rusya proletaryası olmak üzere, dünya proletaryasının emperyalizme, faşizme ve kapitalizme karşı verdiği mücadelenin zaferi yönünde daha pek çok olumlu sonuçlara gebe bu savaş. Ama bunlar ayrıca ele alınması gereken konulardır.

Biz şimdilik, burjuvaziyle köprüleri atmamak için bin bir takla atan şu sosyal reformist partilerin zavallı haline değinmekle yetinmek istiyoruz.

Boşa koysalar dolmuyor, doluya koysalar almıyor. Hakikatten ne büyük zavallılık!

18 Mart 2022

NATO MATI

ABD dahil, emperyalist efendiler, Rusya'nın sadece Donbass'la sınırlı bir harekate girişeceğini sanıyorlardı, ama Putin neo-nazilerin çekip çevirdiği kukla Kiev yönetimini doğrudan yıkmaya, fiilen NATO gücü haline gelmiş orduyu parçalamaya girişti.

Ne NATO, ne Avrupa, bu denli bir meydan okuma bekliyordu. Kibir dolu kafalarında hesabını yapamadıkları şeydi: Rusya istihbaratı, Donbass'ı ezip geçecek, nükleer füzelerle desteklenmiş dört NATO tugayının doğu sınırına konuşlandırılmasına dair, gizli ABD-Ukrayna anlaşmasını çoktan öğrenmişti. Tehdit altına alınacak bölge, Moskova'nın ötesinde, Volgo-Ural hattıdır. Ve bu hat, Rusya'nın son savunma duvarıdır. Burayı tehdit eden bir güç, koca coğrafyayı lokma lokma yutar. Kremlin'i nükleer bir savaşı göze alacak noktaya taşıyan budur.

Yaşanan çatışmanın, süregiden 3. Dünya Savaşı'nın bir parçası olduğundan kuşumuz yok. Ne söylemiştik? Bu savaş, temelde bir paylaşım sorunu değildir; emek ve sermaye arasında, çöken kapitalist uygarlıkla yükselen sosyalist uygarlık arasında süren, bu temelde yürüyen bir savaştır.

ABD hegemonyasının çöküşü, nihayet, genel kabul görüyor, bu durum, ABD'nin düştüğü çukura tüm emperyalist-kapitalist sistemi çeken bir türbülans yarattı. Küresel iç savaş, emperyalizmin aleyhine bir güç dengesi kurdu. Aynı türbülansa yakalanmamak için Çin Halk Cumhuriyeti, sosyalizmin üstün değerlerini unutmaya terk ettiği tozlu raflardan indirdi. Aynı çaba içindeki Rusya'nın önünde iki yol bulunuyordu. Ya Rus şovenizminin koruyuculuğunda bir Slav milliyetçiliği ya da SSCB'ye geri dönüş. Canlı yayında Putin, Bolşeviklere ve Lenin'e saydırırken, ilk yolu izleyeceğini ilan etti, fakat ordu, Harkov gibi kentlere gönderdiği tanklara SSCB bayraklarının çe-

kilmesine en azından göz yumarak ve Ağustos ayında bir "antifaşist Kongre"nin toplanmasından söz ederek ikinci yola göz kırptı.

Dört yüz yıllık kapitalist uygarlık yıkılırken, büyük güçler tam anlamıyla varlık-yokluk mücadelesi içinde buldular kendilerini. Ve tutunabilecekleri dayanak noktalarını, emek ve sermaye arasında süren küresel iç savaşın bir yanında yer alarak bulabiliyorlar. Emperyalist dünya, ırkçı faşist hareketlere arka çıkıp onları vurucu güç haline getirirken, Çin ve Rusya dünyanın antifaşist, ilerici, halkçı, sosyalist hareketleri ile aynı düzlemde kalarak, varlık-yokluk türbülansına karşı koyuyorlar.

Putin'in sarıldığı Slav milliyetçiliği ile, küresel iç savaşta almak zorunda kaldığı tutum arasındaki çelişki, Kremlin'i bir oyun kurucu değil, sürüklenen güç haline getiriyor. Onu sürükleyen nedir? Dünyanın halkçı, antifaşist, sosyalist türden emek hareketidir. Eğer Donbass halkları faşist çetelere karşı silaha sarılmasaydı, sekiz yıl inatla, büyük kayıpları göze alarak sürdürdükleri mücadeleye dünya halklarının büyük sempatisini kazanmasaydı, Putin, Ukrayna'ya girmeyi asla göze alamazdı. Küba, Sosyalist Kore, Nikaragua, Venezuela faşist çeteleri boğmaya girişen bu askeri harekatı desteklemekte tereddüt etmediler. Ve Moskova, eğer gelen haberler bizi yanıltmıyorsa, bu yıl içinde "dünya antifaşist kongresi" için çağrı yaptı. Görüldüğü gibi, her büyük güç, küresel iç savaşa, kendi çıkarlarını önde tutarak katılıyor, fakat safları oluşturan, cephelere düzen veren, emek-sermaye arasındaki 3. Dünya savaşıdır.

Rusya'nın başlattığı savaşın ilk elden sonuçları ve yakın gelecekteki etkileri şöyle vurgulanabilir: Emperyalist-kapitalist dünyanın vurucu gücü NATO, korkutucu imajını yitirdi, hareket kabiliyeti felç oldu. Ve kendini Avrupa ile sınırlandırdı bu bir. Dünyanın politik ağırlık merkezi Atlantik'ten Pasifik kıyılarına taşındı, bu iki. Rusya, NATO'ya çizdiği askeri sınırla, onu bölgesel bir güç seviyesine indirdi. Avrupa Birliğinin dağılmasını hızlandıracak bir etkidir bu. Dostoyevski ve Çaykovsky'ye yasak koyan bir Avrupa, kapitalist uygarlığın çöküş damgasını alınca yemiştir. Enkazın üzerinde, aşırı uçların, bir yanda

faşistlerin, diğer yanda ise komünistlerin öncülüğündeki antifaşist halk kitlelerinin iç savaşını, artık hiçbir uzlaşmacı, hiçbir yeşil siyasetçi, hiçbir pembe komünist durduramayacak.

20 Mart 2022

Bu derlemeyi yaparken, mevcut gerilim ve çatışmaların okurlarımız için daha anlaşılır olmasını ve yüzeydeki olayların altında yatan tarihsel toplumsal gerçeklerin ne olduğunu görebilmelerini sağlamanın yanında, devrimci proletaryanın somut tarihsel görevlerini bilince çıkarmasını sağlamayı amaçladık. Okurlarımız, bu derlemede yer alan makaleler seçkisinden, hem güncel sorunun tarihsel gelişimini öğrenecek, hem de böyle dünya çapındaki olayların nasıl ele alındığını görecektir.

Bilimsel gerçekler ve devrimci politika söz konusu olduğunda burjuva dünyanın kopardığı yaygaraya ve dev propaganda makinalarıyla bizzat yarattıkları sözümona “kamuoyu” denen ortalamaya prim vermemek, Leninist yaklaşımın her daim temel özelliklerinden biri olmuştur. Elinizdeki derleme, pek çok kesimi önüne katıp sürükleyen akıntıya karşı dimdik ve kararlı duruşun kanıtlarından birini oluşturmaktadır.

